

Каролайн Линдтън

Подходящата жена
може да превърне
всепи мъж в Казанова...

Една нощ в Лондон

КАРОЛАЙН ЛИНДЪН ЕДНА НОЩ В ЛОНДОН

Превод: Ивайла Русева Божанова

chitanka.info

Нито богатството, нито обаянието ще помогнат на лейди Франческа Гордън да получи попечителството на своята млада братовчедка Джорджина и да я спаси от жестоката ѝ мащеха. Нужни са ѝ уменията на най-добрия лондонски адвокат. Но когато Едуард де Лейси отстранява единствения човек, който е в състояние да ѝ помогне, тя решава, че самият Едуард трябва да разреши проблема ѝ... ако успее да трогне каменното му сърце.

Едуард има своите мотиви да бъде резервиран. Лондонските таблоиди току-що са разкрили тайна, която може да унищожи цялото му семейство. Когато Франческа му предлага елегантно и сигурно решение за справяне с проблема, той е принуден да приеме... и сега всеки момент заедно подхранва опасното привличане, което той изпитва към чувствената и непокорна вдовица. Колко дълго ще издържи, преди да се поддаде на изкушението?

ГЛАВА 1

Херцогът на Дърам умираше.

Не се говореше открито, но беше всеизвестно. С тихи стъпки и разменяни шепнешком указания прислужниците вече се готвеха за траура. Извикаха и адвоката. Побързаха да изпратят писма до синовете на херцога — единият в армията, а другият — в Лондон — да си дойдат вкъщи. Самият Дърам беше наясно, че краят приближава и до внезапната, сърдечна криза с остри болки предишната вечер, лично следеше подробностите около погребението.

Едуард де Лейси наблюдаваше дремещия си баща. Измършавялата му фигура беше подпряна с възглавниците на леглото, за да му е по-лесно да диша. Нямало никаква надежда, увери го лекарят, и краят бързо приближавал. На Едуард му беше много мъчно да загуби баща си, но нямаше съмнение, че земният път на херцога приключва.

Дърам се раздвижи.

— Чарлс? — промълви той едва-едва. — Ти ли си?

Едуард пристъпи напред.

— Не, сър — отвърна той тихо. — Няма го още.

— Трябва... да говоря... с Чарлс — пророни баща му със затруднение. — Наложително... е... — вдигна немощно ръка и стисна леко ръкава на Едуард. — Доведи Чарлс... Трябва.

— На път е — увери го Едуард, макар въобще да не беше сигурен. Изпълни писмото до брат си с възможно най-страховити думи, ала те щяха да окажат някакво въздействие едва след като писмото попадне в ръцете на Чарлс. Съществуваше обаче вероятността да е прекалено пиян, за да разбере, че е задължително веднага да се върне вкъщи. Едуард взе ръката на баща си. — Сигурно ще пристигне всеки момент.

— Трябва да му кажа... — промърмори Дърам разтревожено. — На всички вас трябва...

Едуард чакаше, но баща му само затвори очи. Едуард неволно изпита леко раздражение, вечно Чарлс, първородният, макар той да беше синът, който постоянно беше до херцога, когато се налага. Прогони обзелото го чувство. Беше недостойно да мисли подобни неща, докато смъртният час на баща му приближаваше все повече и повече.

— Кажете на мен, сър — прошепна той. — Ще го предам на Чарли в случай... В случай че не пристигне навреме. — Ще го уведомя, щом пристигне, ако случайно спите.

— Да... — немощно прошепна херцогът. — Ще заспя. Скоро. Но не... преди... да кажа на Чарлс...

Въздъхна и остана неподвижен. Едуард се изплаши да не би да е настъпило необратимото. Леко повдигане на старческите гърди го увери в обратното.

В тишината на стаята се чу далечен конски тропот. Копита чаткаха по застланата с чакъл алея. Едуард ги чу в момента, когато баща му рязко се изправи в леглото.

— Чарлс? — дрезгаво попита херцогът. — Чарлс ли е, Едуард?

Синът бързо отиде до прозореца и успя да зърне алената куртка на ездача, преди да изчезне от погледа му под навеса пред къщата.

— Джерард е, татко.

— О! — Дърам отново се облегна на възглавниците. — Джерард е добро момче.

Доловил прикритото разочарование на баща си, Едуард се усмихна кисело. Беше доволен, че поне по-малкият му брат се появи.

— Веднага ще отида да го доведа.

— Добре — промърмори Дърам. — Ще се радвам да го видя. А Чарлс... Чарлс скоро ли ще пристигне?

— Всеки момент — повтори Едуард и излезе.

Задържа вратата отворена, та лекарят да заеме мястото му в стаята. Стигна до стълбищната площадка в момента, когато брат му тичешком започна да се изкачва.

— Закъснях ли? — попита Джерард настойчиво.

Едуард поклати глава.

Джерард издиша и прокара ръка по главата си. Тъмната му коса беше влажна от потта, а той от глава до пети покрит с прах.

— Слава Богу. Цял ден препускам. Едва не уморих коня. — Хвърли бърз поглед към Едуард. — А Чарли?

— Ни вест, ни кост, както обикновено — промърмори Едуард, докато вървяха по коридора. — Втори ден татко пита все за него.

— Някои неща никога не се променят — въздъхна Джерард и разкопча няколко копчета на куртката си. — Трябва да се измия.

Едуард кимна.

— Наредих да приготвят всички стаи. Не се бави, Джерард.

Брат му спря на прага на своите покои.

— Значи наистина умира, а?

Дори на Едуард му се струваше невероятно. Дърам беше жизнен, силен и пълен с енергия като синовете си. След смъртта на херцогинята преди повече от двайсет години в имението господстваха мъжките занимания и най-страстно към тях се придържаше именно Дърам. Едуард навърши осемнайсет, преди синовете да се научат да стрелят по-добре от баща си, и така и не го надминаха при ездата, докато лекарят решително не нареди на седемдесетгодишния херцог да забрави за седлото след едно лошо падане. Сега Дърам беше възрастен, вече на осемдесет. През последната година здравето му се разклати. Джерард просто бе пропуснал да види упадъка му.

— Да, умира — отговори той на брат си. — Ще се изненадам, ако изкара до сутринта.

След няколко минути по-малкият брат влезе в стаята на болния. Едуард вече бе застанал на пост до прозореца. Дърам му бе наредил да стои там и да му съобщи в мига, когато Чарлс пристигне. Запита се какво толкова важно ще каже баща им на брат му. Бог бе свидетел, че през последните десетина години Чарли не се бе вслушал в думите на херцога. И сега явно продължаваше да го прави. Но каквито и да бяха предсмъртните думи на Дърам към неговия наследник, очевидно бяха изключително важни.

При влизането на Джерард херцогът чу изскърцването на вратата, отново се надигна и извика:

— Чарлс?

— Не, татко, Джерард е. — По лицето и в мекия тон на Джерард нямаше и следа от обида. Отиде до леглото и взе ръката на баща си — Едуард ми писа някакви глупости, че си болен. Дойдох да вкарам малко здрав разум в главата му.

— Но защо не доведе Чарлс? — прошепна херцогът измъчено. — Момчета, трябва да кажа на Чарлс... да го помоля за прошка.

Това беше ново. Едуард заряза наблюдателния си пост до прозореца, а Джерард му хвърли пълен с любопитство поглед.

— Прощка ли, татко?

От окото на херцога се стече сълза и остави мокра диря по хлътналата му буза.

— Трябва да поискам прошка и от трима ви. Не знаех... Ако знаех навреме... Ти, Джерард, ще се справиш. Винаги успяваш... А Едуард ще е с лейди Луиза... Но Чарлс... Чарлс няма да знае какво да прави...

— Какво искаш да кажеш?

Едуард се възхити от овладяния тон на брат си. От думите на херцога него го побиха тръпки.

— Едуард... — Дърам протегна немошно ръка и Едуард пристъпи напред. Коленичи до леглото и се наведе по-близко, за да чуе треперещия глас на херцога. — Очаквам да ми простиш. Ти знаеш какво да правиш... Прости ми. Трябваше да ти кажа по-рано... Преди да стане прекалено късно...

— Да ми кажеш какво, татко? За какво е прекалено късно?

Едуард едва потисна обзелото го лошо предчувствие. Зад гърба му Джерард просъска на лекаря да ги остави сами.

— Кажете на Чарлс... — подхвана отново херцогът. Вече едва дишаше. — Кажете на Чарлс... че съжалявам.

— Лично ще му го кажете, когато пристигне — обади се Едуард.

Джерард прекоси стаята, погледна през прозореца към пътя от Лондон и поклати глава. Едуард се обърна отново към баща си.

— Починете си, сър.

— Да си почина?! — Дърам се закашля и цялото му тяло се разтресе. — Не и докато не ми простите.

Сините му очи, почти налудничави, се вторачиха в Едуард.

— Аз... — подхвана Едуард. — Да. Каквото и да е, татко, прощавам ти.

— Джерард! — повиши тон херцогът.

— Знаете, че ще ви простя, сър. — Джерард се бе върнал до леглото. — Но за какъв грях?

Дори на него не му беше до шеги сега.

— Опитвах се... — Думите на херцога се чуваха едва-едва. — Адвокатът... Ще ви каже... Съжалявам...

Нищо членоразделно не излезе повече от устата на Дърам. През останалата част от деня и вечерта ту изпадаше в безсъзнание, ту възвръщаше разсъдъка си и най-накрая, в малките часове на нощта, пое дъх за последен път. Едуард се отпусна в стола до леглото и се заслуша в настъпилата тишина, след като мъчителното дишане секна. Допреди два часа Джерард стоя при него, но не издържа и си легна, изтощен от дългата езда. Лекарят отдавна спеше. Едуард не виждаше причина да го буди. Дърам живя дълъг и пълноценен живот, но прекара последните месеци в болки. Беше милостиво, че най-после намери покой.

Бавно се надигна в стола, наведе се напред и хвана ръката на баща си. Беше още топла, но лежеше безжизнена.

— Сбогом, татко — промълви той и положи ръката му върху гърдите на баща си.

Господин Пиърс, адвокатът на херцога, пристигна на следващата сутрин. Занимаваше се с делата на Дърам от двайсет години, както преди това го бяха правили баща му и дядо му. Каретата спря пред входа. Едуард го чакаше в предния салон.

— Виждам, че трябва да започна със съболезнования — подхвана Пиърс, зърнал черния креп на вратата. — Искрено съжалявам за загубата ви, милорд.

— Благодаря. — Едуард сведе глава.

— Негова светлост както обикновено остави изчерпателни указания. Забавих се един ден, за да подготвя за вас всичко, според желанието му. — Пиърс направи пауза. — Когато сте готови, аз съм на разположение.

— Брат ми, лорд Грешам, още го няма. С капитан Де Лейси не бързае да започнем без него.

Пиърс кимна.

— Както разпоредите, сър.

— Има само едно. — Едуард вдигна ръка. — Към края баща ми беше силно развълнуван и ни умоляваше да му простим, но не каза за какъв грях. Ограничи се да сподели, че вие ще ни обясните.

Пиърс изглеждаше смаян.

— Той... Той не ви ли уведоми?

— За какво да ни уведоми? — поинтересува се Джерард, който слизаше по стълбите и закопчаваше алената си куртка.

— Добре завърнали се вкъщи, капитане. Най-искрените ми съболезнования — поклони се леко адвокатът.

— Благодаря, господин Пиърс. — Джерард се обърна към Едуард: — Мистериозен грях, така ли? — Едуард кимна и Джерард отново впи пронизателния си поглед в господин Пиърс. — Знаете ли какво е имал предвид Дърам? — попита той по обичайния си пряк начин.

Очите на господин Пиърс шареха от единия към другия.

— Да — обяви той накрая. — Мисля, че знам. Разполагам с писмо и с редица други документи от негова светлост, които ще обяснят всичко. Или поне толкова, колкото може да бъде обяснено. Но е добре да изчакаме лорд Грешам, за да чуете заедно съдържанието им и завещанието на негова светлост.

— Бог знае кога Грешам ще благоволи да се появи в Съсекс — отсече Джерард. — С брат ми бихме искали да чуем всичко сега.

— Да — потвърди Едуард, когато адвокатът го погледна въпросително.

С Джерард недоумяваха за какво бе намеквал Дърам и това измъчваше не само Джерард, но и него. Докато закусваха решиха, че щом баща им е възложил задачата на адвокат, значи е свързано с наследството. Например да е поставил в завещанието си обременителни условия или да е изразил друга воля, но това бе напълно в правото на Дърам и не предполагаше да им иска прошка. Те нямаха представа за какво става дума и искаха час по-скоро да получат отговор.

Господин Пиърс пое дълбоко въздух.

— Негова светлост искаше да го чуете едновременно, защото засяга и трима ви.

— Сега, господин Пиърс! — отсече Джерард.

— Ако обичате — добави по-любезно Едуард. — Не искаме да чакаме.

— Баща ви.

— ... е мъртъв! — довърши вместо него Едуард. — Ако не се лъжа, вие сте на разположение на големия ми брат. Засега.

Всички знаеха, че Едуард управлява Дърам, той разпореждаше дори какви цветя да бъдат посадени в градините. Всички също така бяха наясно, че на Чарлс, новия херцог, му е абсолютно все едно кой адвокат ще движи делата му. Ако Едуард реши да уволни Пиърс, Чарлс не би си мръднал пръста да го защити. А господин Пиърс знаеше колко е доходоносно да се движат делата на Дърам. Той се поколеба само за миг, колкото да погледне от Едуард към Джерард и обратно.

— Лошото е — започна адвокатът тихо, — че проблемът не е ясно очертан. Произтича от събития, случили се преди много, много години, а да се разплете взела след толкова време, е изключително трудно.

— Какъв възел? — изръмжа Джерард.

— Има вероятност — продължи господин Пиърс, внимателно подбирайки всяка дума, — малка възможност, макар и далечна, но все пак съществуваща и е невъзможно да бъде пренебрегната...

— За какво? — намеси се Едуард, когато мъжът отново се поколеба.

Ходът на разговора с нищо не намаляваше тревожното му предчувствие.

— Че вие, и тримата, може и да не получите... пълното си наследство.

— Какво?!

— Обяснете! — Едуард вдигна ръка, за да спре избухването на Джерард. — Защо не?

Господин Пиърс трепна от студения му тон.

— Негова светлост е бил женен, преди да се венчае за покойната ви майка, херцогинята — съобщи той почти шепнешком. — Много отдавна. — Направи пауза. — Той и младата дама решили, че бракът им е прибързан, груба младежка грешка и се разделили. — Нова пауза. — Но... не е имало развод.

Нямаше нужда да добавя каквото и да било. Произтичащите от това последствия веднага връхлетяха Едуард. Погледна брат си, и по неговото лице се четеше ужас. Милостиви Боже, ако Дърам е бил женен... Ако първата му съпруга е била жива, когато се е венчал повторно... Когато е взел тяхната майка за съпруга.

Адвокатът продължи:

— За жалост наскоро получени от херцога писма дават да се разбере, че този брак не е бил забравен, както си мислеше негова светлост. Има вероятност жената да е жива. Негова светлост хвърли доста усилия и средства, за да я открие...

— Да не искаш да кажеш — прекъсна го Джерард със зловец тон, — че баща ни е бил двуженец!

Нови капки пот избиха по челото на господин Пиърс.

— Не е доказано...

— Но съществува далечна възможност. — Джерард заби пръст в гърдите на адвоката. — И ти не си ни уведомил!

— Изрично ми беше наредено да не го правя, сър.

— Какво пише в писмата? — попита Едуард настойчиво.

Все едно го бе ударил гръм. Беше нормално Джерард да не знае. Допреди два месеца брат му се намираще на Иберийския полуостров, а после с полка си, в Дувър. Дори намираще за разбираемо защо Дърам го е крил от Чарли, нищо че именно той се явяваше неговият наследник. Чарли нямаше да приеме добре новината, нито да помогне да се стигне до дъното на нещата. Но баща му бе укрил ужасната си тайна от него, от сина, който неотлъчно стоеше до него, управляваше имотите му, всяка вечер вечеряше с него и се грижеше за него по време на последното му заболяване. От всички хора, на които Дърам би имал основание да се довери, Едуард смяташе, че това безспорно е той.

Очевидно грешеше.

— Донесъл съм ги, съгласно желанието на негова светлост. — Господин Пиърс посочи издутата си чанта. — Според мен искаше да спести на трима ви безпокойството и лично да се погрижи за проблема, милорд.

Голяма утеха, няма що, помисли си Едуард с горчивина.

— Ще ги прегледаме по-късно — едва сдържаше емоциите си той.

Направи знак с ръка и икономът се появи.

— Благодаря, милорд — поклони се господин Пиърс.

Последва с бърза крачка иконом нагоре по стълбите, видимо облекчен. Едуард тръгна след брат си, вече напуснал салона. Джерард си наливаше питие, когато Едуард го настигна в дневната.

— Проклет негодник — промърмори Джерард.

— Татко или адвоката?

Затвори вратата след себе си. Нямахше нужда да дават излишни поводи на прислугата да клюкарства.

— И двамата. — Джерард погълна брeндитo на екс и си наля второ. Погледна Едуард, който само поклати глава. — Но повече татко, предполагам. Какво, по дяволите, си е мислел?

— Нямам престава, а през цялото време бях тук, до него.

Брат му го погледна. В очите му се четеше извинение.

— Нямах това предвид. Просто... Що за глупак крие подобна тайна?

— Глупак, който не иска да изглежда такъв — впусна се в разсъждения Едуард. — Или стар глупак, който продължава да си въобразява, че контролира всичко.

— Копелета — процеди през зъби Джерард и Едуард трепна, чувайки думата произнесена на глас. — Ние сме копелета, ако жената се окаже жива. Всичко това... — направи широк жест с ръка, за да се разбере, че говори за стаята, за къщата, за имението ще принадлежи на някой друг. — Замълча. — При кого ще отиде?

Едуард въздъхна, защото не му се мислеше за това. Очакваше се Дърам да стане собственост на Чарли.

— При някой далечен братовчед. Огъстъс, например.

— Възможно е той да е пратил писмата — подметка Джерард.

— Нищо чудно. Или самата жена. Или децата ѝ. Мили Боже! — възкликна той при осенилата го мисъл. — Дали татко не е имал и други деца?

— Тогава ще се вдигне голяма дандания. — Брат му се изсмя мрачно. — Странно е, че досега не са се появили.

— Странно е, че и баща ни никога не е споменавал за тяхното вероятно съществуване.

Едуард застана до френските прозорци. Пред него се простираха тучни градини, дело на майка им. Той се бе грижил за тях. Чувстваше се у дома сред тези градини, в хармония. Обикновено.

В гърдите му се разгоря гняв при перспективата всичко това да му бъде отнето и дадено на друг. Прекара целия си живот тук, правеше каквото се очакваше от него, беше нужен тук. Кой щеше да бъде без Дърам, къде щеше да отиде? Как ще се изправи пред годеницата си, лейди Луиза Халстън, и ще ѝ съобщи, че вече не е лорд Едуард де Лейси, брат на херцога на Дърам, а някакъв незаконен син без никаква

собственост? Скандалът около двуженството на баща му се очертаваше да бъде огромен. Как да поиска от Луиза да приеме всички тези клюки? Умът му не го побираше как така Дърам е държал в тайна предишен брак, независимо от угрозата да бъде разкрит всеки миг и да сложи край на всичко в живота им. В този момент изпитваше почти задоволство, че херцогът е мъртъв, защото без съмнение щеше да отиде в ада заради приказките, които би наговорил на баща си.

Джерард застана до него. Допи остатъка от питието си на един дъх.

— Трябва да намерим Чарли — обяви той.

— За да ни даде мъдър съвет и да ни напътства, само и само той да не се занимава с проблема ли? — подхвърли язвително Едуард.

Джерард изсумтя.

— Не би стигнал дотам. Говорим и за негов проблем. Ще загуби много повече отколкото ти и аз.

— Това кога е имало значение?

Съзнаваше обаче, че брат му има право. Налагаше се да уведомят Чарли, естествено. И понеже дори смъртта на баща им не се оказа достатъчна причина Чарли да си даде труда да дойде в Съсекс, очевидно те трябваше да отидат при него. Възможно бе начинанието им да подтикне брат им към определени действия извън неговата лична изгода. Може би точно затова Дърам така отчаяно се домогваше до прошката на Чарли. Много добре съзнаваше колко драматично ще се промени живота на първородния му син, загуби ли името, титлата и състоянието си.

За жалост, независимо от дълбоката вяра на баща им, че са подготвени да се справят, двамата с Джерард щяха да споделят същата съдба...

Защото ако не разсеят падналата върху наследството им сянка, и тримата щяха да загубят всичко.

ГЛАВА 2

Откриха Чарли не в игрална зала или в публичен дом, а кротко заспал в леглото си. От броя на празните винени бутилки в стаята и разпръснатите тук-там остатъци от дамски дрехи обаче Едуард заключи, че го заварва сам съвършено случайно. Все пак беше добре да го намерят там, където бе редно да е.

— Ставай, Чарли.

Джерард прекоси спалнята и дръпна завесите. През цялото време вдигаше доста шум. Едуард, позабавил се, за да успокои разтревожения иконом, го догони едва тук. След като увери горкия човек, че няма да бъде уволнен задето е позволил лорд Грешам да бъде събуден, Едуард прати прислужника за чай и влезе в спалнята, решил не по-малко твърдо от Джерард да вдигне по-големия си брат.

Чарли простена и се обърна.

— Махнете се — промърмори той, — болен съм.

— Очевидно — съгласи се Джерард и вдигна копринен дамски чорап от стола. — На прага на смъртта си.

Чарли присви очи, погледна чорапа и отново заговори:

— На Агата е. Обикновено тя носи лилави.

— И сигурно Агата те е заразила с шарка или каквато друга болест те е налегнала?

— Боли ме главата, проклет идиот такъв!

Джерард изсумтя. Едуард го погледна красноречив знак да се обуздае. Беше успял да намери свободен стол и да го придърпа към леглото.

— Дано оздравееш скоро, Чарли. Имаме доста голям проблем.

— Какво? О, получих бележката ти за татко. — Чарли отново отвори очи. — Май е късно да му окажа последна почит.

— Да — съгласи се Едуард суховато. — Закъсна с няколко дни.

— Така и предположих. Е, старецът ще почива в мир, доволен, че нему се е наложило да си има работа с мен за последен път.

— Напротив — възрази Едуард. — През последните си часове питаше отчаяно за теб.

За миг лицето на Чарли застина и не за пръв път Едуард се запита какво ли се е случило между баща му и брат му. Ала Чарли само сви рамене, придобивайки отново спокойно изражение. Подпъхна още една възглавница зад гърба си и леко се надигна.

— Тогава ще бъда нащрек дали призрактъ му няма да ме преследва вечно, задето съм го лишил от удоволствието да ми изнесе една последна лекция.

— Ще бъде напълно заслужено — обади се Джерард. — Наложих се да лъжем, че си тръгнал към къщи.

— Никой не ви е карал. — Чарли го изгледа безочливо. — Просто поредният грях към колекцията ми. Разочаровал съм Дърам и на смъртния му одър.

Джерард му хвърли невярващ поглед.

— Нима не изпитваш абсолютно никакво уважение към баща ни?

— Очевидно — отвърна Чарли с крива усмивка. — Но след като е мъртъв и погребан и вече няма възможност да му дам прошка, защо будите един болен човек?

— Не ми изглеждаш много болен — отбеляза Джерард.

— Престанете! — сряза ги Едуард.

В очите на Чарли блуждаеше странен блясък и когато влезе прислужник с поднос чай, Чарли седна още по-изправен, наля си и започна да го пие с видимо удоволствие. Не беше обичайно за него, освен ако в чайника нямаше бренди. Едуард стана и затвори вратата след прислужника.

— Чарли, с радост бих те оставил да страдаш, но сега не разполагаш с време да боледуваш. Ние, говоря и за тримата, сме изправени пред сериозен проблем, а времето и мълчанието са от първостепенно значение.

Чарли се облегна на възглавниците уморено.

— Какъв е проблемът? Няма да успея да помогна за разрешаването му, сигурен съм.

— Оказва се, че баща ни е крил тайна — продължи Едуард сериозно, пренебрегвайки опита на брат си за пореден път да избяга от

отговорност. — Неогласен брак отпреди шейсет години. С жената решили, че е било грешка и всеки продължил по пътя си.

— Нима? — Чарли се усмихна горчиво. — Кой да предположи, че старецът е способен на подобна крачка?

— Той така и никога не се е развел с нея.

Чарли само го погледна и вдигна вежди.

— И не са налице никакви доказателства, че са се развели.

След кратка пауза Чарли затвори очи и попита:

— Никога ли?

— Никога — потвърди Едуард. — И определено не преди април 1774.

Тогава Дърам се бе оженил за херцогинята, тяхната майка.

Дълго време и тримата мълчаха.

— Е, това наистина е проблем, нали? — обади се Чарли най-накрая.

— Очевидно не и според теб — възкликна Джерард. — Губиш херцогството, а констатираш само: „Това наистина е проблем“. Ти луд ли си? Не разбираш ли до какво води това?

— Джерард! — спря го Едуард.

Чарли все още лежеше върху възглавниците, поставил ръка на челото си, но тя бе свита в юмрук. Дали от яд към Дърам, или от новите обстоятелства, или заради спривавия тон на Джерард, Едуард не знаеше, но не разполагаше с време за караници.

— Никой не е наясно за величината на проблема — обърна внимание Едуард. — Преди няколко месеца татко започнал да получава писма с намеци, че тайната сватба всъщност не е толкова тайна и щели да последват още неприятности, ако татко не плати.

— Някой е изнудвал Дърам, така ли? Каква ирония — промърмори Чарли.

— Нищо не е доказано — тросна се Едуард, с което даде на Джерард да разбере, че е по-добре да мълчи.

По-малкият му брат изсумтя и се оттегли до прозореца. Бяха се договорили да съобщят на Чарли, но Джерард изгаряше от нетърпение да предприемат нещо повече от празни приказки. Например да насърчи Джерард да действа, а той да уведоми Чарли... Е, вече беше прекалено късно. Затова продължи:

— От близо година писмата пристигали спорадично. Татко предприел действия да открие подателя, но безуспешно. Опитал се да разбере и дали първата му съпруга е жива или мъртва, но не открил следа. А писмата пристигали. Общо четири. Пиърс ни ги предаде заедно с писмо от татко, в което подробно описва взетите мерки. Сега, когато татко е мъртъв, изнудвачът или жената, ако още е жива, може да огласи случилото се. Досещаш се какво би последвало, предполагам.

След известно мълчание Чарли попита:

— Не сме лишени от цялото наследство, нали?

— Не. Имотът в Линкълншър остава и е твой. Всеки от нас ще получи скромна сума пари, но всичко останало...

— Да — повтори Чарли, — всичко останало...

— А то не е никак малко — обади се Джерард от другия край на стаята. Скръсти ръце пред гърдите си, облегна се на перваза и ги изгледа мрачно. — Името, като начало. Нашата законност, също. Не ми се ще да съм копеле, а още по-малко копеле само с хиляда паунда на година. Трябва да направим нещо и колкото по-рано, толкова по-добре.

— Ами иди застреляй тази жена и реши всичките ни проблеми.

— Чарли! — смъмри го Едуард, а Джерард се наежи. — Дръж се сериозно. Може да загубим всичко — всичко. Чу ли ме?

— Чух те, естествено — промърмори Чарли, — но какво предлагаш да направим?

— Веднага да ангажираме най-добрите адвокати в Лондон. Няма да оспорваме завещанието. Според него в момента всичко остава за нас, а едно оспорване само ще усложни нещата. Но ако се появи друг претендент, ние трябва да сме готови да го отхвърлим моментално.

Чарли се облегна назад и се загледа в тавана.

— Звучи разумно.

— На мен ми звучи бавно — отсече Джерард, прекоси стаята и седна на леглото, без да обръща внимание на процедилата се през зъбите на Чарлс ругатня, когато дюшекът се огъна под тежестта му. — Но какво да предприемем ние? Да се наемат адвокатата е хубаво, но ние тримата какво? Ще продължим, все едно всичко е наред ли? Ами ако новината се разчуе?

— Ако жената не се появи, няма никакъв проблем.

— Жената или наследниците ѝ, или изнудвачът — парира го Джерард. — Разсъждаваш половинчато. Остава възможността да

бъдем съсипани от клюките.

— Клюки за какво, Джерард? — прекъсна го Едуард строго. — За нещо, което може и да не се е случило и не е било разгласено шейсет години?

— Клюките, че сме на път да загубим всичко. Мълвата за евентуално разорение е почти равностойна на това да си разорен. Знаеш го не по-зле от мен.

— А ти какво предлагаш да направим?

Джерард се облегна на таблата и постави юмрук върху коляното си.

— Да открием изнудвача. Така ще сложим край на всичко.

— И как възнамеряваш да постъпиш? Татко го е издирвал в продължение на месеци и въпреки това не е открил нищо.

— Предпочитам да действам, а не да чакам някакъв лицемерен адвокат да определя съдбата ми!

Едуард прокара показалец по носа си, за да обуздае нервите си. Нямаше смисъл да спори с брат си. Прииска му се да прилича повече на Чарли, който просто си наля нова чаша чай, облегна се на възглавниците и се загледа в тях.

— Ако се втурнеш да откриваш изнудвача, Джерард, последен аз ще застана на пътя ти — увери го той. — Искрено ти желая успех. Но няма да позволя да ни оставиш юридически неподготвени. Ако тази жена или наследниците ѝ, както се изрази ти, се появят, държа да съм готов. Ще се наложи да оспорим валидността на брака, а това изисква време да се подготви, независимо че не е живяла като съпруга на Дърам повече от половин век. Дори наследниците ѝ да нямат основателни претенции към Дърам, остава рискът имението да попадне в ръцете на татковия братовчед Огъстъс, ако предяви иск да получи херцогството. Даже да откриеш изнудвача и да го удушиш с голи ръце, при солидни доказателства на мъжа, че обвиненията му отговарят на истината и ги предостави на Огъстъс, пак ще загазим.

— Не и ако не му се отдаде шанс да ги представи — промърмори Джерард мрачно.

Едуард стисна зъби и се обърна към Чарлс.

— Ти какво мислиш?

Брат му сви рамене.

— И двата плана са отлични. Джерард ще убие изнудвача, а ти ще събереш армия от адвокати. Чудесно. Съгласен съм с цялото си сърце.

— А ти какво възнамеряваш да предприемеш?

Чарли погледна Джерард насмешливо и вдигна чашата с чай все едно ги поздравява.

— Да не ви се пречкам, естествено.

Джерард го изгледа смаяно. Дори Едуард се изненада. В поведението на Чарли не прозираше и най-малък интерес дали ще бъде следващият херцог на Дърам или незаконен син, собственик на малко имение в Линкълншър. Един вътрешен глас му нашепваше, че всъщност Чарли не заслужава Дърам и ще бъде справедливо да го изгуби. До този момент определено не бе показал, че го цени. Част от душата на Едуард злобно тържествуваше при мисълта Чарли да остане само с мизерно провинциално имение, чийто доходи не биха покривали дори сметките му при шивача. Представи си как брат му скучае сред красивата природа на Линкълншър, на стотици километри от бляскавия, бурен живот на Лондон.

Но дори да отнемеха на Чарлс онова, което му се полагаше по право като първороден син, щяха да бъдат отнети и всички негови права. Независимо от неблагодарността и цялата незаинтересованост на брат си, Едуард съзнаваше необходимостта да направи всичко по силите си, за да задържи Дърам. Той познаваше единствено този живот и нямаше да се откаже от него само защото брат му е мързелив негодник. Просто Чарли щеше да се възползва от плодовете на неговите усилия за пореден път.

— Много добре — примири се той. — Джерард ще търси изнудвача, а аз ще се погрижа за адвокат. Чарли, ти... бъди какъвто винаги си бил.

— Винаги съм възнамерявал точно това — промърмори Чарлс и си наля още чай.

Едуард понечи да стане, но Джерард вдигна ръка и го спря.

— Трябва да се закълнем, че ще запазим мълчание. Разчуе ли се, ще плъзнат клюки, на каквито Лондон не е бил свидетел. Нито дума пред никого за тези неприятности, с изключение, разбира се, на адвокатата. Съгласни ли сте?

— Разбира се — сви рамене Чарли.

Едуард кимна, но добави:

— Съгласен съм, но... трябва да кажа на Луиза.

— На Луиза? — свъси вежди Джерард. — Наложително ли е?

— Как иначе? — отвърна Едуард намръщено. — Тя заслужава да знае.

Брат му не изглеждаше убеден.

— Знам — държиш на нея, но предлагам да размислиш. Така или иначе ще отложите сватбата заради смъртта на татко, но не е нужно да споделяш с нея опасенията ни.

— Джерард, тя е моя годеница — напомни му Едуард ледено. — Как да запазя такава тайна от нея?

— Навярно ще е по-добре, ако държиш да остане твоя годеница — колебливо изрече Джерард.

Едуард застина.

— Ще се престоря, че не съм те чул — обяви той тихо. — Луиза е разбрана и дискретна жена. Освен това я обичам и тя ме обича. И през ум не ми минава да скрия подобна ужасна тайна от нея.

Лицето на брат му поруменя, но все пак той успя да промърмори:

— Добре. Извинявай. Постъпи както намираш за добре.

— Приемам извинението — отвърна Едуард вдървено.

В стаята настъпи неловко мълчание. Едуард не изпитваше желание да го нарушава. Как смееше Джерард да намеква, че Луиза не би застанала до него? Това не бе нагласен брак, а брак по любов. Колкото и неприятно да му беше, дори през ум не му минаваше да запази такава тайна от нея. Той щеше да е разсеян и зает, а тя неминуемо щеше да забележи дори в Лондон да не се разрази скандал. Той не възнамеряваше да го споделя с друг, но щеше да изпита облекчение да се довери на някого. Затова щеше да е по-добре Луиза да знае. А ако новината се разчуе, най-малкото което тя заслужаваше, беше да я чуе от него. Колкото до Чарли, струваше му се невероятно той да не се издаде пред никого.

Джерард прочисти гърло и стана.

— Добре. Радвам се, че се разбрахме. Ще прегледам отново писмата и ще предприема действия.

— Бог и късметът да са с теб — обади се Чарли мрачно.

Джерард измърмори нещо грубо под носа си. Едуард погледна свирепо големия си брат.

— Благодаря, че ни отдели няколко минути от времето си.

Ако Чарли бе доловил сарказма в тона му, то той не реагира. Едуард излезе след Джерард от стаята и затвори вратата.

— Не се разбираха особено с татко, знам, но този път прекали — възнегодува Джерард, докато слизаха по стълбите. — Прекалено глупав ли е да схване какво значи това, или безкрайно мързелив?

— Не знам, но няма значение. — Едуард съзнателно прикри съпричастността си към раздражението на Джерард. — Няма да оставим отношението на Чарли да ни влияе, но не вярвам да му е безразлично.

— Как така? — не се предаваше Джерард. Бяха стигнали до антрето и Едуард направи знак на чакащия наблизо прислужник да им донесе палтата и шапките. — Не можа ли да покаже поне известна изненада или недоволство?

— Такъв е Чарли — напомни му Едуард. — Чарлс де Лейси, негодник и пройдоха, който не проявява загриженост към каквото и да било. Не помниш ли, когато загуби любимия си кон при облог с Гарстън? Прибра се вкъщи, подсвирквайки си, все едно нищо не се е случило. Късно същата вечер обаче го заварих да гледа портрета си, на който е възседнал същия кон.

Джерард въздъхна. Част от гнева му беше преминал.

— Боже, бях забравил. А после Гарстън яздеше коня всеки път, когато се отбиваше, за да натрие носа на Чарли. Да, брат ни много обичаше онова животно.

Едуард кимна. Той също почти бе забравил историята, но изражението на лицето на Чарли, когато му съобщиха новината, му напомни случката. Брат му държеше на нещата, на някои неща, ала поради някаква причина приемаше всичко лекомислено.

В случая обаче ставаше въпрос за нещо доста по-важно от изгубен кон, залогът беше Дърам. Независимо дали Чарли го беше грижа или не, дали се вълнуваше или не, Едуард и Джерард не бяха склонни да му позволят да го преглътне и да го отхвърли с лека ръка.

— Не очаквам Чарли да се размърда — каза той на Джерард. — Същевременно, ако не се намесва, както обеща, може да се окаже полесно.

— Вероятно си прав. — Джерард пое палтото си от прислужника. — Не че няма да ми достави удоволствие поне веднъж

да го видя да страда заради собственото си нехайство. Представяш ли си го затворен в Линкълншър, без конни състезания и оперни танцьорки наоколо?

Едуард се усмихна, но не пое палтото си от прислужника.

— След малко ще се върна.

— Нали не възнамеряваш да се извиняваш? — учуди се брат му, когато Едуард се насочи към стълбището.

— За какво?

— Задето се държахме така сприхаво с него. Все пак е болен.

Джерард го погледна невярващо и, без да продума, си сложи шапката и излезе. Едуард се качи горе. Не преставаше да клати глава, удивен от собственото си поведение. Все пак не беше направил нищо нередно. Един ден трябва да се откаже от навика си да се грижи постоянно за братята си. Почука два пъти на вратата и я отвори. В следващия миг застина на място. Чарли седеше от едната страна на леглото, сякаш се готвеше да стане. Ръцете му бяха върху дюшека, а стъпалата на пода. Но единият му крак беше изпънат напред, обвързан с превръзки и шина, които не скриваха напълно зачервената, подпухнала плът. Барнс, камериерът на Чарли, беше коленичил пред него, за да придържа болния крак. Вдигна поглед при влизането на Едуард и застина.

— По дяволите, защо не чукаш? — попита раздражено Чарли и погледна Едуард през кичурите коса, паднала пред очите му.

Едуард осъзна, че капките пот по челото на брат му не се дължат единствено на главоболието. Кракът му беше лошо счупен. Влезе в стаята и затвори вратата.

— Много съжалявам — промълви той.

— Едва ли. Поне не искрено, но няма значение.

Чарли стъпи с болния крак на пода и разпери ръце. Камериерът му застана до него и след като му помогна, Чарли се изправи. Мъжът грабна зелен копринен халат и го задържа така, че Чарли, балансирайки на един крак да напъха ръце в ръкавите.

— Май е по-добре да не се движиш — обади се Едуард.

Брат му взе предложението от камериера бастун и накуцвайки се придвижи до масата, където го чакаха чинии със закуски и нов чайник с чай. Облегнат на бастуна, Чарли си наля чаша и отпи солидна глътка.

— Дори аз не мога да прекарам целия си живот в леглото. Поне не сам.

— Дойдох да се извиня — обяви Едуард зад гърба на брат си. Чарли не се обърна, но раменете му се стегнаха. Беше видно дори под халата. — Джерард беше рязък, а и аз проявих нетърпение. Проблемът ни занимава от няколко дни, а ти сякаш въобще не се трогна.

Чарли мълчеше. Все така облегат на бастуна, притиснал чашата чай към гърдите си, той гледаше през прозореца със странно, замислено изражение. Едуард прекоси стаята и застана до него.

— Не знаех, че не си в състояние да пътуваш — промълви той.

— По дяволите, Едуард, и без това нямаше да дойда в Съсекс — промърмори Чарли, сякаш пленен от нещо, което вижда през прозореца, макар Едуард да не разбираше какво толкова привлича вниманието му. — Всички сме наясно по въпроса. И Дърам много добре го знаеше.

— Питаше за теб — напомни му Едуард. — Бях до него. Искаше пак да те види. Дори да е бил наясно с нежеланието ти да се срещнете, умираше и настояваше да те види.

— И какво толкова е имал да ми каже?

По лицето на Чарли се изписа мрачно, замислено изражение.

Едуард се поколеба.

— Искаше да му простиш — призна неохотно той, съзнавайки как това ще прозвучи на брат му. — За цялата тази отвратителна каша, предполагам. Притесняваше се за теб.

Чарли се усмихна мрачно.

— А, ясно. Знаел е, че ти и Джерард ще се оправите, но горкият Чарлс няма да знае какво да прави.

Едуард не каза нищо.

— И според теб е бил прав — продължи Чарли. — Дойде да ми кажеш какво възнамеряваш да предприемеш, но само защото си се почувствал длъжен.

— Трябва да признаеш — подчерта Едуард суховато, — че реакцията ти оправда очакванията ни.

— Проклетият негодник! — възкликна Чарли горчиво. — Как е посмял да извърши подобно нещо?

— Предполагам, че от срам, старост и неописуема гордост.

Донякъде позакъснелият гняв на Чарли срещу Дърам накара Едуард да изпита потребност да защити баща им, макар да беше съгласен с всяка изречена дума на брат си.

— Проклетата гордост на Дърам — промърмори Чарли.

— Все пак искаше да се извини — въздъхна Едуард.

— И остави всички ни да бъдем унижени и да бъдем лишени от собственост.

— Определено не е възнамерявал да стане така. Към края сърцето му се късаше от болка. И ни е оставил всичко налично, за да разрешим онова, което той не е успял.

Чарли отново отпи от чая. Този път Едуард определено надуши бренди и едва се стърпя да не поклати глава. Трябваше да се досети... Но може би, поне в този случай, Чарли заслужаваше да пийне малко.

— Смея ли да попитам какво се е случило? — той погледна към крака на брат си.

— А, това ли? — В очите на брат му се появи обичайният блясък. — Беше голямо сбиване. Бяха трима, все огромни мъже. С двама се справих, но накрая се наложи да побягна с коня. Конят прескочи първото препятствие, но не и второто. И докато лежах замаян третият бияч ме догони и довърши започнатото. — Протегна пострадалия си крак и го погледна почти с гордост. — Сега вече съм почти инвалид, ще ми остане ужасен белег.

Едуард не повярва и на думичка от разказа му. Познаваше кога Чарли си измисля.

— Дано дамата да си е заслужавала — подхвърли той.

Брат му се ухили доволно и го увери:

— Напълно.

Този път на тръгване Едуард си тръгна, направи знак на камериера да го последва.

— Откога е така?

— От седмица, милорд — отвърна Барнс. — Лекарят твърди, че ще заздравее добре.

Едуард кимна.

— А как е станало? — любопитства той. Барнс се поколеба и Едуард добави: — Знам, че не е било сбиване или побягнал кон. Искам да разбера дали подобна опасност не грози и другия му крак.

— Подхлъзване по стълбите — промърмори Барнс и хвърли гузен поглед през рамо. — След като се прибра късно едва нощ.

Значи ревнив съпруг или разгневен комарджия не възнамеряваше да счупи и другия крак на Чарлс. Едуард въздъхна облекчено.

— Благодаря, Барнс. Имай грижата да го навестява лекар.

— Да, милорд.

Барнс се поклони и изчезна, след като Едуард му даде знак с ръка.

Значи Чарли нямаше да се пречка, макар и не от незаинтересованост. Джерард сам напусна сцената и хукна безуспешно да дири изнудвача. След като Дърам, с всичките си пари и желязната си воля, при наличието единствено на информацията, го бе завела до задънена улица. Ала този план напълно го устройваше. Чарли винаги беше готов да свърши прекалено малко, а Джерард прекалено много. Сега на него му оставаше да потърси адвокат. Разполагаше със свободата да постъпи както намери за добре, без да убеждава братята си да приемат логиката му.

ГЛАВА 3

Противно на навиците си Франческа, лейди Гордън, пристигна по-рано.

Отдели обичайното предостатъчно време за тоалета си. Първото впечатление беше най-важно, а Франческа съзнаваше необходимостта тази сутрин да наложи необходимия тон. Избра сив копринен костюм с черни кадифени биета. Елегантната дреха не само подчертаваше тена и цвета на косата ѝ, но говореше за обществения ѝ статус и положение. Може би загатваше за малко повече средства и достойнство, отколкото онези, с които разполагаше, но това щеше да ѝ е само от полза. Предстоеше ѝ да впечатли не политик или лорд, не и някой от развеселяващите я светски ухажори. Днес Джеймс Уйтиерс беше далеч по-важен за Франческа. Смятаха го за най-добрия адвокат в Лондон, безстрашен, упорит, изобретателен и по-умен от половината си колеги взети заедно. Според доволните му клиенти Уйтиерс играеше на ръба на позволеното, за да защити интересите им, а понякога дори съумяваше да измести границата на закона. Всичко това я устройваше идеално. Трябваше ѝ адвокат и то изключително добър.

Успехите на Уйтиерс му позволяваха да си избира клиентите. Франческа посвети близо две седмици, за да си уговори среща с него. Негодуваше срещу загубата на толкова време, но нито един от другите адвокати и юристи не я задоволи напълно. Тя не желаше да чува поради какви причини може да загуби делото — беше напълно наясно с тях. Искаше да чуе от устата на адвоката уверения, че има шанс и той ще е готов да се бори за този шанс до края на света. Само това искаше, това и успех.

Чиновник я въведе в малък кабинет и предложи да ѝ донесе чай. Франческа отказа. Не искаше нищо да я разсейва по време на разговора. Беше се подготвила предварително, защото знаеше колко много зависи от това да спечели вниманието му. Дори се бе обърнала към редица познати за съвет. Сър Филип Блейк, нейният съсед, ѝ подхвърли да се възползва от страстта на адвоката към

предизвикателствата. Господин Лъдлоу, съпруг на скъпата ѝ приятелка Сали, ѝ предложи да наблегне на неотложността на ситуацията и така да задейства готовността на Уйтиерс да прегъне каузата на човек, изпаднал в беда. Лорд Алкънбъри, дългогодишен приятел, я предупреди да избягва драматизма и особено сълзите. А господин Хетериштън, непоправим бохем и флиртаджия, ѝ напомни да изглежда красива, защото Уйтиерс е не само адвокат, но и мъж. Франческа не възнамеряваше да остави нищо на случайността. Щеше да спазва всички препоръки, колкото и незначителни да изглеждаха.

Сега седеше на ръба на малък диван и мислено преговаряше речта си. Други адвокати вече я предупредиха, че случаят е заплетено кълбо, сякаш самата тя не го знаеше, но разчиташе Уйтиерс да намери нишката, която ще го разплете. Малко по-труден щеше да е въпросът с хонорара. Само заради репутацията си Уйтиерс вероятно вземаше немалка сума. Франческа живееше добре и разполагаше с известно количество пари, но перспективата да се раздели с по-голямата част от тях не я ентусиазираше. В даден момент това може би щеше да я спре, но отново се сети за племенничката си и загърби въпроса за парите. За да спаси милата Джорджина от празноглавата ѝ користна мащеха, Франческа беше готова на всичко. Все някак щеше да се споразумее с Уйтиерс за хонорара.

След време вратата се отвори. Тя стана, чувстваше се във форма и овладяна. Обърна се да поздрави — господин Уйтиерс оказа се по-млад, отколкото очакваше. Светлокос и широкоплещест, беше на ръст колкото нея. Посрещна погледа ѝ спокойно, без следа от снизхождение или високомерие. В очите му се забелязваше жизненост и интелигентност, които ѝ вдъхнаха още по-голяма увереност. След кратка размяна на поздрави той пристъпи направо към въпроса.

— Помощникът ми господин Напиер сподели, че случаят ви е доста заплетен — подхвана той и се настани на стол близо до нея. Опря лакът върху страничната облегалка и я погледна съсредоточено. — Ще бъдете ли така добра да ми разкажете подробностите?

— Разбира се. — Франческа постави ръце в скута си. Не искаше да загуби самоконтрол и да се развълнува. — Историята е малко по-сложна. Накратко: искам да ми бъде предоставено правото да се грижа за дъщерята на покойната си сестра. В момента племенничката ми Джорджина живее при мащехата си. Опасявам се, че тази жена се

възползва от наследството на Джорджина и го употребява, за да издържа своето семейство.

Суховатата му усмивка изчезна така светкавично, както се беше появила.

— Разполагате ли с доказателства за подобно обвинение, лейди Гордън?

— Неоспорими доказателства от рода на писма с признания или разписки нямам — отвърна тя предпазливо. — Имам обаче доказателства, че тази жена, госпожа Хейуд, е наследила много малка част от наследството на покойния си съпруг. Ще добавя също и зловредното влияние на брат ѝ, господин Уотс. Откакто предложих аз да гледам племенничката си, тя не ми позволява да я виждам.

— Не е редно — кимна той, — но изложеното няма силата на доказателство.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре, ала тя запази спокойствие.

— Разбрах, че сте склонен да действате не само като адвокат на клиентите си, но и като детектив.

— Случвало се е — призна той.

Франческа се усмихна.

— Тогава съм убедена, че двамата заедно ще работим много добре.

Уитиерс я изгледа замислено. После се приплъзна по-напред на стола.

— Обяснете ми подробно семейните взаимоотношения. Как попадна племенницата ви под грижите на тази жена?

Беше събудила интереса му. Франческа пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Преди няколко години моята полусестра Джулиана ми дойде на гости от Италия. Тя израсна там с майка ни, а мен ме отгледа сестрата на баща ми в Англия. Майка ми — добави тя бързо, когато той леко свъси вежди — е Марчела Рескати, италианското сопрано. Омъжила се за баща ми, докато била в Англия, но след смъртта му се върнала в Италия, където се омъжила за бащата на Джулиана.

— Да — обади се той възторжено. — Слушах я във Флоренция преди няколко години. В „Армида“.

Франческа се усмихна доволно.

— Една от любимите ѝ опери.

— Значи вие и сестра ви имате различни бащи — уточни той, връщайки се към основния въпрос.

Тя кимна.

— Да. Нейният живот протече доста по-различно от моя, но на мен Лондон ми харесва. Омъжих се и се установих в града. Скоро след това сестра ми ни посети. Беше седемнадесетгодишна, красива и жизнена. В рамките на месец получи няколко предложения за женитба и за моя изненада склони да вземе господин Джон Хейуд.

— За изненада ли?

— Англия беше нова за нея. Не владееше добре английски и макар господин Хейуд да бе подходяща партия, той беше едва няколко години по-възрастен от нея — обясни Франческа. — Но тя беше твърдо решила. Джулиана поиска и получи благословията на родителите си. Омъжи се за господин Хейуд и дъщеря ѝ, Джорджина се роди една година по-късно.

— Хейуд имаше ли пари? — осведоми се Уитиерс.

Франческа поклати глава.

— Не. Имаше много връзки, но малко средства. Бащата на Джулиана обаче беше заможен човек и нямаше други деца. При женитбата ѝ даде щедра сума. След раждането на Джорджина промени завещанието си и остави всичко на внучката си, а Джулиана подsigури с приличен доход за цял живот.

— Подписаха ли брачно споразумение?

— Да, естествено, но не съм запозната с клаузите. Подозирам, че Джузепе, бащата на Джулиана, не беше доволен от отношението на господин Хейуд към парите. Господин Хейуд не се справяше. — Меко казано, добави наум Франческа, защото разполагаше с доказателства за безразборните харчове на зет си. Сестра ѝ често го споменаваше в писмата си. — За разлика от него Джулиана много я биваше — продължи тя. — Живяха щастливо няколко години. Джорджина беше красиво дете и не се глезеше. Бях ѝ кръстница и често я посещавах.

— Чудесно — промърмори той.

— За жалост щастието им не продължи дълго. — Наложих се да направя усилие гласът ѝ да не затрепери, когато стигна до тази част. — Преди две години Джулиана почина. Постарах се да съм като майка за Джорджина, но моят съпруг почина неочаквано почти по същото време. Няколко седмици след кончината на сестра ми господин Хейуд

се ожени повторно за Елен Уотс, та Джорджина да има майка. Бях добре дошла в дома им и често им гостувах.

— Жената отнасяше ли се зле с момичето? — попита Уитиерс. — Държеше ли се студено?

Франческа се поколеба.

— Не съм забелязала подобно нещо — призна тя. — Джорджина не изглеждаше пренебрегната или нещастна. Но когато баща ѝ загина при инцидент по време на езда миналото лято, нещата внезапно се промениха.

— Нищо чудно, щом като бащата е починал — отбеляза Уитиерс. — Според завещанието му под чие попечителство оставаше детето?

— След смъртта на сестра ми не беше променял завещанието си. Джулиана продължаваше да се води настойник на малката, а братът на господин Хейуд неин опекун. Но той също почина. Засега съдът не е предоставил правото на трето лице. Ако на госпожа Хейуд бяха оставени повече средства, според мен тя с радост щеше да ми позволи да взема Джорджина и да я отгледам, защото по време на трагичната смърт на господин Хейуд тя очакваше дете. Самият той обаче не разполагаше с нищо. Авоарите му се свеждаха само до полученото от брака със сестра ми. А след смъртта на Джулиана сумата, доколкото знам, намаляла сериозно. За вдовицата му остана твърде малко.

— А наследството на детето?

— Бащата на Джулиана почина година преди нея, за изпълнител на завещанието беше посочил господин Уилям Кендъл, адвокат от Дувър, когото познаваше от деловите си занимания. Той отговаря за състоянието, оставено на Джорджина. Господин Кендъл въобще не се интересува от Джорджина. Дава ѝ само полагащата ѝ се издръжка всяко тримесечие. Потърсих го за съдействие, но ми съобщиха, че е заминал в чужбина и няма да се върне преди зимата.

— Започвам да проумявам затруднението ви. — Уитиерс се облегна със замислено изражение. — Той плаща издръжката на онзи, който има права над момичето. Мащехата разполага ли със свои средства? Например предоставени ѝ от нейното семейство?

Франческа поклати отрицателно глава. Той се усмихна донякъде самодоволно и това я изпълни с надежда.

— Корист — промълви адвокатът тихо. — Значи от една година живее с детето?

— Да. Даже вече година и половина.

— Виждали ли сте момичето през това време?

Франческа кимна.

— Беше ли пренебрегвана, нещастна, болна или занемарена?

Зададе въпроса, но видимо не чакаше отговор.

— Първоначално беше съсипана от смъртта на баща си — изрече Франческа неохотно. Люшката се между опасенията адвокатът да не се усъмни в достоверността на думите ѝ и перспективата той да отхвърли тревогите ѝ. — Помоли ме да я взема от дома ѝ, защото силно ѝ напомнял за родителите ѝ. Именно тогава предложих да я взема и да я отгледам, понеже, за разлика от мащехата ѝ, съм ѝ кръвна роднина, разполагам с хубав дом и мога да си позволя да отгледам Джорджина, а и ще я обичам като свое дете. Но госпожа Хейуд ми отказа, била се привързала към детето. Съгласих се, макар и неохотно, но през следващите месеци опасенията ми, че нещата не са наред, се засилиха. Три месеца след смъртта на съпруга ѝ госпожа Хейуд роди момченца близнаци. Това обърка още повече домакинството им. А сега... Не знам, сър... От няколко месеца не ми позволяват да видя Джорджина.

Уитиерс я погледна строго.

— Забранява ви достъп ли? — попита изпитателно той.

— Спречкахме се. — Франческа вирна брадичка с пълното съзнание за слабото си място. — Доста разпалено. Намекнах, че не е в състояние да се грижи подобаващо за Джорджина, защото е станала майка на две бебета. Отново настоях да ми позволи да отведе племенничката си. Брат ѝ ми нареди да напусна къщата и заплаши да извика стража, ако не си тръгна.

— Брат ѝ ли?

— След смъртта на господин Хейуд, господин Пърсивал Уотс се премести да живее при тях. Според мен той е главната причина Елен да настоява да задържи Джорджина. Определено не издържа многобройното семейство със свои средства.

Постара се в тона ѝ да не проличи ненавистта ѝ към Пърсивал Уотс.

Уитиерс кимна, събра ръце и подпря брадичката си на тях. Няколко минути остана дълбоко замислен.

— Госпожо Гордън — подхвана неочаквано той, — намирам каузата ви за справедлива. Трябва да съберем доказателства, свързани с отсъствието на средства на мащехата със зависимостта на домакинството ѝ от парите за издръжка на племенницата ви и с липсата на родителско отношение към момичето. От вас се иска да предоставите данни за ролята ви в живота на детето, както и всичко, което показва близостта ви с момичето. Няма да е лесно, но според мен е осъществимо.

— Значи ще поемете случая?

Тя почти се задуши от недостиг на въздух. Това беше изключително важна крачка напред.

Господин Уитиерс стана и ѝ протегна ръка. Франческа също се изправи и пое ръката му.

— Да, мадам, склонен съм да го сторя.

Новата му клиентка едва не се задави от вълнение.

— Благодаря — произнесе тя развълнувано и стисна здраво ръката му. — Благодаря ви, сър.

— Извинете ме. Преди да продължим, ми е нужно малко време да направя някои справки, да си припомня точно някои закони и прецеденти. Искате ли чай?

— Не, благодаря — поклати тя глава почти прималяла от успеха.

Уитиерс кимна и излезе. Разтреперана, Франческа се отпусна на стола. Не беше поел окончателно случая, но показа определен интерес и прояви готовност да се захване. Какво по-силно доказателство за убедеността му, че може да спечели? Тя можеше да спечели.

Чакането продължи известно време. В даден момент Франческа стана и започна да крачи напред-назад. Молеше се Уитиерс да се върне скоро. В канцеларията ставаше нещо. Чуваше забързани стъпки, приглушени гласове. Продължаваше прекалено дълго. Накрая любопитството ѝ надделя. Отиде до вратата и я откряхна, помощникът, господин Напиер, стоеше с гръб към нея и пишеше усилено, а Уитиерс му диктуваше бързо. Друг чиновник прелистваше документи в голяма папка и от време на време вадеше по някой лист. При вида на толкова трескава дейност сърцето ѝ подскочи. Не долавяше какво точно казват Уитиерс или помощниците му, но адвокатът имаше вид на генерал, който събира войските си за битка, а увереността му в победата беше

повече от очевидна. Франческа затвори вратата, за да не я забележат как шпионира, и се върна на мястото си зарадвана.

След още четвърт час вратата отново да се твори. Вдигна поглед и видя господин Напиер.

— Извинете, госпожо. Извикаха господин Уйтиерс по спешност. Помоли ме да предам дълбокото му съжаление, но няма да поеме случая ви.

— О... — възкликна тя потресена. — Но... Ние току-що говорихме и той беше доста заинтригуван. Възникналата криза ще отmine ли? Да дойда ли утре отново? Мога да изчакам ден-два.

Чиновникът притеснено навлажни устни.

— Господин Уйтиерс наистина се извинява, лейди Гордън, но най-вероятно известно време няма да поема нови случаи. — В отговор на смаяния ѝ поглед той добави предпазливо: — Препоръча да потърсите друг адвокат.

— Друг адвокат ли? — повтори тя невярващо. Не, не. Беше търсила други адвокати, ала те не я удовлетворяваха. Господин Уйтиерс беше най-добрият, а и призна, че каузата ѝ е справедлива. Да се откаже от тази надежда, от това разбиране, беше немислимо. — Объркана съм — промълви тя и усети как ноктите ѝ се впиват в дланите ѝ. — Защо ме подведе да вярвам, че ще приеме, а сега отказва?

— Възникна нещо спешно. Ненадейно.

— При друг клиент ли?

— Нямам право да ви отговоря. Господин Уйтиерс искрено съжالياва, но не може да ви помогне. — По лицето на чиновника се четеше съчувствие. — Да ви донеса ли чаша чай? Ужасно съжالياвам, лейди Гордън.

За кой ли път някой затръшваше врата в лицето ѝ.

— Не — отвърна тя едва чуто. — Не, благодаря. Дайте ми само минута.

— Разбира се — кимна той.

Излезе тихо и затвори вратата след себе си.

Франческа постави ръка на челото си. Какво щеше да прави сега? Кои други адвокати ѝ бяха препоръчали? Обзе я горчивина, задето изчака толкова дълго, преди да се види с Уйтиерс. Беше напълно уверена в способностите му, а той, нехранимайкото, се съгласи и после ѝ отказа. Вероятно беше по-добре да не разчита на

него, след като се отметна от думата си само в рамките на половин час и хукна да се занимава с делото на друг. Ако бе станала негова клиентка, щеше да очаква същата самоотвержена посветеност за нейния случай, опита да се успокои тя. Беше жегната, не защото я отхвърли само минути след като събуди надеждите ѝ, а защото се налагаше да се върне при някой от другите адвокати, които изразиха опасения относно успеха ѝ или направо проявиха песимизъм по нейния случай. Шансовете ѝ да спаси Джорджина изведнъж придобиха нищожни размери. Сълзи замъглиха очите ѝ, веднага ги избърса. Не разполагаше с никакво време за вайкане и плач. Сложи си шапката, взе си пелерината и шала и излезе от стаята. В канцеларията кипеше усилена дейност, чиновниците на Уйтиерс сновяха напред-назад и изпълняваха нареждания, долитащи от кабинета в края на коридора. Докато Франческа излизаше, двама чиновници усилено ровеха в голям шкаф за книги.

— Намерете ми закона на унаследяване — долетя гласът на Уйтиерс. — Веднага!

— Какъв, по дяволите, е този случай? — обърна се тихо единият мъж към другия.

— Не знам — промърмори колегата му. Свали кутия с документи и започна да търси вътре. — Дори не съм чувал името, но щом Уйтиерс се развихри така, трябва да е случаят на десетилетието.

Франческа забави крачка. Започна да рови в чантичката си и извади носна кърпичка. После уж случайно изпусна чантата. Без да бърза първо избърса едното си око, после другото. През цялото време най-безсрамно ги подслушваше. Двамата продължиха да си говорят зад гърба ѝ и изобщо не ѝ обръщаха внимание.

— Не съм го виждал така под пара от случая „Каупей“, а тогава ставаше въпрос за запазването на баронска титла.

— На печата имаше герб — спомни си вторият. — Явно сега клиентът е още по-важен. Уйтиерс ще е при него след час.

Първият чиновник нарами куп справочници и понечи да ги отнесе към кабинета. Забеляза застаналата до вратата Франческа. Хвърли бърз поглед към колегата си, остави книгата и се приближи към нея.

— Мога ли да ви помогна, госпожо Гордън? Струват ми се пребледняла.

— Аз... Да... — Наведе се, за да вдигне чантичката и да скрие изражението си. Беше преbledняла не от примаяване, а от яд. Уйтиерс я беше отхвърлил заради друг, по-високопоставен клиент.

Спешен случай, как ли пък не! Власт и богатство бяха задвижили така трескаво нещата.

— Да, нещо не ми е добре. Ще бъдете ли така любезен да извикате каретата ми?

— Разбира се, мадам.

Излезе и след минути се върна, за да я уведоми, че кочияшът чака. Франческа го погледна с фалшива благодарност, когато ѝ помогна да се настани.

Мъжът се прибра в кантората, а тя нареди на кочияша да свие зад ъгъла и да изчака. Изгаряше от любопитство да разбере кой е този толкова важен клиент в състояние да накара Уйтиерс да изостави всичко и да се втурне да го обслужва. Единият чиновник спомена „герб“, значи ставаше въпрос за благородник. Съпругът ѝ беше само баронет, но тя познаваше доста лордове. Наперената самонадеяност беше отличителна черта на благородниците. Не биха се смутили да проявят арогантност и да призоват изтъкнат адвокат да се яви пред тях незабавно. Уйтиерс, естествено, бе откликнал като добре дресирано куче, което не говореше добре и за него. Мачкаше безмилостно кърпичката си, обзета от раздражение.

След малко Джеймс Уйтиерс излезе от кантората, съпроводен от господин Напиер. На оживената улица помощникът спря карета, двамата се качиха и бързо поеха. Франческа нареди на кочияша си да ги последва. Почти през цялото време държеше главата си навън, за да види накъде са се отправили.

Както очакваше, минаваха по все по-хубави и по-хубави улици. По едно време Франческа присви очи — наетата карета на адвоката спря пред импозантна каменна къща, чиято фасада гледаше към огромен зелен парк в най-елегантната част на „Мейфеър“. Да, несъмнено ставаше въпрос за благородник, и то с много, много пари. Най-вероятно перспективата за тлъст хонорар, а не толкова престижът, бе откъснала Уйтиерс от нейния случай. Приеха адвоката и помощника му веднага, следователно ги бяха очаквали.

Облегна се на седалката в мрачно настроение. Рационалната, разумната част от нея ѝ подсказваше, че сега, когато Уйтиерс я е

отхвърлил и е поел друг случай, е безсмислено да го преследва. Оставаше и единствено надеждата да намери друг адвокат, и то бързо, преди мащехата на Джорджина да заведе дело за попечителство. Ала друга част от нея, онази, в която кипеше гореща италианска кръв ѝ нашепваше да нахълта в огромната къща и да настоява за обезщетение от собственика, или поне да му съобщи разпалено какво мисли за него.

Нареди на кочияша да я изчака, събра полите си и слезе. Уйтиерс беше освободил каретата, сигурен знак за намеренията му да прекара доста време вътре. Франческа наметна шала върху раменете си и пое по улицата.

На ъгъла спря жена, повела две малки деца. Очевидно отиваха към тучния зелен парк в центъра на площада.

— Извинете, това ли е резиденцията на лорд Алкънбъри? — попита тя и посочи каменната сграда, свършено наясно, че не е.

Представи си обаче как ще се смее лордът при мисълта да живее в такава къща, когато му разкаже историята.

— Не, госпожо. Това е домът на херцога на Дърам — отвърна бавачката.

— Така ли! — възкликна Франческа почти искрено. Боже херцог! — Явно съм допуснала страхотна грешка.

Бавачката ѝ се усмихна съчувствено. В този квартал, облечена в семплия строг сив костюм Франческа несъмнено приличаше на жена, търсеца работа като компаньонка.

— Да. Но няма страшно. Икономът, господин Блакбридж е мил човек. Няма да ви проглуши ушите, че сте звъннали на погрешния звънец. Никога не се оплаква, когато топката на малките попадне в градината.

— Радвам се да го чуя — усмихна се Франческа и постави ръка върху гърдите си, все едно изпитва облекчение. — Херцог, значи?

Бавачката придоби тъжно изражение.

— Негова светлост беше почтен човек, но почина. Мир на праха му.

С известно закъснение Франческа забеляза черния креп на вратата. Съсредоточена изцяло да следи Уйтиерс, го бе пропуснала.

Децата започнаха да се карат. Бавачката се извини набързо и ги поведе към градинката. Франческа продължи безцелната си разходка, докато наблюдаваше прислужницата и поверените ѝ деца. Херцог.

Нищо чудно защо Уйтиерс откликна веднага. Същевременно постъпката му засили убеждението ѝ, че той е най-добрият адвокат в Лондон и отново се вбеси, задето ѝ го измъкнаха изпод носа.

Но каква полза от това? Нищо няма да спечели, ако продължава да се върти по площада като истерична жена, обзета от разочарование. Пое дълбоко въздух, за да се успокои и си каза, че това не слага край на надеждите ѝ. Уйтиерс видя справедливост в нейната кауза. Е, и някой друг ще го прозре. Оставаше само да открие този човек и да се моли друг херцог да не потърси услугите му. Хвърли последен мрачен поглед към импозантната къща, върна се в каретата и нареди на кочияша да я отведе в Дийпсайд.

Елен Хейуд бе наела малка тясна къща на малка тясна улица. Не беше най-представителният квартал и Франческа внимателно държеше полите си повдигнати, докато слизаше от каретата и се отправяше към входа. Последните четири пъти, когато се отби, Елен не я допусна вътре, използвайки всевъзможни оправдания от болест до основно почистване на къщата, което я възпрепятствало да приема гости. Франческа желаше единствено да види Джорджина, но потърсеше ли я, племенничката ѝ по подозрителен начин никога не се оказваше къщи. Франческа трябваше да признае, че нееднократно изпусна нервите си и повиши тон, а това, вероятно, не работеше в нейна полза.

Днес обаче отчаяно искаше да види Джорджина, независимо как ще се наложи да се извинява и да се моли на Елен. Пътуването от „Мейфеър“ до Нийпсайд беше достатъчно дълго, та по-голямата част от гнева на Франческа срещу Уйтиерс да се уталожи. Тя се чувстваше уморена и отчаяна. Не си представяше, че ще е толкова трудно. Очакваше Елен да изпита облекчение от предложението ѝ да вземе Джорджина, момичето не ѝ беше кръвна роднина, а Елен положително си имаше достатъчно грижи с двете малки деца на ръцете. Отначало се озадачи, после се раздразни от твърдия отказ на Елен и накрая осъзна, че издръжката на Джорджина вероятно представлява съществена част за поддържане на домакинството им. Едва ли бе най-разумно да изстреля подобно обвинение, но реакцията на мащехата го потвърди. Тя силно преbledня и последва ултиматумът на Пърсивал Уотс Франческа да напусне къщата ведно със заплахата никога повече да не види Джорджина. Така и стана.

Ала дори и тогава Франческа не подозираше, че ще ѝ бъде толкова трудно. След смъртта на Джулиана, Джон ѝ обеща в завещанието си да я посочи като попечител на Джорджина, но почина преди да направи поправката. Съдът трябва поне да изслуша нейния иск. Нежеланието на дузина адвокати да поемат случая ѝ дразнеше и вбесяваше Франческа, но днес за пръв път усети студената тръпка на отчаянието. Последното ѝ желание бе да подхване битка, в чийто център да попадне горката Джорджина. Ако нещата продължават така обаче Джорджина ще порасне и ще се омъжи, преди отново да я види.

Потропа на вратата и чака, чака, чака. Потропа отново. Усети как раменете ѝ се сковават от мрачно предчувствие. Да, дължеше извинение и беше готова да го поднесе дори на Пърсивал Уотс, ако се налага, но нямаше да ѝ е приятно. Преди да потропа трети път, от съседната къща се показва жена с голяма кошница в ръце.

— Госпожа Хейуд ли търсите? — попита тя, вторачена във Франческа.

— Да, но се опасявам, че не е вкъщи.

— Не, мадам. Вече не е. — Жената затвори вратата си и слезе по стълбите. Франческа последва примера ѝ. — Аз съм госпожа Дженкинс. Бяхме съседки, както виждате. Те се преместиха. Изнесоха се... Вече има три-четири дни.

— Така ли? — Франческа усети как кръвта се оттегля от лицето ѝ. — Нямах представа... Къде отидоха?

Пълното розово лице на съседката се смръщи и тя поклати глава.

— Не мога да ви кажа, защото не знам. Нямахме представа за намерението им да се махнат. Е, господин Дженкинс не съжалева, че близнаците ги няма. Вдигаха ужасна врява.

— А момиченцето? — попита Франческа настойчиво. — Виждали ли сте наскоро Джорджина?

— Разбира се — отвърна госпожа Дженкинс усмихната. — Такова сладко дете и толкова отзивчиво. Често съм я виждала да мете външните стълби. Винаги беше изключително любезна. Прекалено слаба, ако ме питате, но независимо от това хубава.

Франческа затвори очи облекчено, ала само за миг. Прекалено слаба ли е била Джорджина? Защо е мела стълбите като прислужница? Постара се да не повиши тон.

— Сигурно са казали къде могат да бъдат намерени.

— Не знам такова нещо. — Изражението на жената стана състрадателно. — Виждала съм ви и преди да се отбивате. Не се разбирате с госпожа Хейуд, така ли?

— В известен смисъл — промърмори Франческа. — Момиченцето, Джорджина, ми е племенничка. Искан да я видя.

Жената прочисти гърло и пристъпи крачка напред.

— Не е моя работа, разбира се, но семейството май изпитваше затруднения. Госпожа Хейуд отпращаше не само вас.

— Нима? И кого друг? — попита Франческа изненадана.

Госпожа Дженкинс сниши още повече глас. В резултат от размяната на клюки лицето ѝ бе засияло.

— Търговци — съобщи тя охотно. — И то неведнъж. Господин Уотс заплаши един с бастуна си, а господин Дженкинс твърди, че миналата седмица е чул караница.

— Караница ли? Между кого? — Лошо предчувствие обзе Франческа, загледана в жената е любопитство.

— Господин Уотс и госпожа Хейуд! — възкликна госпожа Дженкинс злорадо. — Бяха бесни като фурни. А двете бебета не преставаха да плачат.

Франческа остана безмълвна. Елен се кара с брат си? Бяха се преместили, без да се обадят на никого. Заплашвали са търговци с насилие. Третират Джорджина като прислужничка.

— Но къде отидоха? — С усилие успяваше да запази търпение. — Невъзможно е внезапно да са решили да се изнесат. Някой положително знае.

— Не и ние. — Госпожа Дженкинс я погледна съчувствено. — Представител на хазяина е господин Браун в края на улицата. И той не знае. По три седмици закъсняваха с наема. Преди няколко дни господин Браун дошъл да го поиска, но стаите били опразнени.

— Господин Браун? — вкопчи се Франческа в името. — В края на улицата, така ли?

— На номер две — уточни госпожа Дженкинс. — Ще ви каже същото като мен. С господин Дженкинс го поканихме на чай в сряда. Разказа ни всички подробности.

— Благодаря — промълви Франческа — Много ви благодаря.

— Ключките на госпожа Дженкинс всъщност се оказаха самата истина. Господин Браун потвърди, че семейство Хейуд е напуснало,

без да предупреди никого, и задлъжняло с наема за няколко седмици. Отначало се въздържаше да ѝ съобщи подробности, но тя му разкри, че е леля на Джорджина. Тогава се наложи да стиска зъби от яд, защото той говореше за племенничката ѝ като за дъщерята на Елен. А веднъж осъзнал възможността госпожата да му помогне да открие избягалите наематели, сподели ужасни детайли, Елен винаги закъснявала с наема, налагало се да ги заплашва, че ще ги изхвърли, тя плачела и то умолявала да се смили над бебетата. В това време господин Уотс стоял навъсено отстриани и не предприемал нищо, накрая млъкна. Франческа се тресеше от гняв. Благодарни на господин Браун, върна се в каретата си и нареди на кочияша:

— Обратно на площад „Барюш“, господин Хочкис. Светкавично.

Беше променила решението си и възнамеряваше да се срещне с противния херцог.

ГЛАВА 4

Джеймс Уйтиерс откликна на повикването му. Едуард го избра внимателно след дискретни запитвания за неколцина други адвокати. Уйтиерс имаше репутацията на специалист с жив, бърз ум, изключително добро познаване на законите и голям опит при легализиране на завещания. Спечели нашумялото дело „Каулей“ и върна на клиента си титлата баронет, оспорвана близо век. Беше изненадващо, че някой спечели, защото семейство Каулей беше многобройно. Според един вестник поне петима души претендираха основателно за титлата. Но Уйтиерс насочи делото в желаната от него посока и го спечели, което го правеше изключително подходящ в очите на Едуард.

На външен вид беше скромен, но от него бликаше интелигентност. Слушаше внимателно, докато Едуард излагаше желанията си, а после зададе няколко съществени въпроса. Помощникът му седеше до него и акуратно записваше всяка дума. Адвокатът веднага схвана какво се иска и какво трябва да се избегне. Имаше не само план, но и резервен вариант. Умът му работеше далеч по-бързо отколкото на обикновен човек. На два пъти схвана какво се очаква от него, преди още да бъде уточнено в разговора. По въпроса за хонорара подходи направо, но Едуард само махна с ръка. Каквато и сума да поиска адвокатът, за да върне Дърам на него и братята му, щеше да е заслужена. Разчиташе страшно много на него и с радост щеше да заплати за услугата. В края на интервюто Едуард беше доволен от постигнатото, а ако се съдеше по изражението на Уйтиерс той също.

— Вече съобщих на господин Пиърс да ви очаква. — Едуард стана. Вече бе уведомил адвоката на Дърам, че ще ангажира и друг юрист за този деликатен въпрос и господин Пиърс изпита облекчение да го чуе. Пиърс беше добър в своята област, но нямаше опит в подобни заплетени казуси. — Той ще ви предостави необходимата допълнителна информация.

— Ще се срещна с него утре сутринта — поклони се Уитиерс. — Ще получите първия ми доклад веднага след като се запозная със завещанието.

— Чудесно, сър.

Едуард се сбогува. Адвокатът и помощникът му си тръгнаха.

Отиде до прозореца и погледна към зеленината по средата на площад „Баркли“. Две деца търкаляха обръч под зоркия поглед на бавачка, точно както правеха той и братята му при редките си посещения в Лондон. Дърам, твърдо убеден в ползата момчетата да растат на чист въздух, рядко ги водеше в града със себе си. Дори сега Едуард нямаше особена слабост към Лондон. Несравнимо повече предпочиташе да е в Съсекс.

В момента обаче беше по-удобно да е тук. Преди всичко пестеше време. Току-що го доказа фактът, че късно сутринта повика Уитиерс и успя да разговаря с него веднага. Освен това можете да наглежда Чарли по-добре оттук, отколкото от Съсекс. А и да вижда Луиза, чисто семейство бе пристигнало в Лондон за сезона.

Понечи да се отдалечи от прозореца, но се отказа, бързо движеща се малка карета спря точно пред стъпалата на къщата, така шумно, че чу стъргането на колелата. Едуард хвърли поглед към каретата от любопитство. Не очакваше никого и нямаше желание да приема гости. Но по „Баркли“ рядко минаваха бързо карети и още по-рядко някоя спираше неочаквано пред дома му.

От каретата слезе жена облечена в тъмносив костюм, доста скромна и обикновена. Косата ѝ под шапката обаче блестеше като нова медна монета и от ъгъла, от който я наблюдаваше, се виждаше, че има впечатляващ бюст, приглади полите си, след което вдигна очи, а хвърленият към къщата поглед, пълен с ненавист, го накара неволно да премигне. Дори от разстояние се виждаше, че е бясна.

Изправи рамене, решително се изкачи по стълбите и излезе от полезрението му.

— Търсят ви, сър. Някоя си лейди Гордън.

— Няма ме. — Едуард пхна ръце в сакото, което камериерът му държеше. — Излизам. Каретата да ме чака.

— Добре, сър, но тя настоява да разговаря с вас.

— С мен? — попита той строго, извърщайки се да погледне иконома. — Моето име ли спомена? Не търси ли всъщност Чарли?

— Не спомена името ви, милорд — отвърна Блэкбридж напълно спокойно. — Обяви, че има да обсъди нещо важно с човека, повикал Джеймс Уйтиерс, и няма да си тръгне, преди да го направи.

Последва пауза, докато Едуард оправяше маншетите на сакото. Не очакваше подобно нещо.

Чарли, предположи той, вероятно носеше вина за появата ѝ. Към историята за счупения крак Барнс явно бе пропуснал нещо.

В къщата извънтя силно почукване. Едуард се запита какво ли е сторил брат му, за да разгневи така жената и защо тя пристига тук, а не в жилището на Чарли. Не беше в настроение да успокоява отхвърлена любима или бясна любовница. Ще се наложи Чарли сам да се справи с проблема си, доколкото той и без това му правеше значителна услуга, като пое грижата за наследството и титлата му.

Тръгна към своите покои да се преоблече. Моментът беше подходящ да се обади на Луиза. След няколко минути икономът потропа на вратата му.

— Така ли? — промърмори той. — Какво каза за Уйтиерс?

— Нищо конкретно, милорд. Просто искала да го обсъди с вас.

— Нима? — Едуард се замисли, докато камериерът му оправяше яката на сакото. — Добре. Въведи я в синия салон. Ще я приема след малко.

Дали не му убягваше нещо около Уйтиерс? Поразпита дискретно и чу единствено похвали и възхищение за способностите на мъжа, но какво от това? Ако тази жена, лейди Гордън, е общувала с Уйтиерс, може да знае нещо, останало неизвестно за Едуард, възможно бе репутацията на Уйтиерс да не е безупречна. Докато стигне до синия салон любопитството вече гризеше джентълмена и той застана нащрек. Не беше забравил изписаната враждебност по лицето на жената, когато слезе от каретата.

Вратата на салона му отвори прислужник. Гостенката му сякаш не забеляза. Стоеше до камината и се взираше в малък предмет върху дланта си. Изражението ѝ бе замислено и спокойно, но стойката ѝ говореше за страдание. Сега косата ѝ изглеждаше светлокестенява, без медните отблясъци, които зърна преди малко. Фигурата ѝ обаче бе все така приятна, каквато я видя от прозореца горе.

Едуард затвори вратата зад себе си шумно. Главата ѝ се стрелна нагоре и тя стисна в юмрук онова, което беше изучавала.

— Лейди Гордън — поклони се той учтиво, — аз съм Едуард де Лейси. Искали сте да ме видите във връзка с Джеймс Уитиерс.

Страните ѝ поруменияха, тя пъкна предмета в чантичката си.

— Да — отвърна тя с топъл, дрезгав глас, който му прозвуча като на сирена. — Точно така.

Франческа почти съжаляваше за импулсивната си постъпка. След кратко изчакване икономът я въведе в елегантен салон, решен в хладни, сини тонове. Да, навяваше известна студенина, но беше красив и приличаше по-скоро на музей. Погледна една от изящните мраморни масички до стената и беше готова да се обзаложи, че нищо не докосва повърхността ѝ, освен кърпата за прах на прислужницата.

Не е ли по-добре да си върви? Собственикът на този дом няма да се впечатли, а още по-малко би се разубедил от нейната кауза или бяс. Обзе я силен гняв, когато разбра, че Елен е побягнала с Джорджина и не е оставила новия си адрес. В отсъствието на подходящ обект тя нямаше пред кого да излее гнева си. Това няма да доведе до нищо добро, нашепна ѝ тихият вътрешен глас, гласът на разума, най-последно пробил си път през бушуващите емоции. Франческа изправи рамене и извади миниатюрата на Джорджина, направена непосредствено преди смъртта на Джулиана като подарък за родителите и. Но понеже никой така и нея изпрати след смъртта на сестра ѝ, Джон я даде на нея.

Кръглото, сияещо лице я гледаше от златната рамка, тъмните очи бяха сериозни, а устните представляваха изящна розова извивка. Беше красиво момиченце и така мила на Франческа, колкото би било и нейно собствено дете. Портретчето беше отпреди две години. Откакто го нарисуваха, Джорджина бе пораснала. Госпожа Дженкинс спомена, че сега е прекалено слаба и сърцето на Франческа се сви от мъка, вече нямаше представа как изглежда племенничката ѝ.

Вратата се отвори, докато в главата ѝ се въртяха тези мрачни мисли, и тя вдигна очи. Не беше икономът или друг прислужник. Съдейки по дрехите, тя бе дошла да види този мъж, човекът, който викаше Джеймс Уитиерс с щракване на пръстите. Хвърли бърз, критичен поглед на врага си, висок и строен, с широки рамене, тъмна коса, нито много дълга, нито много къса, хубави дрехи, но в мрачни, тъмни тонове, лицето, без да приковава вниманието със своята привлекателност, не беше безинтересно. Очите му, обикновени и безцветно сиви, съперничеха по студенина на стоманата. Общо взето

най-баналния мъж, когото бе срещала от много време насам. И беше откраднал адвоката и, онзи, за когото положи толкова усилия да наеме. А това само по себе си беше неприемливо. Стисна отново миниатюрата с лика на Джорджина, защото усети как част от яростта ѝ се възвръща.

— Лейди Гордън. — Гласът му беше култивиран и мек, но така обикновен, както всичко останало у него. — Аз съм Едуард де Лейси. Искали сте да ме видите във връзка с Джеймс Уитиерс.

Тя пхна миниатюрата в чантичката си.

— Да. Точно така — отвърна тя. — Не знам дали си давате сметка, сър, но ми направихте страшно лоша услуга.

Леко повдигане на веждите беше единствената му реакция.

— Не виждам как е възможно, мадам. Никога не сме се срещали, доколкото си спомням.

— Сутринта бях в кантората на господин Уитиерс. Отне ми седмици да си уредя среща. Търсят го доста, както вие известно. — Домакинът ѝ нито се впечатли, нито се трогна. Дори ѝ се стори леко отегчен. Франческа започваше да се тревожи ѝ се впусна да споделя мъката си: — Запознах го с моя случай. Обсъдихме го и накрая той прие да го поеме. Извини се за момент, после така и не се върна. След малко помощникът му се появи, за да ми съобщи, че са повикали господин Уитиерс по спешност и в крайна сметка той няма да ми помогне. Препоръча ми да потърся друг адвокат.

— От думите ви излиза, че оплакването ви е от господин Уитиерс, а не от мен — констатира хладно вбесяващият я мъж.

— Той откликна на вашето повикване! — извиси глас тя, загубила контрол. — Преди да пристигне бележката ви с благородническия герб на печата, той беше склонен да ми помогне. А в следващия миг изчезна. Хукна към вас и напълно изостави моя случай!

— Повтарям: адресат на вашето възмущение е господин Уитиерс, ако се е отнесъл така към вас.

— Не — отсече тя. — Това няма да помогне. Наясно съм, че няма да мога да се възползвам от услугите му. Вие, с вашата титла и вашите пари, ми го отнехте. Но искам да знаете, че лишихте от всякаква надежда за щастие не мен, а едно невинно малко момиче.

— Мадам... — подхвана той.

Франческа обаче бе изгубила напълно контрол над нервите си:

— Отричатے каквато и да е отговорност — продължи тя, сочейки го с пръст, — но като ми отнехте моя адвокат, вие допринесохте да ме лишат несправедливо от моята племенничка. Сега тя е заведена бог знае къде от една студена и вероятно жестока жена, а аз ще загубя скъпоценни дни и седмици, за да намеря друг адвокат и детектив, които да я открият.

— Изпратих бележка на Уитиерс с молба да ми се обади в удобно за него време — обяви Едуард де Лейси съвсем спокойно. Това негово спокойствие я вбесяваше. — Как е пренаредил програмата си не ми е известно. Защо ви е отказал също не знам. Не бях безрезервно готов да го наема. Мина ми през ума вероятността да не е подходящ за целите ми.

Тя присви очи и попита:

— Такъв ли се оказа?

Той я стрелна с непроницаем поглед.

— Това не ви засяга.

Франческа затаи дъх. Бавно прекоси стаята и застана на крачки от него.

— Как смеете? — прошепна гневно тя. — Настоявам... Настоявам сега вие да ми помогнете!

Мъжът прояви нахалството да се усмихне. Беглото весело пламъче в очите подсказваше, че сухата усмивка не е изкуствена.

— Нима?

— Само така ще бъде честно — продължи тя разпалено. — Все пак ми отмъкнахте адвоката!

— Не бих казал, че адвокатът е „ваш“.

— Съгласи се да поеме моя случай!

— Очевидно е променил решението си.

— Заради вашата намеса!

— О? — Той се наведе към нея.

Тя отказа да отстъпи, но се наложи да го погледне в очите. Блестяха като лъснато сребро, сякаш случващото се го забавляваше. Тя долови аромата на сапуна му. От него се излъчваше ухание на богат мъж, на когото никога не се е налагало да се труди.

— Тогава го спечелете обратно — заяви студенокръвният дявол. — Откраднете го от мен, лейди Гордън.

Той я изгледа мълчаливо за миг — време, достатъчно тя да осъзнае какво е изрекла току-що и да си даде сметка колко глупава изглежда в очите му. Ала връщане назад вече нямаше и тя вирна още по-решително брадичка.

Той отново се усмихна. Франческа забеляза колко по-привлекателен го прави усмивката.

— Вие — отбеляза той, — сте невероятна жена.

— Това е от италианската ми кръв — отвърна тя, сякаш е получила комплимент.

— Нима? Много рядко... — Направи пауза и я изгледа строго. — Никога не съм се сблъсквал с толкова нахално и властно поведение.

Все така с вирната брадичка Франческа му се усмихна мило. Очевидно бе загубила битката, но не искаше да си тръгне с подвита опашка.

— Значи ще се видим утре, за да започнем съвместното издирване?

— Не мисля. — Все така усмихнат той ѝ кимна: — Хубав ден, лейди Гордън.

— Никога няма да ви простя безсърдечния отказ — извика тя след него, защото той тръгна да излиза.

Едуард я погледна и заяви:

— Не се налага. Сбогом, мадам.

Отвори вратата и излезе.

— Е, отървахте се от мен — промърмори тя с въздишка.

На вратата се появи прислужник.

— Ще ви изпратя милейди — обяви той любезно, но твърдо.

— Благодаря — заяви Франческа с гордо вдигната глава.

Последва го през тихата елегантна къща и го изчака да ѝ отвори тежката външна врата. Слезе по стълбите, качи се в каретата и нареди на господин Хочкис да я откара вкъщи.

После отпусна шала на ръба на седалката. Какво зрелищно и пълно бедствие.

ГЛАВА 5

Графът на Халстън, бащата на Луиза, нае за сезона удобна къща близо до площад „Белгрейв“. Икономът отвори на Едуард и след малко се появи, за да му съобщи, че лейди Луиза е в градината и да го покани да се присъедини към нея. Той излезе в оградената вътрешна градина и извика името ѝ.

— Едуард! — Луиза се втурна по пътеката. Очите ѝ сияеха, а страните ѝ бяха розови. — Каква изненада!

— Приятна, надявам се.

Поднесе ръката ѝ към устните си и вдиша дълбоко. Луиза излъчваше деликатна женственост и ухаеше на люляк, на пролет и на чай, точно както се очаква от една жена. Както винаги, остана извънредно доволен от избора си на съпруга.

Годеницата му се разсмя.

— Естествено! Надявам се да останеш за вечеря. В противен случай мама ще бъде съсипана.

Той поклати глава.

— Тази вечер не мога. Някой друг път. — Хвана я под ръка и тя тръгна редом с него. — Миналата седмица почина баща ми.

Тя сведе глава.

— Татко видя некролога във вестника. Много съжалявам, Едуард.

— Благодаря. Заради влошеното му здраве го очаквахме от известно време, но въпреки всичко... — Отново изпита мъка от загубата и замълча, за да възвърне самообладанието си. — С брат ми дойдохме в града да уредим делата му.

— Разбира се — промълви тя. — Чудесно е, че идваш да ме видиш. Сигурно си извънредно зает.

Той се усмихна.

— Много исках да те видя. Нищо друго не може да се нарече приятно, а зърна ли те, си възвръщам спокойствието.

И тя му се усмихна. Толкова добре си пасват, помисли си той. Тя разбираше, че в момента са му необходими преди всичко спокойствие и мир. Съвсем ненадейно в съзнанието му изплува образът на лейди Гордън с блеснали очи и енергични жестове. Последно тя му трябваше в момента, тя и възмутителното ѝ настояване да остави всичко друго и да ѝ се притече на помощ. Надяваше се вече да е намерила нов адвокат и да не се появява отново да го тормози със страстните си молби, с омайния си глас, лъскавата коса, великолепния бюст. Леко поклати глава, за да спре да мисли за нея. Сигурно е луд, щом намира нещо привлекателно у нея, особено когато жена като Луиза е до него.

— Знаеш, че винаги съм тук, когато искаш да ме видиш — говореше Луиза. — Така постъпва всяка добра съпруга. — По лицето ѝ премина сянка. — Ще трябва да отложим сватбата, нали?

Едуард въздъхна. Да, налагаше се. Не само, докато мине траура за баща му, но и да се разреши този неприятен проблем, преди да прерасне в скандал.

— За жалост — да.

Изречението на Луиза помръкна, но тя намери сили да му се усмихне, макар и не така жизнерадостно като преди.

— Разбирам. Есента е чудесно време да се венчаем. Така мама ще престане да се притеснява, че чеизът ми няма да е готов навреме.

— Очаквах да ме разбереш.

Едуард я хвана за ръката. Бяха сгодени повече от година и тя нито веднъж не го бе притискала по въпроса. Истински образец на спокойствие и мир, такава беше неговата Луиза.

Вървяха по пътеката, наслаждавайки се на взаимната си компания.

— Много работа ли имаш? — попита тя. — Негова светлост винаги така цялостно планираше всичко.

— Така е. Повечето неща, предполагам, ще са рутинни.

Едуард направи пауза, водеше вътрешна борба. Не желаше срамната тайна на баща му да стане всеобщо достояние. Ядосваше се, че въобще трябва да обсъжда темата. Но Луиза беше негова годеница, бъдещата му съпруга и майка на бъдещите му деца. Ако не може да се довери на нея, на кого да се довери? Реши да пренебрегне предупреждението на Джерард. Брат му така и никога не хареса истински Луиза, макар да признаваше предимствата ѝ. Намираше я за

прекалено мека и кротка. Джерард се възхищаваше на жени с енергичен дух и бърз ум, тихото достойнство на Луиза не го впечатляваше. За щастие тя се женеше за него, а не за брат му и му подхождаше идеално. Двамата си бяха lika-прилика. Чувстваше се длъжен да я запознае с истината. Дори и минимален, съществуваше риск той и братята му да не успеят да оправят бъркотията на баща им и беше честно Луиза да знае новите обстоятелства около него.

— Вълнува ме един въпрос — заговори той с намерението да каже всичко. Луиза щеше да бъде на негова страна поне докато се разкрият всички факти. — Оказа се, че баща ми е пазил голяма тайна от нас и ще срещнем известни трудности, докато не се изясни всичко.

— Боже! — Лицето ѝ стана угрижено. — Колко неприятно.

Определено беше така.

— Не мога да повярвам, че Дърам е направил подобно нещо — продължи той, откривайки колко много всъщност иска да я посвети в тревогите си. За разлика от Джерард и Чарли тя щеше да разбере колко му е тежко да го таи в себе си. — Не говоря за самата постъпка, а че я е държал в тайна толкова дълго. Особено от мен. Никога не съм пренебрегвал синовния си дълг, а после научих...

Луиза спря и постави ръка върху неговата. Едуард млъкна, давайки си сметка, че е повишил тон от яд.

— Какво има? — попита тя. — Едва ли е толкова ужасно, за да не го разрешиш с негова светлост. — Усмихна му се мило. — Страшно много ти вярвам, Едуард.

Погледна ръката ѝ, изглеждайте толкова малка и нежна, особено върху стиснатия му юмрук.

— Много е позорно — промълви той. — Баща ми се е оженил, преди да вземе майка ни, било е преди десетилетия. Сключил брак с жена, която никой не е виждал от шейсет години. Никога не са се развели обаче, а Дърам не е знаел какво е станало с нея след раздялата им. Предполагал, че е мъртва, когато се оженил повторно, но не бил сигурен. И никога не е разполагал със солидни доказателства. Никога не го е споменавал пред мен или братята ми, а сега върху нас лежи тежобата да открием тази жена и да разберем дали бракът ѝ с него не прави недействителен брака на Дърам с майка ни.

Произнасяйки тези думи, го обзе вече познатият гняв и той замълча, за да го потисне. Гневът нямаше да му пометне.

— Вече наех адвокат. След толкова години едва ли е жива и надали ще предяви някакви претенции, но трябва да сме готови. Дори и най-малката вероятност да остане непроверена... ще бъде истинско бедствие — въздъхна той.

Тя не каза нищо. Едуард я изгледа изпитателно. Беше силно пребледняла и почти не дишаше. Широко отворените ѝ очи бяха впити в лицето му.

— Боже! — възкликна той и я взе в прегръдките си. — Ще припаднеш ли?

— Не — промълви тихо тя. — Не мисля. О, Едуард това не може да е истина.

— Колкото и да се надявах и да се молах, не се стопи като лош сън — отвърна той. — Неприятно ми е да те натоварвам, но ми се струваше честно да знаеш. Обещай ми обаче да го запазиш в тайна. Ще ми бъде неприятно да ровя в миналото на баща си, но ще ми бъде още по-неприятно, ако мълвата се разпространи като чума из града.

Тя пак не каза нищо. Измъкна ръка от неговата и седна на близката пейка. Не преставаше да си вее пред лицето. Изведнъж Едуард се почувства ужасно, задето ѝ е казал, даде си сметка колко силно я шокира. Седна до нея на пейката и изчака тя да се съвземе.

— И... Сигурен си, че няма да има последствия? — попита тя накрая, дишайки учестено все едно е тичала.

— Напълно — отвърна той веднага. — Адвокатът ме увери.

Луиза кимна леко.

— Това е добре, Едуард — прошепна тя, — иначе ще бъде ужасно за теб.

Той въздъхна.

— Да, ще бъде ужасно. Титлата никога нямаше да стане моя, но всичко останало... С братята ми няма да останем без средства, защото Дърам ни е завещал скромни суми, но загубата на имението ще бъде голям удар.

А и те щяха да са копелета. Това не можеше да се компенсира с нищо.

— Много... Много разумно от негова страна.

— Да.

Нямаше какво да добави. Парите наистина бяха малко. Доходите на Дърам идваха предимно от именията, а повечето от тях бяха

застрашени. По право щяха да отидат при следващия херцог и ако това не е Чарли... Той и Джерард щяха да загубят полагаемите им се дялове от тези доходи. Най-лошото бе, че унаследяването на именията свършваше с Чарли или който стане следващия херцог, а изричното желание на баща им бе брат им да им даде по едно имение. Това в Съсекс бе наречено за Едуард, а равностойното в Корнуол — за Джерард. Очакванията му, поне допреди няколко дни, бяха грандиозни.

След няколко минути Едуард се размърда. Чакаше го работа и не можеше да остане в градината с Луиза. И без това разтърсващата новина бе хвърлила сянка върху тяхната среща.

— Ще тръгвам, Луиза. Съжалявам за лошата новина, но нямаше как да ти я спестя.

— Не — отвърна тя вдървено. — Радвам се, че я сподели с мен. Ужасно е да таиш такава тайна в себе си.

Хвърли ѝ кос поглед. Поколеба се какво точно има предвид, дали че ще е ужасно тя да я таи в себе си, или че баща му е крил тази тайна от него.

— Нали няма да го споделиш с никого?

— О, не разбира се. — Погледна го с широко отворени сини очи. — И думичка няма да изрека.

Едуард ѝ се усмихна.

— Благодаря ти.

Вдигна ръката ѝ и я целуна.

— Едуард, още колко ще отлагаме сватбата според теб? — попита тя напрегнато.

Обърна ръката ѝ и нежно прокара пръст по деликатните вени на китката.

— Няколко месеца... Най-вероятно шест, за да мине траурът.

— Ясно. — Тя издърпа ръката си и се изправи. — Най-добре е да вляза вътре. Мама ще бъде любопитна и трябва да ѝ кажа... Говоря за отлагането.

— Естествено. — Той стана и протегна ръце към нея. Обикновено Луиза приемаше целувката му с поруменяване и усмивка, но този път повдигна глава с почти трагично изражение. Докосна устните ѝ със своите и се изненада, че те треперят. — Ще говоря с баща ти, за да го известя за отлагането — успокой я той. — Ако не желаеш, не му казвай.

— Щом искаш — прошепна тя и го погледна с блеснали очи. — В момента той не е вкъщи. О, Едуард!

Тя потрепери и пристъпи напред, за да се озове в прегръдките му.

— Спокойно — промълви той и я потупа леко по гърба. — Утре ще го потърся. Всичко ще бъде наред.

Остана вдървена в ръцете му, после отстъпи назад.

— Надявам се... аз... — прехапа устни. Лицето ѝ бе необичайно бледо. — Хубав ден, Едуард.

— И на теб, скъпа.

При последните му думи тя затвори очи и успя да му се усмихне, Едуард се поклонил и си тръгна. За пореден път се зарадва, че е избрал идеалната булка. Баща ѝ, граф Халстън, щеше да разбере необходимостта да спазва траура за баща си, но пък ще се оженият до Коледа. Що се отнася до останалото... Горещо се молеше никой никога да не чуе за него.

Франческа се събуди в мрачно настроение, какъвто беше и денят. След като вчера се прибра вкъщи отново прегледа списъка с адвокати и си припомни какво ѝ беше казал всеки. Алкънбъри намина и с довода, че има нужда да се разведри, се опита да я убеди да отиде с него на театър, но тя отказа. Отпрати го и се утеши с няколко чаши вино. Беше силно огорчена, че Елен е отвела Джорджина, това я тормозеше дори повече от факта, че загуби Уитиерс. Не ѝ позволяваха да вижда Джорджина, но преди поне знаеше къде е. Ами ако Елен е избягала в Америка? Или в Европа? Ще е нужна цяла вечност да я открие, особено ако старият Кендъл продължава да е все така безразличен към желанието ѝ да поеме грижите за Джорджина.

Икономката ѝ донесе закуската заедно със сутрешната поща и вестниците. Франческа ги прегледа отгоре-отгоре. В момента нямаше настроение да приема покани, нито да отговаря на писмото на леля си. Леля Евелин ѝ беше повече майка и я отгледа от петгодишна. С известно чувство за вина остави писмото ѝ настрана и си изпи чая. Болеше я глава. Не спа добре и сигурно имаше тъмни кръгове под очите. Замисли се дали да не се върне в леглото поне за малко.

— Лорд Алкънбъри е изпратил букетче виолетки — съобщи госпожа Хочкис и постави цветята в средата на масата. — Много са хубави според мен.

Франческа въздъхна.

— Да, хубави са. Много мило от негова страна.

— Какъв джентълмен — добави госпожа Хочкис, докато изнасяше празния чайник от стаята.

Франческа направи гримаса. Икономката ѝ смяташе, че трябва да се омъжи повторно и намираше Алкънбъри за подходящ. Определено беше приятен, привлекателен, чаровен и интелигентен. Но не си представяше да си легне с него, а в момента мислите за мъже и женитба въобще не я вълнуваха. Май нищо, освен да види Джорджина не я вълнуваше. Взе вестниците. Ако Елен не съобщава новото си местонахождение в тях, едва ли нещо щеше да привлече вниманието ѝ.

Оказа се, че се лъже.

Франческа прочете първите изречения и сграбчи вестника, за да дочете статията докрай. Беше клюкарската страница на Грегори Слоан, който, толкова често подвеждаше читателите, че предизвикваше подигравки. Плащаше солидни суми, за да се добере до всевъзможни слухове, и често ги публикуваше, без да си даде труда да провери фактите. Дори не беше сигурна защо се е абонирила за вестника. Но пред очите и с тлъсти черни букви бе изписано името на безсърдечния Едуард де Лейси.

ДИЛЕМАТА ДЪРАМ пишеше най-горе на страницата. „Според слуховете в града покойният херцог на Дърам може да е оставил на синовете си неочаквано и доста нежелано наследство“, започваше материалът.

Херцогът, починал само преди седмица, е сключил таен брак преди десетилетия. Човек се пита защо го е пазил в тайна досега, след като херцогството и цялото богатство за застрашени. Навярно, защото бракът все още е бил законен, когато херцогът се е оженил за херцогинята? Или защото и тримата сина на херцога ще останат без наследство, ако това се разкрие? Но синовете на Дърам са наясно с тази укривана тайна. Лорд Грешам, първородният и евентуален бъдещ херцог, е на легло и никой не го е виждал от седмица. А Лорд Едуард де Лейси изведнъж и най-неочаквано се появи в града и се среща с адвокати. Най-вероятно е предстояща появата на Огъстъс де Лейси,

братовчед, който може да се окаже потенциалният наследник. Човек неминуемо се пита какво ще бъде мнението на обществото относно тази дилема.

Статията продължаваше с още по-провокативни предположения, но Франческа остана зяпнала още след третото изречение. Умът ѝ работеше трескаво. Това определено обясняваше защо лорд Едуард е извикал Уйтиерс. Нейните предположения се въртяха около пари или собственост, а то било далеч по-сериозно. Отнасяше се не само до парите и собствеността му, ставаше въпрос за положението и бъдещия му живот, да не говорим за името му. Тя, естествено, се съмняваше, че е по силите дори на Джеймс Уйтиерс да измъкне титлата „херцог“ от ръцете на човек, разполагащ с доказателства за правото си да му принадлежи, но на мястото на лорд Едуард и тя би използвала всички налични лостове, за да си осигури услугите на прочутия адвокат.

И може би... Погледна едрите букви, които се натрапваха от първа страница. Замисли се за Слоан, висок, едър, шумен и с ястребов поглед. Ако днешното издание се продава добре, то утре, а и вдругиден, той отново ще пише за „дилемата Дърам“. Дори само веднъж лорд Едуард да е погледнал накриво готвачката, до края на седмицата Слоан ще отпечата тъжния ѝ разказ във вестника си.

Тя прецени доколко това развитие на нещата работи в нейна полза.

Скочи от масата и рязко дръпна шнура на звънеца за прислугата.

— Госпожо Хочкис, излизам — обяви тя на появилата се икономка. — Веднага.

— Ще наредя на господин Хочкис да приготви конете — отвърна стреснатата прислужница. — Ще се преобличате ли?

Франческа погледна удобната си сутрешна рокля.

— Боже, да. Искам да изглеждам умопомрачително. Предоставя ми се втори шанс да убедя Едуард де Лейси за нещо!

След по-малко от час каретата ѝ отново сви към площад „Баркли“. На фона на тъмните облаци фасадата на дома на Дърам изглеждаше още по-импозантна. Тя изкачи спокойно стълбите и решително потропа с чукчето, но едва ли така силно, както биеше сърцето ѝ.

Този път уведоми икономка, че е наложително да разговаря с лорд Едуард по въпрос, свързан с разговора им предишния ден. Затаи дъх с

надеждата лорд Едуард да не е наредил на прислугата си да не я допускат повече и той да се съгласи да я приеме. Въведоха я да изчака в същия син салон. Наложиха се да си стисне ръцете, за да не личи, че трепери.

Днес минаха само няколко минути, преди той да влезе все така строг. Забеляза черната лента на ръкава му. Навярно заради траура носеше такива тъмни, обикновени дрехи.

Изражението му бе непроницаемо колкото и предишния ден, но тя му се усмихна, докато той затваряше вратата след себе си.

— Лейди Гордън — поздрави той, впил сивите си очи в нея.

— Милорд — тя направи реверанс. — Дойдох да се извиня.

— Така ли? — Погледът му се плъзна по нея.

Франческа знаеше, че днес изглежда великолепно в зелената рокля със златни панделки. Той не я гледаше с открито възхищение, а по-скоро я изучаваше, но въпреки това тя се почувства добре, защото не се съмняваше в безупречния си вид.

— Няма нужда, уверявам ви.

— Напротив — възрази разпалено тя. — Вчера не се въздържах и говорих напористо и невъзпитано.

— Нищо подобно.

Той се оказа по-добър лъжец, отколкото тя очакваше.

— Радвам се, че сте намерили друг, който да ви помогне. А сега...

— Не — прекъсна го тя. — Продължавам да се нуждаю от помощта ви, но сега вече и вие май имате нужда от моята. — Извади от чантичката си вестника. — Едва ли сте го видели.

За момент той я изгледа с хладните си сиви очи. Протегнала ръка с вестника, Франческа чакаше търпеливо. Знаеше какви са хората като него, праволинейни и почтени джентълмени. Щом види във вестника името си и шокиращите клюки, щеше да побеснее. Заради подобни неща мъже отиваха на дуел. Лорд Едуард ще се разгневи, а когато се поуспокои, тя ще му направи предложение. Освен ако не е изключително голям глупак, веднага ще схване колко е разумно. И така пред нея ще се разкрие тъй необходимата ѝ възможност.

Той пое вестника и приглади подгънатите му краища. Не откъсваше очи от нейните, сякаш чакаше тя отново да загуби самообладание и той да използва положението като оправдание да я

отпрати. Днес обаче поведението ѝ беше образцово. Франческа спокойно отвръщаше на погледа му и чакаше със скромно и овладяно изражение.

Най-накрая откъсна очи от нея и погледна, вестника. Миглите му изглеждаха необикновено дълги, гъсти и тъмни, установи тя с изненада. Леля ѝ Евелин все повтаряше, че всяка жена има с какво да се гордее, било то изящна шия, хубава кожа или красиви очи. Запита се дали лорд Едуард де Лейси се гордее с дългите си плътни мигли. Наложил се да прехапе устни, за да не се засмее.

Той не откъсваше очи от вестника. Мина доста време, предостатъчно, за да прочете обидната статия няколко пъти. Тя несъзнателно се бе напрегнала в очакване на изблика му, но изражението му не се променяше. Стоеше като изваян от мрамор, видимо не прояви никакви реакции или емоции, макар вестникът да намекваше, че той и братята му са копелета и самозванци. Започваше да се пита дали той всъщност е схванал правилно написаното.

— Много добре, лейди Гордън — подхвана домакинът ѝ, без да я поглежда, — събудихте любопитството ми. Каква сделка се готвите да ми предложите?

— Познавам господин Слоан, издателя на този вестник. Многократно е идвал на моите музикални сбирки.

Също така няколко пъти той бе ѝ предлагал брак. Сега тя изпитваше дълбоко задоволство, че му отказа учтиво, а не се изсмя в лицето му. Човек никога не знае кога нечие благоразположение ще му е от полза.

— Мога да ви уредя среща, за да го убедите да напечата опровержение.

Лорд Едуард мълча дълго. Накрая обяви:

— Ще го съдя за клевета.

— Тогава той никога няма да напише опровержение — предупреди го тя. — Той е... голям инат, влязат ли в открит спор с него.

Амбициозният Слоан бе тръгнал от нулата, за да стигне до сегашната си позиция, даваща му известна власт. Бе го постигнал главно чрез публикации на скандални клюки и пикантни истории в светската си колона, която мнозина следяха с интерес. Ако лорд Едуард заведеше дело, Слоан щеше да реагира като затворена в клетка

мечка и да напечата всичко каквото изнамери за братята Де Лейси. В това Франческа не виждаше полза за никого, най-малкото за себе си. Затова продължи:

— Нашето познанство ми дава основание да смятам, че би ме послушал.

— И ще го убедите да опровергае това? — Погледна я мрачно. — Едва ли ще се откаже от подобна шокираща история.

— Мога да го убедя.

Постара се да прозвучи убедително. Ако не успее да склони Слоан, няма да има с какво да изкуши лорд Едуард да ѝ помогне.

Той се обърна и се отдалечи. Стъпките му отекваха в пестеливо обзаведения, но красив салон. Спря при прозореца и постави ръце на гърба си, все още стискаше вестника. Едва когато пое дълбоко въздух и изпъна рамене, Франческа долови обзелото го напрежение. Възхити му се каква сдържаност прояви, въпреки написаното от Слоан. На нея никога не ѝ бе лесно да се владее и да контролира мислите и чувствата си. На мястото на лорд Едуард най-вероятно вече щеше да е счупила нещо.

— И какво мога да сторя за вас като отплата за такава услуга? — попита той след няколко минути.

Франческа пристъпи нетърпеливо към него.

— Искам помощта ви във връзка с един правен въпрос. След смъртта на баща си племенничката ми Джорджина живее с мащехата си. Моята сестра, нейната майка, почина преди две години. Баща ѝ ми беше обещал да ме определи за настойник в завещанието си, но така и не се стигна дотам. Тя няма друг жив настойник. Аз съм кръстница на Джорджина и бих искала да я отгледам след смъртта и на двамата ѝ родители, но мащехата ѝ отказва да ми разреши дори да я видя. Преместила се е и не е уведомила никого къде отива. Искам да открия племенничката си и да се грижа за нея.

— Съжалявам, но не виждам как да ви помогна.

Тя пристъпи отново към него, този път по-въздържано.

— От всички адвокати единствен Джеймс Уитиерс бе склонен да поеме случая и не прояви към мен снизхождение като към истерична жена. Ако ми помогнете да намеря друг подходящ адвокат, който да се отнесе сериозно към казуса, според мен това ще бъде достатъчна и честна отплата.

Той се извърна и я погледна озадачен.

— Искате да интервюирам адвокати вместо вас?

— Не — отвърна тя припряно, като се постара гласът ѝ да не затрепери от зародилата се в сърцето ѝ надежда. — Искам да ми помогнете при интервюирането на адвокати. Те отхвърлят самотна жена, която не разполага с достатъчно високо положение или с много пари. Разполагам със средства, за да платя — побърза да го увери тя. — Не моля за подаяния. Необходим ми е... резултат.

Той пое дълбоко въздух, леко извърна глава и се загледа нанякъде. Франческа почти не дишаше и изучаваше профила му, решителната брадичка, сега леко стегната, незначителна гърбица на носа, незабележима, ако го гледаш фронтално. Мисълта, че по някое време през живота си може да се е бил и да си е счупил носа, го правеше някак по-достъпен, повече като нея, а не недостижим син на херцог. Устните му също бяха изящни, забеляза тя. Спомни си как ѝ се усмихна вчера, поне накрая и тогава ѝ хрумна, че би бил доста опасен, ако в него се разбушуват страсти. По някаква причина сега ѝ се стори необикновено привлекателен.

Спря блуждаещите си мисли с известно чувство за вина. Нуждаеше се от помощта му да намери Джорджина. Не е нейна работа да се пита какъв ли е, ако е обладан от страст или какво би го докарало до подобно състояние. Откакто Сесил почина явно бе по-самотна, отколкото си даваше сметка. Искаше ли мъж, лорд Алкънбъри щеше да е неин веднага, а той беше забавен, чаровен и тя несъмнено го привличаше. Но понеже не проявяваше интерес нито към Алкънбъри, нито към онова, което той често намекваше, че може да има, очевидно въобще не искаше мъж. И по-специално не искаше този тъмен, сериозен мъж, който определено трябваше да се усмихва по-често.

— Разполагате със списък от адвокати, предполагам — заговори той най-накрая.

— Аз... Да. — Събра мислите си. — Подбрала съм четири-пет имена.

Той кимна бавно и сведе глава.

— Доведете Слоан — промълви той съвсем тихо. — Възможно по-бързо.

— Разбира се — охотно отвърна тя и усети как сърцето ѝ подскочи. — Ще ви повикам, щом се обади.

Най-накрая той се обърна към нея.

— Благодаря, лейди Гордън — протегна ѝ ръка. — Споразумяхме се, надявам се.

Тя пое десницата му.

— Съжалявам, че се запознахме при тези обстоятелства — сподели тя и хвърли поглед към вестника в другата му ръка.

Без да го погледне той го сгъна и го скри зад гърба си.

— Така е — бе всичко, което каза.

Франческа беше силно впечатлена. Във вените на този мъж явно имаше лед, но дланта му до нейната беше достатъчно топла. Усещаше топлината и силата ѝ дори през ръкавицата си. За миг пръстите му се стегнаха, после се отпуснаха.

— Приятен ден, сър — промърмори тя, останала почти без дъх.

Той я изучаваше внимателно. Очите му въобще не бяха студени или безлично сиви; в тях се мяркаха сини петънца, като късчета ясно небе сред разпръскващи се облаци.

— До по-късно отвърна той.

ГЛАВА 6

Едуард стоя дълго до прозореца. Посетителката му се появи на стълбите долу. Дори в мрачния облачен ден косите ѝ сияеха по-ярко от ново пени. Не беше забелязал блясъка ѝ, докато тя беше в салона само на метър от него. Следващия път ще трябва по-внимателно да разгледа косата ѝ и да не се разсейва от всичко друго у нея.

А го разсейваха много неща. Долу на улицата тя разговаряше с кочияша и красноречиво размахваше ръката си в ръкавица, докато той кимаше. Очевидно беше доволна. Всяка извивка на тялото ѝ го излъчваше. Ако можеше да види лицето ѝ, не се съмняваше, че очите ѝ щяха да сияят и руменина щеше да обагрят страните ѝ, както стана, когато ѝ каза да доведе Слоан. Цветът ѝ му напомняше пресни праскови или наскоро разцъфнали рози, меки и розови, които умоляват да ги докоснеш. С очи проследи контура на профила ѝ под шапката, но голямото разстояние не му позволяваше да установи дали образът в съзнанието му е правдоподобен. Шалът се бе смъкнал от едното ѝ рамо и разкриваше плътта на гърдите ѝ, бледа и свежа като прясна сметана на фона на тъмнозелената ѝ рокля. Е, поне споменът за гърдите ѝ беше съвсем точен. Тази сутрин модната ѝ рокля подчертаваше прелестите ѝ далеч по-добре от строгия тъмен костюм вчера. Лорд Гордън, който и да е или да е бил, беше щастливец.

Тя приключи разговора си с кочияша и пъргаво се качи в каретата; при движението се мерна изящен бял глезен. Мъжът затвори вратата след нея и се метна на капрата. Конете потеглиха, и лейди Гордън изчезна засега.

Предполагаше, че въобще не е редно да мисли за нея и по-специално не така видимо впечатлен, но да мисли за нея беше за предпочитане пред всичко останало. Определено не му се искаше да мисли за годеницата си Луиза, явно споделила пред някого тайната му, макар да се закле да не го прави. След като прочете донесената от лейди Гордън статия, първата му мисъл бе, че някой го шпионира, че Уитиерс може да е проявил недискретност, че някой от братята му се е

изпуснал след някоя и друга чаша вино в повече. Ала в материала се споменаваше и годежът му, по-скоро разваленият му вече годеж. Понеже дори той не знаеше за разтрогнатия си годеж, източникът можеше да е само Луиза. Тази сутрин тъкмо се канеше да отиде при баща ѝ, когато се появи лейди Гордън. И слава богу. Така му спести ролята на пълен глупак, проявил доверие към проклетата си годеница.

Вече беше смачкал вестника в ръката си. Насили се да го изглади и да прочете написаното още веднъж. Беше му противно да умолява автора да напише опровержение, ала съзнаваше, че това е най-добрият начин нещата да се оправят. Чрез едно опровержение ще отрече ужасните истини, които сега играеха пред очите му или най-малкото ще може да погледне с упрек всеки, готов да разпространява клюката по-нататък. Ако лейди Гордън успее да издейства опровержение, наистина ще ѝ бъде задължен, независимо от вече нанесените щети.

Бавно и целенасочено скъса вестника на парчета. Печатарското мастило полепна по пръстите му сякаш злобата от страницата проникваше в него като отрова. Прекоси помещението, хвърли парчетата в камината и позвъни за прислугата.

— Запалете огън — нареди той на появилия се прислужник. — Веднага.

Искаше огън да унищожи този парцал в дома му.

Прислужникът се поклони и излезе бързо. Поглеждайки изцапаните си ръце, Едуард свъси вежди и се качи горе да се измие. Цялата му душа копнееше да е още в Съсекс. Там се случваше седмици наред да живее без да среща никого, без да чува никакви клюки. Клюките, казваше баща му, се разпространяват по-бързо от заразна болест.

Правотата на тези думи се потвърди след няколко минути с появата на Джерард. Едуард чу гласа и стъпките на брат си, докато отмиваше последните следи от мастило по ръцете си. Джерард почука и нахлу в стаята му.

— Какво, по дяволите, е това?

Едуард погледна вече познатия му вестник във вдигнатата ръка на брат си.

— Някаква глупост. Изненадан съм, че четеш подобни неща, Джерард.

Брат му се изчерви.

— Не чета, но сега се споменава името ми и разни хора ме питат дали ще побягна от страната.

Едуард въздъхна и се пресегна за кърпа.

— Съжалявам. За мен беше не по-малък шок.

Джерард присви очи. Едуард не каза нищо. Брат му беше по-проницателен, отколкото хората бяха склонни да признаят. Наведе глава и се зачете, сякаш търсеше нещо, после потрепери. Едуард знаеше коя част е прочел или най-после е вникнал в подтекста ѝ.

— Боже! Съжалявам, Едуард — промълви той.

Не добави нищо повече. Чарли обезателно щеше да напомни, че е бил прав по отношение на Луиза. При необходимост Джерард умееше да си държи устата затворена. Сега Едуард му беше благодарен за това качество.

— Няма защо — отвърна той суховато.

Не се нуждаеше от съжаление.

Джерард прочисти гърло и сгъна вестника.

— Как ще реагираме?

— Вече получих предложение. Възможно е да убедя автора да пусне опровержение.

— Ще струва доста скъпо.

Едуард се замисли за лъскавата коса и изкусителната гръд на лейди Гордън. Ако този тип Слоан бе наполовина така заплепен от нея, колкото него...

— Едва ли. Само трябва да направя една лична услуга.

Брат му се заинтригува.

— На кого? Не държа да имам нищо общо с този автор на клюки.

— Нито пък аз — увери го Едуард, усмихвайки се криво. — Не. Услугата е за посредник, който ще направи нещо за мен.

— А именно?

Поколеба се. Някаква причина го възпираше да споменава лейди Гордън пред брат си. Бе точно типът жени, които брат му харесва. Джерард определено щеше да аплодира нейната смелост да предложи подобна сделка, а Едуард не се съмняваше, че щеше да одобри и още много неща у нея.

— Нищо особено — отвърна той неопределено. — Става въпрос за юридически проблем.

С това тушира интереса на брат си.

— Значи не възнамеряваш да посещаваш редакцията. Това е добре.

— Не се намесвай, Джерард — предупреди Едуард, защото видя как брат му свива ръце в юмруци.

Нравът на Джерард бе прекалено буен за такава ситуация. От думите на лейди Гордън се подразбираше, че със Слоан трябва да се действа деликатно. Дори да го беше въвлякла в ситуацията само за да получи помощта му, беше убеден, че не е разумно авторът да бъде сплашен или набит в редакцията.

— Какво? Желанието ми е да помогна!

Вероятно отговаряше на истината, но определено нямаше да са единомислени относно методите на действие. Хвърли строг поглед на Джерард. Побой нямаше да помогне с нищо на каузата.

— В такъв случай нужните ти книжа са долу — смени той темата. — Записките на татко и писмата на изнудвача. Дано откриеш в тях нещо убягнало на Пиърс.

Отидоха в кабинета на херцога, където още се долавяше аромата на тютюна му. Докато четяха четирите кратки писъмца, Едуард имаше усещането, че духът на баща му витае наоколо. Заплашваха Дърам да разкрият някогашната му женитба с Дороти Коуп, ако не остави пет хиляди паунда в златни монети близо до определен надгробен паметник в гробището на лондонската църква „Свети Мартин“. Препрочетоха и всички доклади на наетите от Дърам детективи. Според Едуард бяха доста изчерпателни. Не виждаше с какво да се захване Джерард.

— Няма много отправни точки — обяви Джерард, изричайки на глас мислите му.

Едуард сви рамене.

— Не е задължително да преследваш изнудвача.

Изражението на брат му стана решително.

— О, непременно ще го издиря. Този проклетник ни създаде достатъчно грижи и предизвика скандал. Ще съжалява за тези писма. — Облегна се и се загледа замислено в пространството. — Питам се дали някой е наблюдавал гробището не само на датите, упоменати в писмата.

— Татко не го споменава.

Едуард отново погледна дългото, подробно писмо на баща си, за да се увери. Дърам бе описал действията си, доколкото си ги спомняше. Не споменавахе за наблюдение на гробището. Едуард продължаваше да съжالياва, че не е научил за случващото се навремето, а с такова закъснение. Успяваше обаче да чете между редовете на разкривения, леко размазан почерк на баща си. Дърам бе умрял с ужасна мъка на сърцето.

— Дори да е имало такова наблюдение, не е довело до нищо — заключи той.

— Ще оставя там пакет и ще проследя какво ще се случи — промърмори Джерард. — Или да поговоря с пастора, за да разбере кой се е навъртал наоколо напоследък...

— Тогава те оставям да действаш. — Едуард се изправи. — Предстои ми да свърша някои неща.

Най-малкото се налагаше да изпрати бележка на граф Халстън, за да провери дали годежът му наистина е развален.

— Добре. — Джерард тръгна да си върви. — Едуард... — Започна да сгъва внимателно писмата и докладите, без да гледа брат си. — Не разполагам с доказателства, но според мълата Халстън е в много затруднено финансово положение. Снощи в „Уайтс“ един ми разправяше, че се надява да омъжи дъщеря си преди края на лятото. Обещанието ти да вземеш Луиза държало кредиторите настрана, но... — Прочисти гърло и напъха листата в джоба си. — Искам да кажа, че развалянето на годежа може да не е било по желание на Луиза.

Ала тя не намери сили да му довери положението, както той ѝ се довери. А и изрично обеща да запази тайната. Именно предателството нараняваше Едуард много по-остро отколкото меркантилното поведение на Луиза. Би разбрал и евентуално би приел острата финансова криза, ако тя му бе казала, щеше да разбере и ако семейството ѝ се отдръпне след скандалното разкритие. Потъпкано обещание обаче беше нещо свършено различно...

— Благодаря, Джерард — промърмори той.

Брат му се прокашля, сбогува се и тръгна. По лицето му се четеше такава решителност, че Едуард се запита дали Джерард няма да успее там, където Дърам се бе провалил. Това нямаше да отмени задачата на Уйтиерс, но щеше да е добре инициаторът на сполетялото ги бедствие да бъде наказан по някакъв начин.

Отговорът на Халстън на кратката му бележка не закъсня. Графът беше любезен, но уточняваше, че заради неочакваната бъркотия в живота на Едуард, е естествено той, като загрижен баща, да оттегли съгласието си за предстоящия брак. Едуард се запита дали тревогата на графа или на Луиза е била решаващият фактор и как точно новината за разваления годеж е стигнала до знанието на клюкарски вестник, преди самият той да я научи. Нали обеща на Луиза да се срещне с баща ѝ при първа възможност? Прекалено много ли щеше да е да му го кажат в лицето и да не го правят на глупак пред цял Лондон? Явно бе очаквал невъзможното.

Още разсъждаваше по въпроса, когато икономът му донесе нова бележка. Бе написана със закръглен, напорист почерк, който говореше за енергия. Още преди да счупи печата Едуард знаеше, че е от лейди Гордън.

„Драги сър,

Убедих господин С. да се отбие у дома преди вечеря. Мисля, че ще се чувства по-спокоен въпреки, отколкото у вас. Добре е да минете малко по-рано, за да уточним подробностите. Ако дойдете в шест часа, ще съм ви много задължена.

Покорно ваша:

Ф. Гордън“

Запита се как ли е убедила Слоан да отиде, запита се и какви ли подробности трябва да обсъдят и най-вече се запита какво ли стои зад буквата Ф.

Пристигна точно в шест вечерта. Лейди Гордън обитаваше малка старовремска къща недалеч от площад „Касъсъл“, лишен от спокойната елегантност на площад „Баркли“, но въпреки това привлекателен. Кочияшът бързо изкачи стълбите преди него, за да почука и вратата почти веднага се отвори от спретната икономка на средна възраст.

— Заповядайте, милорд — покани тя Едуард. — Лейди Гордън ви очаква.

И наистина, самата дама се появи, докато сваляше палтото и шапката си.

— Добър вечер, сър — тя направи реверанс. — Благодаря, че дойдохте.

Той почти не чу думите ѝ. Косата ѝ, лъскава и захваната само тук-там с малки гребенчета, се спускаше като водопад, все едно мъж бе прокарвал пръсти през нея, малки къдрици се виеха по слепоочията ѝ и около шията, нежно докосвайки светлата ѝ кожа, която бе забелязал по-рано. Роклята ѝ изглеждаше обикновена, докато тя не се раздвижи, тогава платът обгърна и подчерта извивката на бедрата. Първоначално той реши, че е от тъмна коприна, но всъщност се оказа черна дантела над роклята с червен цвят, по-ярък от пламък, танцуващ при всяка стъпка. Картината на жив огън, разгорял се под благоприлична фасада, заинтригува въображението му и го закова на място. Какво ли друго пламтеше у нея?

Тя се обърна, а той не можеше да откъсне очи от нея.

— Дано бележката ми не е била прибързана. Казахте, че искате да го видите при първа възможност...

— Да! — Едуард се отърси от обзелите го образи и се поклони. — Добър вечер, лейди Гордън. Бележката ви дойде съвсем навреме. Нямам никакви възражения.

Тя се усмихна. Сведе брадичка, а очите ѝ грейнаха някак особено и ѝ придадоха хем скромнен, хем съблазнителен вид. Или бе плод на въображението му, очевидно развихрило се тази вечер? Посочи му с ръка двойните, вече отворени врати.

— Заповядайте. Влезте. Редно е първо да уточним някои неща.

Едуард я последва в помещението. Стараеше се да не гледа полюшващите се бедра. Просто имат делова уговорка, напомни си той. Ала тя се движеше и се усмихваше по начин, който го разсейваше. С усилие на волята си наложи да не мисли за това. Икономката затвори вратите след тях и те останаха сами.

— Да ви предложи нещо за пиене? — попита тя, настанявайки се на малък диван.

Той седна на стол срещу нея. Върху масичка в съседство стоеше табла с няколко кристални шишета. Явно лейди Гордън често

приемаше джентълмени в дома си.

Едуард пиеше обикновено само след вечеря, но сега погледна още веднъж стелещите се къдрици и отвърна:

— Ако обичате.

Тя наля чаша бренди и му я подаде.

— Най-добре първо да ви разкажа за господин Слоан — предложи домакинята.

Едуард кимна и отпи.

— Непременно, щом смятате, че е необходимо — съгласи се той.

— Баща му бил пристанищен хамалин — подхвана тя. — Синът искал повече от живота и затова се огледал за нещо доходоносно. Започнал да публикува скандални истории за хората по-високо от него в социално отношение, а в положението на младежа това били почти всички и не само изкарал пари, но се сдобил и с известен статут. Ужасно се гордее с постигнатото. Сега е богат, какъвто винаги е искал да бъде, и изкарва пари от проблемите и на аристократите и на всички други, гледали на него винаги високомерно. — Поколеба се за миг и прехапа горната си устна. — Ако заведете дело ще реагира доста остро, дори това да го доведе до фалит.

Едуард наклони глава.

— Разбирам за какво говорите.

Тя въздъхна облекчено и се усмихна.

— За щастие се познаваме. Не много добре, но достатъчно, за да вярвам, че ще го склоним да постигнем желаното. За да имаме по-голям шанс обаче е най-добре господин Слоан да ви смята за близък мой приятел.

— О?

Колко близък шепнеше малък дявол в съзнанието му. Същото онова дяволче, което му пречеше да откъсне очи от раменете ѝ. Роклята ѝ въобще не ги покриваше.

— Как предлагате да постъпя? — попита той, за да заглуши лукавия глас.

Част от руменината, възхитила го преди малко, отново обагри бузите ѝ, ала изражението ѝ не се промени.

— Наричайте ме Франческа вместо лейди Гордън. Разрешете ми един-два пъти да ви нарека Едуард. Позволете да подхвърля, че се познаваме от известно време и храним изключително добри чувства

един към друг. Обещавам да не прекаля дотам, че той да започне да пише за връзка помежду ни — добави тя бързо, без да откъсва очи от него. — Само колкото да реши, че прави услуга и на мен.

Значи се казваше Франческа. Колко необичайно. Но нали спомена за италианска кръв, а прилича и се държи като англичанка?

— Не възразявам — кимна той.

А вероятно трябваше, защото му беше изключително приятно да чуе как името му звучи в нейната уста. Делова уговорка, повтори си той, само делова. Франческа...

— Много добре — тя прокара език по устните си. — Предварително се извинявам за всяка моя дума. Имам ужасния навик да се паля и да казвам повече, отколкото е редно. Цял ден мисля как да накарам господин Слоан да напише опровержение, но ще реша окончателно, когато видя реакцията му.

— Говорете каквото пожелаете, стига да го убедите да напише опровержение — отвърна Едуард суховато. — Няма да се засегна от представлението, което предстои да се разиграе.

Леко изненадана тя вдига вежди. В следващия миг се окопити.

— Правилно — по лицето ѝ се изписа доволна усмивка. — Колко е хубаво, че сме единомислещи.

Той се усмихна леко.

— В противен случай нямаше да съм тук, нали?

Устните ѝ потрепераха, но тя не извърна поглед.

— Наистина много се извинявам за словоизлиянието си вчера.

— Излишно е. — Направи пауза, но прецени, че не бива да спре дотук. Тази вечер вече бяха станали по-близки. — Усетих силното ви възмущение.

Устните ѝ се разтвориха и тя си пое дълбоко въздух, преди да отговори.

— Да, но не беше редно да му се поддавам.

Едуард отхвърли възмущението ѝ с махване на ръката.

— Не, не. Когато нечие семейство е в опасност, допустимо е да бъдат нарушени всякакви правила. На ваше място щях да постъпя по същия начин.

— Дълбоко се съмнявам — възкликна тя, но в следващия миг съжали за думите си.

Той си прочисти гърлото.

— Да, права сте. Вероятно не точно по същия начин...

Погледна го, вирнала вежди, а после устните ѝ се извиха в усмивка, интимна усмивка, каквато влюбени си разменят, когато споделят своя тайна. Едуард потисна желанието да се размърда на стола и отпи от блендита.

— Добре. Вероятно щях да постъпя по съвсем друг начин — призна той. Помълча и добави: — Искрено съжалявам за затрудненията, сполетели ви във връзка с племенничката ви. Надявам се момичето да не е в опасност.

Тя премигна бързо няколко пъти и изправи рамене.

— Благодаря. И аз се надявам.

Не можеше да извърне поглед от нея. Очите му се плъзнаха по красивото ѝ поруменяло лице, по лъскавата коса, открояваща се на фона на хубавата кожа. Онзи ден, когато негодуваше, че е откраднал адвокатата ѝ, беше възхитителна в необуздания си гняв. Развихрилата се Франческа Гордън представляваше забележителна гледка. Малкият дявол, загнездил се в съзнанието му тази вечер, не спираше да я сравнява с Луиза, която при емоционален стрес преbledняваше и млъкваше. Франческа, определено не биваше да свиква да я нарича така, реагираше разпалено и бурно. Нахълта в дома му, в къщата на един непознат и се нахвърли върху него, задето неволно бе провалил надеждите ѝ. Заплаши никога да не му прости и посрещна с усмивка констатацията му, че обича да командва. Боже, какво ли бе да се скараш с нея, а после да се одобриш като...

Едуард затвори очи и пое въздух, за да прогони тъй язвите образи и всевъзможни греховни подробности как двамата се сдобряват. Не желаше да се кара с никоя, колкото и сладко да е сдобряването. Възхищаваше се на жени като Луиза, които знаеха кога да си държат езика зад зъбите, да са тактични и отстъпчиви. Тогава животът беше подреден и предвидим.

За жалост тази вечер не го очакваше нищо подобно. Луиза, напълно подходяща за него, Луиза, която твърдеше, че го обича, развали годежа им по публично най-унизителен начин.

Погледна домакинята, си привлекателна жена с дух и кураж. Успеет ли тази вечер да постигне каквото обеща, той с радост ще строи пред нея всички лондонски адвокати, за да ги интервюира. После ще се сбогуват и това ще бъде краят на взаимоотношенията им.

Франческа...

С едно движение на ръката изпи остатъка от брандито.

— Да ви наля ли още? — попита тя веднага.

Огненочервена коприна проблесна пред него, когато тя се наведе към таблата с питиетата. Светлината от камината се отразяваше в косата ѝ все едно е огледало. Едуард се почувства много жаден.

— С удоволствие.

ГЛАВА 7

Франческа бързо откриваше, че за тази вечер не е толкова подготвена, колкото очакваше.

Не се притесняваше за Слоан. Откликна на молбата ѝ с топлина и готовност. Вечерта едва ли щеше да протече според неговите очаквания, но той щеше да се появи. Отказваше да мисли, че няма да успее да го убеди. Ако не друго, Слоан обичаше хората да са му задължени и сегашната услуга щеше да превърне нея и лорд Едуард в огромни негови длъжници.

Но да покани благородника в дома си и да го види отново се оказа по-обезпокоително, отколкото предполагаше. Прекрачвайки прага сериозен и строг във вечерния си костюм, той попи всеки детайл наоколо, а после насочи вниманието си към нея. Сега седеше и я наблюдаваше с непроницаемите си сиви очи над чашата с бренди. Франческа изпитваше безпокойство. Тук, в цветната ѝ уютна всекидневна, той изглеждаше по-снажен, отколкото в хладния син салон на площад „Баркли“, където поради високите тавани и двамата се чувстваха като джуджета. Облече се особено внимателно. Една от любимите ѝ рокли ѝ вдъхваше сила и усещане, че е красива. Женската хубост представлява своеобразна мощ, а тази вечер се нуждаеше от всяко предимство. Целеше тоалетът ѝ да впечатли повече Грегори Слоан, отколкото Едуард де Лейси, но сега, седнала пред изпитателния му поглед, тя чуваше всяко изшумоляване на коприната, дори без да го гледа усещаше впитите му в нея очи и кожата ѝ настръхваше. Във зора му нямаше нищо обидно или нахално. Просто я наблюдаваше с непривична за нея прямота, все едно представлява огромен интерес за него. Дори Алкънбъри не я съзерцаваше с подобно настойчиво внимание.

Странно, но не ѝ действаше неприятно, а само обезпокоително. Сякаш някой въобще не я беше забелязвал, а после изведнъж проявява дълбок интерес. Не знаеше как да реагира на този интерес. Него, разбира се, го занимаваше какво ще направи тя за него и евентуално в

отговор, какво той за нея. Леко се изненада от въпроса му за Джорджина, но долови искреността му, когато заговори за семейството. Неговото семейство също бе застрашено и бе възможно да разбира какво й е и защо действа така.

Отдъхна си от съгласието му за още едно бренди. Това й позволяваше хем да направи нещо, хем още веднъж да го погледне. Дори сега, с чаша в ръка, той изглеждаше овладян и резервиран. Надяваше се да остане такъв поне докато успее да убеди Грегори Слоан да публикува опровержение. Ако се нахвърли върху Грегори и избухне спор, целият й план ще се провали.

За щастие в този момент пристигна очакваният почетен гост, подранил петнайсет минути. Дочула потропването на входната врата, Франческа се изправи, приглади полите си и се приготви за представлението, както го нарече лорд Едуард. Той също стана. Мълчаливо отиде до камината и опря ръка на полицата, сякаш е добре дошъл и чест посетител в дома й. Тя му кимна одобрително и се обърна точно когато госпожа Хочкис отваряше вратите за Слоан.

Новодошлият влезе с победоносна походка, но съзирайки лорд Едуард, спря на място. Франческа се приближи към него с протегнати ръце.

— Господин Слоан — посрещна го тя топло, — колко мило, че дойде.

Той поднесе ръката й към устните си.

— Сякаш бих отказал на твоя покана.

Тя се засмя леко, пренебрегвайки скрития подтекст.

— Една дама никога не знае какво я очаква. Но сега ето един човек, с когото държа да те запозная. Да ти представя моя приятел: — Обърна се към другия мъж. — Едуард, това е господин Грегори Слоан. Грегори, лорд Едуард де Лейси.

При споменаването на името изражението му охладня, ала Слоан се овладя и се поклони точно толкова вежливо, колкото и лорд Едуард.

— Да ти наля ли питие? — попита Франческа новия си гост.

Слоан не отговори веднага, впил поглед в благородника.

— Скъпа Франческа... — започна той нежно.

— Да, знам. Досетил си се, че имам скрита подбуда да те поканя тази вечер. — Наля му щедра доза и му връчи чашата, преди отново да

седне. — Наистина, Грегори, как очакваш да публикуваш подобни неща и да не предизвикаш буря?

Очите му притъмняха съвсем малко, но Франческа го забеляза. Мигом надяна маска, както актьор се вживява в ролята си. Вдигна рамене и се настани на стола срещу нея, където допреди секунди седеше лорд Едуард.

— Това ми е работата, скъпа. Просто е такава.

— Сякаш това е достатъчно извинение — промълви тя.

— В моя свят е оправдано — отвърна той и отпи сериозна глътка.

— Би ли напечатал подобно нещо за мен? — попита тя с упрек. Той само я изглежда. — Защото за мен беше също толкова ужасяващо, колкото и за Едуард.

— Казах ти да не обръщаш внимание, скъпа — обади се изненадващо за нея лорд Едуард.

Отдалечи се от камината и без да се смущава се настани плътно до нея на малкия диван. Пулсът на Франческа се ускори, когато раменете им се докоснаха, ала тя си наложи да не се отдръпне.

Слоан изглежда и двамата.

— Не знаех, че познаваш лорда — подхвърли той сковано. — Но дори и така, не бих потулил информация, само защото засяга теб или някой мой приятел. Тогавя няма да имам за кого да пиша.

Франческа усети как лорд Едуард се напрегна.

— Разбирам, Грегори — намеси се тя бързо. — Знаеш чета палавия ти вестник всеки ден. Толкова лошо ми влияеш. — Изкриви уста в гримаса и Слоан леко се усмихна. — Но в случая се налага да говоря с теб. Написаното е доста шокиращо и неочаквано, признай. Ще предизвика доста приказки. А с Едуард се знаем отдавна — добави тя и извърна глава, за да го предупреди с широка усмивка. — Просто той рядко идва в града.

Лорд Едуард отвърна на усмивката ѝ.

— За дълбоко съжаление. Но щом зърнах лицето ти вчера, ми е необяснимо защо отсъствам толкова продължително.

Шокирана, Франческа забеляза как я гледа сякаш са нещо много повече от приятели. Усмихваше ѝ се с онази вече позната и опасно привлекателна усмивка. Мислено си напомни да е нащрек.

Пообъркана, насочи отново вниманието си към Слоан, който ги наблюдаваше със смесица от подозрение и интерес.

— Не отричам, че скандалната ти колонка е изключително забавна — увери тя Слоан, — но този път прекали. Откъде, за бога, чу подобни лъжи? — Разклати заканително пръст срещу него. — Някой ден някой ще заведе дело срещу теб.

Той насочи леко развеселен и подигравателен поглед към лорд Едуард. Облегна се на стола със злорада усмивка.

— Няма да е този път. Източникът ми е достоверен.

Франческа избухна в смях.

— Не ставай глупав. На Едуард и през ум не би му минало да направи подобно нещо. Приятелка съм и с двама ви, скъпи Грегори. — Усмихна му се многозначително. — Но един ден ще си навлечеш беля, от някой, който няма да разполага с разумните ми съвети да не се впуска в подобни глупости.

Лицето на Слоан поруменя. Едва успя да процеди през зъби:

— Тогава не знам какво искаш да обсъждаме.

Тя бързо прецени реакцията му и си даде сметка, че е наложително да разхлаби малко примката. Накара ли го да се откаже от всяка написана дума, той щеше да се заинати като магаре. Трябваше да го съгласува предварително с лорд Едуард. Вече беше късно и реши да рискува.

— Твоят източник положително разполага със свои източници — подхвана тя, подбирайки внимателно думите си. — Не всичко е пълна измислица, естествено. Но по основния въпрос си бил сериозно подведен. Според мен е редно да опровергаеш фактите, които не отговарят на истината. Все пак хората купуват вестника, защото ти вярват. Ако се окаже, че си написал нещо напълно фалшиво?

Направи безпомощен жест с ръка и не довърши изречението.

— О?

Слоан се наведе напред с изострено внимание. С острия си нос и потреперващите си бузи наподобяваше плъх. Франческа не искаше и да си представи как щеше да изглежда, ако бе приела предложението му за брак, но не се съмняваше, че щеше да е отблъскващ.

— И кои точно факти са фалшиви?

— Разбирам положението ви, сър — намеси се ненадейно Едуард.

Франческа го погледна за миг, без да променя изражението си, но мозъкът ѝ работеше трескаво. Боже, какво се готвеше да каже той? Нали се съгласи тя да ръководи нещата? Лорд Едуард седна по-напред на дивана, остави чашата си върху таблата на масичката и продължи:

— Източникът ви очевидно е от семейство Халстън.

Слоан се облегна назад и кимна. Лорд Едуард въздъхна.

— Надявах се да не попадне във вестниците — каза той с известно съжаление, обръщайки се към Франческа: — Едва вчера говорих с нея.

— Знам — отвърна тя, включвайки се в играта, но същевременно се питаше какво общо има семейство Халстън.

Слоан гледаше лорд Едуард с каменно лице.

— Значи вече не сте сгоден за лейди Луиза Халстън — уточни той.

— Вече не.

— Тя ли развали годежа?

Лорд Едуард махна с ръка.

— Един джентълмен не отговаря на такъв въпрос.

— О, Грегори, няма ще ровиш за още информация? — възкликна домакинята. — Няма да позволя всекидневната ми да се превърне в мелница за клюки за твоя вестник.

Мили боже, почти не обърна внимание на абзаца за разваления годеж, но сега я обзе ужасното подозрение, че лорд Едуард бе научил този факт именно когато тя му показва клюкарската колонка. Нищо не разчете по изражението му, но на никой мъж няма да му е приятно да го отхвърлят, а той да го разбере от пресата. Сети се как стоеше сковано до прозореца с напрегнати рамене и изпита жал към него. Какъв ужасен начин да узнаеш подобен факт.

— Не ровя, скъпа Франческа — възрази Слоан, все още гледайки пресметливо събеседника си. — Само проверявам обстоятелствата, за които получих уверения, че са достоверни и истински във всяко отношение.

— Не възнамерявам да наричам открито никого лъжец. Вчера лейди Луиза бе извънредно разстроена — обади се лорд Едуард с хладния си строг тон. — След разговора ни несъмнено са последвали буйни емоции. Това е напълно разбираемо, но как да позволя... това петно върху семейството ми да остане неопровергано? Брат ми е на

легло със счупен крак. Наех адвокат да се погрижи за доста сложните дела на бащи ни. В постъпката ми няма нищо изключително, но да се превръщат тези неща в скандал наистина е недопустимо.

Слоан присви очи, преди да попита.

— Какво предлагате?

— Нищо — отвърна лорд Едуард. — Според мен обаче са ви разказали силно преувеличена история, за да придобие по-голяма значимост.

— Х-м-м-м... — въздъхна Слоан.

После погледна Франческа мрачно сякаш тя е виновна, че се осуetyава скандал, потенциален източник на доста доходоносни статии. Тя му отвърна със съчувствен поглед, който говореше, че само той си е крив. И всъщност беше така, защото се предовери на отмъстителна жена. Лейди Луиза Халстън ли бе зарязала лорд Едуард? Или беше обратното?

Лорд Едуард се наведе напред. Изглеждаше абсолютно спокоен.

— Лорд Халстън, предполагам, е бил възмезден за историята. От известно време има финансови затруднения и не бих се изненадал, ако е разстроен. Но не ви е продал качествена стока. — Направи пауза. — Всъщност, бих компенсирал загубата ви.

Слоан остана смълчан за малко, видимо пресмяташе наум.

— Двеста паунда — обяви той накрая. Франческа ахна и той я погледна навъсено. — Според мен е справедливо да ме компенсирате, както се изразявате, за загубата ми.

— А аз как ще бъда компенсиран за моята загуба? — попита лорд Едуард.

— Утре на първа страница ще опровергая клюките за тайната женитба на баща ви. Това задоволява ли те, скъпа моя Франи?

Все още поразена от сумата, поискана от Слоан за опровержението, Франческа трескаво търсеше отговор. Лорд Едуард мълчеше.

— Да... Звучи ми справедливо. — Обърна се към другия си гост: — Виждаш ли, Едуард? Казах ти, че Грегори е разумен мъж.

— И се оказа съвършено права, скъпа — отвърна той усмихнат. Взе ръката ѝ в своята и леко я стисна. Франческа не беше сигурна дали от благодарност или като предупреждение. — Не знам какво щях да правя без теб.

Слоан се усмихна криво и се изправи.

— Кога ще си получа парите?

Лорд Едуард не помръдна от мястото си.

— Да кажем — утре сутринта?

— След като видите вестника — изсумтя Слоан. — Ясно.

Франческа скочи.

— Чудесно — възкликна тя с усмивка. — Много благоприятна развръзка. Знаех, че ще я постигнем. Много благодаря, задето дойде, Грегори. Беше истинско удоволствие да те видя отново.

Той я изгледа мрачно и промърмори:

— Не се съмнявам. Надявам се следващия път, когато те посетя, да не говорим единствено за работа.

— Разбира се — засмя се тя кокетно. — Да не мислиш, че ми е приятно да говоря по работа?

Изпрати го до антрето и се сбогува. Не спря да му се усмихва лъчезарно, докато госпожа Хочкис не затвори входната врата след него. Едва тогава се облегна с ръка на стената, защото краката ѝ се подкосиха. Не можеше да повярва, че е успяла, макар нещата да не се бяха развили както си представяше. Двеста паунда! Едуард не трепна, но сумата беше грандиозна. Грегори наистина ли бе дал толкова? Франческа си представи какъв скандал би се разrazil и прецени, че ако не точно толкова, вероятно бе платил близо до тази сума. Ако е истина и новината се поднася на час по лъжичка, можеше да пише по въпроса месеци наред.

Сега обаче опасността бе отклонена, поне що се отнася до вестника на Грегори. Тя не бе обещавала нищо за другите клюкарски вестници, а и Едуард не ги бе споменал. Щом Грегори Слоан напише опровержението, Едуард ще ѝ помогне да намери борбен и опитен адвокат, за да спаси Джорджина.

Франческа си пое дълбоко въздух, за да си вдъхне сили и се опита да забрави колко близко до нея бе седнал лордът и как фамилиарно я гледаше. Изневиделица се запита дали е разстроен, задето годеницата му го е отхвърлила. Момичето явно няма капка акъл. Едуард де Лейси беше страшно привлекателен, когато се усмихваше, дяволски богат и тя определено не беше срещала по-голям джентълмен... Но не беше нейна работа защо годеницата му е продала семейната му тайна на скандален вестник, пък било то и за двеста

паунда и защо въобще си беше отворила устата, преди дори да бъде така любезна да го предупреди. Франческа прецени, че ще му трябва време, за да успокои разбитото си сърце.

Почти се изсмя на себе си, от нищото беше съчинила една тъжна история. Най-вероятно ставаше въпрос за уговорен брак без капка чувства, а той се е ядосал, защото историята е попаднала във вестниците. Личните му дела и мотиви не бяха нейна грижа. Беше малко неловко, че непрекъснато се налага да си го напомня. Предстоеше им съвместна работа. Тя се извърна и се насочи към всекидневната.

ГЛАВА 8

Щом вратата се затвори след Слоан и Франческа, Едуард си наля нова чаша бренди и изпи половината на един дъх. Лорд Халстън, който едва не му стана тъст, бе продал на един от най-язвителните клюкарски вестници в Лондон смущаваща тайна за двеста паунда. Ако сутринта Джерард не му бе споменал за финансовите затруднения на графа, нямаше да повярва, че бащата на Луиза е способен на такава мерзост. Знаеше, естествено, че Халстън въобще не е толкова богат, колкото Дърам и малцина бяха. Омъжвайки се за него, Луиза щеше да осигури доста средства за семейството си, това не беше тайна. Макар и наясно с обстоятелствата, като пълен глупак даде на Луиза сърцето, уважението и доверието си, въобразявайки си, че тя му отвърща със същото.

Независимо от обещанието си да мълчи, тя бе разкрила пред баща си тайната и един от двамата бе решил, че дори не си заслужава да се изчака дали потенциалният скандал ще доведе до разорение или просто ще се наложи Едуард да плати тлъст адвокатски хонорар. Смяташе я за много по-добра. Повярва, че искрено държи на него. Допи остатъка от брендито и жадно погледна бутилката, макар вече да чувстваше топлината на алкохол в кръвта си. Изглежда Чарли наистина заслужаваше да застане начело, защото той, Едуард, очевадно не беше толкова проницателен, за колкото се мислеше.

Домакинята му се върна в стаята, сияеща от успеха.

— Според мен мина много добре — обяви тя. Отиде до масичката и си наля малка чаша шери. — Ще е ясно утре сутринта, разбира се, но се надявам всичко да е било удовлетворително за вас.

— Да.

Насили се да прогони обзелия го яд към Халстън и да се съсредоточи върху Франческа Гордън. Стана много по-лесно, отколкото очакваше. Колкото и да го отричаше, трябваше да признае, че тя е впечатляваща и на външен вид, и като поведение. Въобще не приличаше на Луиза, а вече от години идеализираше бившата си

годеница като съвършената жена. И въпреки това домакинята му го привличаше. Дали защото именно тя предложи да смекчи скандала, а Луиза го раздуха? Или заради нещо друго? Не желаше да се замисля прекалено задълбочено.

Франческа му се усмихна и вдигна чашата.

— За успешното ни партньорство, милорд.

По гърба ѝ се посипаха къдрици, когато отметна глава, за да отпие. Кожата на шията ѝ беше гладка и изглеждаше кадифено мека като праскова. Обиците ѝ проблясваха, а когато му се усмихна отново, горната ѝ устна лъщеше от виното. Почти го усещаше върху езика си и мислеше единствено, че вече не е сгоден.

Тя го погледна въпросително и той ѝ подаде чашата си без колебание. Благоразумието и умереността някак не подхождаха за тази вечер. Видя как светлината озарява лицето ѝ, докато му наливаше още бренди. Не, „привлекателна“ не беше подходящата дума за нея, нито пък „красива“, но определено не беше обикновена. Носът ѝ, малко подълъг, за да е съвършен, устата широка и с плътни устни. Очите ѝ, когато го погледна, имаха цвят на отлежало бренди и сияеха от удоволствие. А на светлината на свещите косата ѝ придобиваше нюанс на медно кафявото със свой собствен блясък.

— Да — съгласи се той и се насили да върне мисълта си към безопасни територии. — Много е успешно. Слоан се поддаде на увещанията ви, както обещахте, и съм ви задължен. Кажете как искате да намеря адвокат и ще се захвана веднага. Не губя време при изплащане на задълженията си.

Колкото по-бързо изпълни ангажимента си към нея, толкова по-бързо щеше да спре да я вижда, а това щеше да потуши желанието му да я докосне.

Тя отиде при камината, от една резбована кутия извади някакъв лист и седна до него. Несъзнателно той отново бе избрал дивана и когато тя се настани, коприната на полите ѝ покри краката му.

— Направила съм списък. Разговарях с повечето от тези господа, но без особен успех. Надявам се някой от тях да преосмисли становището си.

Едуард се опитваше да не обръща внимание на допира на коприната до глезена си. Усещаше го дори през плата на панталона; усещаше и аромата на парфюма ѝ, свеж и тежък, който го караше да

мисли за тъмни, осветени единствено от луната градини. За жалост брeндитo бе изoстрилo всички му сетива.

Изпи последната глътка от питието си и неохотно остави празната чаша на масата. Трябваше да се съсредоточи и да не мисли за усещането от кожата ѝ или за вкуса на устните ѝ, никога няма да му се отдаде да ги опознае отблизо. Все списъка и го разгледа. За двама от адвокатите и той бе получил препоръки, макар и не така възторжени, колкото за Уитиерс.

— Добре. Ще го уредя.

Тя премигна.

— Какво?! Ще... Ще ги уредите ей така?

— Ще пиша на тези двамата — той посочи познатите му имена, — и ще ги помоля да дойдат. И на мен ми ги препоръчаха, затова се надявам да са достатъчно квалифицирани.

— Да, предположих нещо подобно.

— Тепърва ще трябва да проверя компетентността им. — Сгъна листа. — Мога ли да го задържа?

— Естествено.

Допусна грешката да я погледне. Седнала на ръба на дивана, с ръце на коленете и с леко разтворени устни, тя го гледаше сякаш той буди у нея едновременно тревога и възхищение. Имаше вид на човек готов всеки момент да се хвърли в ръцете му от благодарност. Едуард си прочисти гърлото.

— Имате ли някакви възражения?

— Не — промълви тя. — Никакви.

Изражението ѝ не се променяше.

Беше му невъзможно да откъсне очи от нея, докато го наблюдаваше така.

— Да имате други предложения?

— Засега не.

Наведе се напред и отбеляза:

— Изглеждате озадачена.

Тя навлажни устните си.

— Много се извинявам — подхвана тя забързано. — Годеницата ви... Не си дадох веднага сметка... Когато за пръв път прочетох материала, не обърнах голямо внимание на тази част.

Лицето ѝ беше много изразително. В ясения ѝ поглед не забелязваше и сянка от пресметливост или намерение да манипулира. Изглеждаше изпълнена със съчувствие. Имаше нещо страшно привлекателно в прямотата ѝ. Съчетана с другите ѝ качества я правеше направо съблазнителна и опасна. Достатъчно лошо бе, че косата, бюстът ѝ и начинът, по който полите ѝ се докосват интимно до крака му го омайват; истинска лудост бе да я намира за толкова привлекателна.

— Нито пък аз — призна той, когато се овладя достатъчно, за да говори с обичайната си неангажираност. — Наистина не се налага да се извинявате за неща, за които не носите отговорност.

— Не лична отговорност, не — отвърна тя. — Но не си мислете, че съм искала да ви запозная с този факт. Другите обвинения привлякоха изцяло вниманието ми.

— „Дилемата Дърам“, както пише Слоан — въздъхна Едуард. — Всички Щяха да повтарят фразата, независимо дали Слоан напише опровержение или не. Предпочитам тези думи да бъдат забравени. Развален годеж е нещо маловажно в сравнение с потенциалния скандал.

— Да — кимна тя, — но неминуемо наранява.

Беше права, но той не възнамеряваше да се поддаде на болката.

Не отвърна нищо, защото в главата му се въртяха мисли неподходящи за женски уши.

Лейди Гордън, разбира се, не приличаше на жените, които познаваше. Това също ще го остави без коментар, смъмри се вътрешно той.

Тя си прочисти гърлото, защото той направи необичайно дълга пауза.

— Ще ме уведомите, щом адвокатите откликнат, нали? Нямам търпение да започна. Бог знае къде Елен е завела вече Джорджина.

Едуард се откъсна от мислите си. Има делова уговорка с нея, напомни си той за пореден път. Беше пълен глупак да седи тук и да разсъждава за предателството на Луиза и за прелестите на домакинята си, когато дължи толкова много на Франческа Гордън и трябва да ѝ намери подходящ адвокат.

— Естествено. Ще се свържа с тях утре и ще ви държа в течение.

Тя го изпрати и му пожела лека нощ. Напускайки къщата, вечерта му се стори по-студена и той си закопча палтото, докато слизаше по стълбите към каретата си. Когато кочияшът потегли, я зърна за последен път как му маха, застанала в осветената рамка на вратата. И той вдигна ръка за поздрав, без да осъзнава какво прави. През целия път към къщи се опитваше да не мисли как само след няколко часа отново ще види лейди Гордън.

ГЛАВА 9

Още щом се събуди, Франческа се спусна бързо долу, за да прочете вестника на Грегори Слоан. За нейно облекчение беше спазил думата си и бе напечатал опровержение. Намери го за доста постно за стила на Слоан, но се надяваше лорд Едуард да остане удовлетворен; поне такъв ѝ се стори предишната вечер. Благодарни ѝ и се показа далеч по-благосклонен отколкото при първата им среща. Фактически, след като господин Слоан си тръгна, двамата се озоваха сами на дивана и той се държа много по-топло.

Още закусваше, когато на вратата се почука. За миг ѝ хрумна налудничавата мисъл, че отново е лорд Едуард и тя скочи, разтревожена как ще я види по сутрешна роба и спусната коса. Защо не нареди на госпожа Хочкис да го задържи, докато се върне горе да се облече по-подходящо или поне да си вдигне косата? В следващия миг обаче се появи сияещ Хенри Алкънбъри. Облекчена, тя отпусна рамене и отвърна на усмивката му.

— Добро утро — поздрави той и се приближи да я целуне по бузата. — Вече си започнала да ставаш по-рано.

Тя се засмя и отново седна.

— Неподготвена ли очакваше да ме завариш? Снощи си легнах рано, ако те интересува.

Той отстъпи и внимателно изучи лицето ѝ.

— Две вечери подред лягаш рано. Не е в стила ти, скъпа. Добре ли си?

Беше минал по-предишната вечер, когато тя бе напълно отчаяна от изчезването на Джорджина и от отказа на Джеймс Уитиерс. Тогава Хенри се бе притеснил за нея.

— Да — увери го тя. — След снощи съм доста добре. — Посегна към чайника. — Искаш ли чай?

Той направи гримаса, но кимна. Госпожа Хочкис го беше последвала мълчаливо в стаята и веднага постави втора чаша и чинийка на масата. Франческа му наля.

— Един ден ще те примамя да пиеш кафе — обеща той, слагайки захар в чая.

— Никога — възрази тя. — Кафето е противно.

Алкънбъри забели очи.

— Госпожо Хочкис, приканвам те да влезеш в конспирация с мен — обърна се той към икономката, която подреждаше чинии по бюфета. — Няма да съм удовлетворен, докато не ми поднесат кафе в тази къща.

Госпожа Хочкис му се закани шеговито с пръст. Франческа знаеше за голямата слабост на госпожа Хочкис към Алкънбъри.

— Сър, застрашавате работата ми — предупреди го икономката.

— Лейди Гордън желае единствено чай и аз ще поднасям само чай.

— Предателка — възмути се той привидно. — По-късно ще те подкупя.

Госпожа Хочкис изсумтя.

— Има само един начин да ми нареждате какво да сервирам в тази къща, милорд.

Алкънбъри ѝ се усмихна съзаклятнически. Госпожа Хочкис вирна брадичка и се отправи към вратата. Обърна се и хвърли многозначителен поглед на Франческа. Със същия успех можеше и да извика: „Омъжете се за него, мадам!“. Франческа мълчаливо ѝ махна да се оттегли.

— Какво е повдигнало настроението ти? — поинтересува се Алкънбъри, когато вратата се затвори след икономката. Отпи от чая със страдалчески вид. — Да не би Елен да ти е писала и да е разрешила отново да видиш Джорджина?

Франческа въздъхна.

— Не. Но има надежда много скоро да си намеря адвокат, а после ще се обърна към най-добрия детектив в Лондон, за да ги намери.

— О? — По лицето на Алкънбъри се четеше изненада. — Голям обрат. Само преди два дни беше мрачна относно адвокатите, а сега си намерила?

Тя се поколеба.

— Не съвсем. Но се надявам до ден-два да стане.

— Как успя?

Той посегна и си сложи още захар под неодобрителния ѝ поглед.

— Открих джентълмен, който се нуждае от моята помощ. Предложих да откликна, ако и той направи същото за мен. Сключихме

споразумение.

За момент изражението на Алкънбъри замръзна. Учудените му сини очи се впиха в нейните. Франческа само вдигна вежди. Не ѝ беше нито съпруг, нито баща, за да критикува постъпките ѝ; освен това не бе направила нищо шокиращо или непристойно. Нямаше никакво намерение да се изповядва пред него. Алкънбъри взе чашата си и отпи голяма глътка.

— За кого точно говориш, скъпа? — попита той привидно небрежно. — Мислех, че аз съм джентълменът до теб.

Тя се засмя.

— Имаше нужда от дребна услуга и сега ми е задължен. Създалото се положение ме устройва напълно.

Бе предприела известни маневри, та той да се почувства задължен, но това не беше важно. И също нямаше никакво намерение да го споделя.

— Нима? — Доброто му настроение помръкна значително.

— Кой е той?

— Лорд Едуард де Лейси.

Тя си наля още чай не защото толкова ѝ се пиеше, колкото, за да се занимава с нещо. Въпреки цялата си привлекателност и чар напоследък Алкънбъри беше започнал да се държи доста собственически с нея. Беше добре да разбере, че тя е самостоятелна и сама си разрешава проблемите.

Алкънбъри свъси вежди, опитвайки се да съобрази чие е името.

— Де Лейси? — промърмори той, а после, осенен за кого говори, повтори: — Едуард де Лейси? От Дърам? Онзи от „Дилемата Дърам“?

— Стига, Алкънбъри. Не ти отива да вярваш на глупостите на Грегори Слоан.

— Не знам дали са глупости или не, но не бива да се замесваш с такива хора!

— Защо? — попита тя също толкова строго. — Кои хора имаш предвид? Богатите аристократи ли? — После малко смекчи тона. — Каж ми какво знаеш за него, не за семейството му. Имам работа само с лорд Едуард, а той е доста цивилизован и почтен.

Алкънбъри не изглеждаше убеден.

— Не знам много. Засега. Но щом е попаднал в клюкарските вестници...

— Никой не е застрахован! — възрази тя. — Няма да имам нито приятели, нито познати, ако загърбя всички, за които се е писало. Това включва и теб, драги сър.

Той махна с ръка.

— Беше различно.

— Да — съгласи се тя разпалено. — Ти попадна там заради невъздържаното си поведение, а лорд Едуард е там не заради поведението си, а заради нещо, сторено от друг.

— Нямах това предвид. — Той въздъхна. — Искан да кажа, че хора като него са свикнали да получават каквото искат, независимо кого ще наранят, за да постигат целта си. Не биха се поколебали да се възползват от помощта ти, а после да не намерят подходящо време да ти върнат услугата.

Франческа прехапа устни. Не ѝ беше хрумвало, че лорд Едуард е в състояние да наруши дадената дума, а и тя не би го допуснала. Веднъж му се беше опълчила и пак ще го направи при необходимост.

— Ще имам предвид предупреждението ти.

За момент Алкънбъри затвори очи.

— Много добре. Явно твърдо си решила и няма да успея да те разубедя. Смя ли да попитам какво направи, за да ти е задължен?

Тя се усмихна и му подаде вестника на Слоан.

— „Дилемата Дърам“ е била силно преувеличена, както се оказва.

Той прочете материала.

— Ти... Ти убеди Слоан да отпечата това? — попита той смаяно. — Франческа, какво обеща на Слоан в замяна?

— Нищо — повдигна рамене тя. — Помолих го много мило и той прие.

Алкънбъри я изгледа все едно го е халосала по главата.

— Грегори Слоан не прави услуги, ако не получи нещо в замяна. Знаеш го.

— Въпреки това не съм му обещала нищо. — Замълча и го погледна предупредително. — Лорд Едуард се споразумя с него. Договорката касае само тях двамата.

Той прокара ръка по лицето си.

— Значи сега Слоан ще те държи под око, а ти ще преследваш Де Лейси да спази обещанието си. Как постигна всичко това за един ден?

— Казваш го сякаш е престъпно.

— Не разбираш ли? Може и да е. — Вместо да се засмее той скочи на крака. — Не знам много за Едуард де Лейси, но брат му е граф на Грешам — или вече херцог на Дърам — и е голям непрокопсаник. Негодник от най-висша класа, с буен нрав и прави всичко по силите си да изхарчи парите на Дърам. Не са добро семейство и не бива да имаш работа с тях.

— Ще се справя — отвърна тя суховато, опитвайки се да потуши обземащото я нетърпение.

Досега, когато бе споделяла грижите си, Алкънбъри винаги беше проявявал дълбоко съчувствие. Какво му ставаше днес?

— Лорд Едуард обеща да ми помогне да намеря адвокат. Не съм искала нищо повече, а и той не е предлагал. След като го направи няма да имаме повече причини да се виждаме или да говорим, предполагам.

Гостът ѝ отиде до прозореца и известно време остана смълчан, докато гледаше към градината ѝ с ръце на гърба.

— Не мислиш ли, че искането ти да отгледаш Джорджина започва да звучи непрактично? — попита той тихо.

За момент Франческа се вцепени.

— Какво значи това?!

— Имам предвид... — Махна раздражено с ръка. — Джон Хейуд не те е посочил за неин опекун. Ще бъде трудно да намериш адвокат, готов да пледира за каузата ти. Елен е отвела детето неизвестно къде и сигурно ще се наложи да похарчиш цяло състояние по детективи, за да го откриеш, а нямаш уверението, че ще ти я поверят, дори да я намериш. Не е ли по-добре да предоставиш това издирване на господин Кендъл?

— Джон не е посочил и Елен за опекун. — Произнесе думите крайно предпазливо, за да не избухне. Стискаше здраво ножа за мазане на масло, а гърдите я боляха от гневното туптене на сърцето ѝ. — Попаднах на адвокат, който повярва в правотата на моята кауза. Скоро ще намеря и кой друг да поеме случая ми и да го спечели. Джорджина ми е племенничка и е сираче. Няма да я изоставя в ръцете на господин Кендъл заради предполагаемите разходи!

Той навярно долови гнева ѝ, защото в следващия миг застана на колене до нея и покри юмрука ѝ с ръка.

— Не съм казал дал изоставиш. Знам колко държиш на нея. Но Франческа... — Пръстите му нежно галеха нейните. — Не превръщай Джорджина в единственото си семейство. Заслужаваш да имаш свои деца и съпруг, които да обичаш.

Мина ѝ през ум, че думите му могат да означават предложение за брак. Но все още трепереше от яд, заради предложението му да остави нещо, някога така мил на сърцето ѝ. Алкънбъри имаше огромно семейство, майка, три сестри, по-малък брат и куп племенници и племеннички. Можеше да се присмее как задоволява всичките им прищевки и какви главоболия му създават, защото знаеше колко много ги обича. Но очевидно, че разбираше какво е да си загубил всички. Баща ѝ почина, когато беше дете. Майка ѝ я остави, за да отиде в Италия. Съпругът ѝ умря само след няколко години брак. Обичаше сестра си Джулиана, макар да се запознаха доста късно, но Джорджина привличаше цялата обич, която би дала и на своите деца, ако някога ги има. Мисълта да преустанови търсенето ѝ сега, когато дори не знаеше къде е малката и дали е добре, беше по-силна от зашлевяване по лицето. Алкънбъри въобще не я разбираше. Ако си въобразяваше, че би направила това за него, дори да беше влюбена в него, а тя определено не беше, дълбоко се заблуждаваше.

В настъпилото мълчание той стисна ръката ѝ.

— Знаеш, че те обожавам. Не желая да те видя наранена или изцедена от дълга правна битка, която може и да не спечелиш. Навярно ще се поболеееш от тревоги.

Загубата на Джорджина би отнела част от сърцето и душата ѝ. Невъзможно бе да мисли да преустанови битката. Измъкна ръката си от неговата.

— Тогава значи ще трябва да спечеля по-бързо — отсече тя.

Раменете му се отпуснаха. Алкънбъри я изгледа изпитателно.

— Де Лейси, предполагам, е част от плана ти да го постигнеш.

Като по поръчка на входната врата се почука. Сърцето на Франческа трепна, провокирано от представата, че пристига лорд Едуард, призован от приказките на Алкънбъри за него. Чу госпожа Хочкис да отваря, а после приглушени гласове, преди вратата отново да се затвори. Усети как стиска здраво ръба на масата и се изправи бързо на крака, когато икономката влезе в стаята.

Беше сама, а в ръка държеше плик.

— Писмо за вас, милейди.

Щом взе плика от ръцете на госпожа Хочкис и го отвори, Франческа разпозна герба върху печата. Очите се плъзнаха по краткото съобщение и тя въздъхна облекчено.

— Да, лорд Едуард е част от плана ми — потвърди тя с известно закъснение на скептично зададения въпрос на Алкънбъри. — И всичко се подрежда великолепно.

ГЛАВА 10

Според Едуард щяха да са му нужни два дни, за да намери адвокат за лейди Гордън. Следователно нямаше време за губене. Веднага след закуска на следващия ден, писа до двамата, чийто имена беше разпознал, с молба да се явят в дома му на площад „Баркли“ Те отговориха, че ще минат следобед и той незабавно уведоми писмено лейди Гордън. С известен късмет един от адвокатите щеше да поеме случая и възхитителната, омайна и непредвидима Франческа Гордън щеше да излезе от живота му, преди да се е подхлъзнал и да направи някоя глупост.

Изпрати прислужник да купи клюкарския вестник на Слоан. Едуард ненавиждаше да дава пари за такива боклуци, но се налагаше да се увери дали Слоан е спазил обещанието си и е публикувал опровержение. Да, беше го отпечатал. В дъното на страницата, естествено, а не на видно място като материала вчера, но поне не беше с дребен шрифт, който никой няма да прочете. „До вниманието на редактора стигнаха факти, които лесно ще разрешат Дилемата Дърам“, пишеше Слоан. „Научихме, че навярно развалянето на годеча между лейди Луиза Халстън и лорд Едуард де Лейси, продължил няколко месеца, е задвижило разпространението на клюката за евентуалното отпадане на джентълмена от редиците на висшето общество...“

Не точно на такова опровержение се бе надявал Едуард, но се налагаше да се задоволи. Стисна зъби и написа до банката чек на името на Слоан, след което допря крайчето на вестника до пламъка на свещта и го хвърли в камината. Остана загледан в него, докато хартията изгоря и се превърна в черни сажди. Да можеха и думите да бъдат така лесно заличени от съзнанието на всички в Лондон.

Брат му побърза да му напомни, че не е в състояние да стане. Джерард се прибра от сутрешната си езда в мрачно настроение. Ни най-малко не беше умилостивен от опровержението. За разлика от Едуард той гуля предишната вечер и се наслуша на клюки за техните проблеми.

— „Дилемата Дърам“! — негодуваше Джерард. — Така я наричат. Това не е отдавнашна случка от младостта на Дърам, а скандал от национална величина.

— Не точно — опита се да го успокои Едуард. — Налице са всички елементи на пошъл роман, тайна женитба, отдавна изчезнала съпруга, признание от смъртния одър след три десетилетия мълчание, загробването на нас тримата... Просто мечтата на някои хора. Като мелодрама в театъра, но истинска. За щастие, има опровержение.

Брат му изсумтя.

— И колко ти струваше?

— Двеста паунда.

— Вчера подметна, че ще ти струва услуга, а не двеста паунда. И нея ли предстои да заплатиш?

— Теб какво те засяга? — попита Едуард малко по-остро. — Казах, че ще се погрижа, и го направих.

Едва се въздържа да не погледне часовника. Беше писал на лейди Гордън да се яви след около половин час и вече представляваше кълбо от нерви от очакване. Ще ѝ намери адвокат днес, дори да се наложи да довлече Пиърс в Лондон и да му възложи случая. Беше неправилно — направо неестествено — да очаква с такова нетърпение да види тази жена.

Джерард погледна озадачено брат си заради острия му тон.

— Какво ме засяга ли? — повтори той. — Петният и моето име. Искам да знам какво си обещал в замяна на това жалко, вяло опровержение. Впрочем, не е ласкателно за теб, защото загатва, че ти си изоставил горката Луиза.

Размаха ръка, в която държеше вестника. На Едуард му се искаше да не влизат повече екземпляри в дома им.

— Обещах да осигуря ангажирането на адвокат — отвърна той суховато, без да обръща внимание на последната забележка на Джерард. — По съвършено различен въпрос. Двама ще дойдат до час, затова е най-добре да изчезнеш.

— Поне ми кажи кой е тайнственият ни съучастник — настоя Джерард, седнал все така на стола без никакво видимо намерение да си върви. — Доста съм благодарен на този тип, независимо че помощта му е струвала двеста паунда плюс предстоящата услуга.

— Всъщност става дума за жена — подхвърли Едуард привидно нехайно. — Би трябвало да сме й доста благодарни. — Беше време да смени темата. — Едва ли си научил нещо на църковното гробище.

Брат му махна с ръка.

— Не, разбира се. Ако пасторът не е изнудвал татко, през последните шест месеца в църквата не е ставало нищо необичайно, а въпросният гроб е стар и обрасъл. Никой нищо не е оставял там, нито е търсил нещо оставено. Разкажи ми за тази жена.

— Ще дойде днес, за да се види с адвокатите.

— Ще дойде тук? — Интересът на Джерард се пробуди и той съвсем забрави за изнудвача и писмата му. — Скоро ли?

Едуард протегна пръсти, за да не свие ръката си в юмрук. Нямахше защо да се държи собственически спрямо лейди Гордън.

— Да.

— Чудесно! — Джерард се облегна удобно с доволно изражение. — Значи лично ще й благодаря.

— Нали щеше да ходиш в Съмърсет, за да търсиш изнудвача?

— Предстои ми да се погрижа за някои неща в Лондон, да пиша на моя командващ офицер да ми удължи отпуската, да подкова коня си. Май е добре и да си поръчам нов чифт ботуши, и без това съм в града.

Веждите на Едуард се стрелнаха нагоре, но той само отбеляза:

— Отлично. Нямах представа, че ще се задържиш толкова дълго тук. Защо не се заемеш с адвокатите вместо мен, а аз да се захвана с други неща?

Пребиваването му в столицата, докато над именията на Дърам тегнеха черни облаци, не означаваше, че няма какво да се върши. Работата просто го беше последвала, стоеше натрупана върху огромното махагоново писалище на баща му и го чакаше. В очакване на лейди Гордън не се бе захванал със задачите си, но това не ги правеше по-малко неотложни.

— Ти ще се справиш несравнимо по-добре от мен, както всички знаем — изгледа го Джерард победоносно. — Но много искам да се запозная с нашата покровителка.

Едуард поклати глава.

— Както винаги избягваш скучната рутина.

— Цял ден прекарах в разговори с пастора и дебнах в гробището — напомни брат му. — Заслужавам да видя тази жена, която очевидно

си решил да криеш за себе си.

Едуард си пое дълбоко въздух, но се въздържа. Ако му се тросне, ще излезе, че наистина не иска Джерард да се срещне с нея. А не беше вярно, поне не съвсем.

— Добре. Тя ще пристигне скоро.

Лейди Гордън се появи малко след това. Едуард се чувстваше странно, докато я представяше на брат си. Беше облечена в синя рокля, която плаваше около нея като облак. Косата ѝ бе прибрана в скромен кок, но няколко кичура все пак се стелеха по шията ѝ. Изглеждаше напълно почтено, но по изражението на брат си Едуард долавяше, че Джерард е впечатлен не толкова от излъчващата се почтеност, колкото от гласа ѝ на сирена, чувствените ѝ устни и прямото ѝ държание. Видя как за секунди изражението на брат му премина от любопитство в изненада и накрая в омая. Почти очакваше в крайна сметка Джерард да предложи той да помогне при избора на адвокат. Но когато Блэкбридж се появи да оповести пристигането на господин Фаулър, Джерард се поклони и след като хвърли развеселен поглед към Едуард, се извини и напусна.

За момент с лейди Гордън останаха сами. Беше благодат и проклетие, мина му през ума, когато, седнала на дивана, тя се извърна да го погледне и слънчев лъч докосна разкошната ѝ коса. Дори прибрана старателно, тя пак сияеше, сякаш я е рисувал Тициан.

— Благодаря за бързите действия, лорд Едуард. Първия път чаках четири дни, преди да видя господин Фаулър.

— И през ум не ми е минавало да се бавя.

Как ли щеше да изглежда косата ѝ разпуснатата? Видя водопад от медни къдрици върху голите ѝ рамене, по гърба... Мили боже, трябва да спре да си представя подобни неща.

Тя се усмихна кисело и промърмори:

— Естествено. Не се съмнявам.

Едуард предположи, че има повече от една интерпретация на думите ѝ, но се надяваше на невинно обяснение, а не на истината: че той няма търпение да сложи край на деловите им отношения, защото тя го привлича прекалено много и това едва ли е добре за него. Възмущаваше се от себе си как е възможно да бъде толкова заинтригуван от нея и се ужаси от пламналото в гърдите му чувство за собственост, когато Джерард се наведе над ръката ѝ и я задържа

прекалено дълго. Познанството му с нея беше временно, възникнало при неприятни обстоятелства и за двамата. Въпрос на дни или дори на часове и щеше да приключи и тя никога повече няма да прекоси прага на дома му. А той никога няма да признае как е мислил за нея.

За щастие в този миг икономът въведе господин Фаулър и Едуард насочи вниманието си към адвоката. Възнамеряваше да не се намесва и да остави лейди Гордън да изложи случая си, да изглежда оптимист, че надеждите ѝ ще се сбъднат, а накрая, след като господин Фаулър приеме да я представлява, да си стиснат ръцете. След няколко въвеждащи изречения той направи точно това, обяснявайки, че го е повикал във връзка със случая на лейди Гордън. Има логика, помисли си той. За разлика от него тя бе запозната с подробностите. Но след малко стана ясно, че интересът на господин Фаулър е бил предизвикан от перспективата да работи за него, а не за нея.

Слушаше с присвити очи как внимателно, но решително адвокатът отхвърля всички доводи на лейди Гордън. Биваше го да оспорва доводи; просто не бе избрал правилно чии доводи да отхвърля за целите на Едуард. Когато най-накрая лейди Гордън кимна и каза, че разбира защо господин Фаулър няма да поеме случая ѝ, на Едуард му писна. Изправи се едновременно с адвоката.

— Може ли да разменим няколко думи, сър?

Адвокатът кимна.

— Извини ни за момент, скъпа — обърна се той към лейди Гордън и изведе адвоката от стаята.

В коридора затвори вратата към салона.

— Какъв недостатък виждате в случая ѝ? — подхвана той без предисловия.

— Не става дума за един недостатък, милорд — отвърна предпазливо мъжът. Фаулър беше висок и едър, с тъмна коса и проницателни, подвижни очи като на невестулка. — Завещанието не е в нейна полза. Никога не е живяла с детето.

— Настояникът, упоменат в документа, е мъртъв, а опекунът на средствата на момичето е доста повърхностен при изпълненията на задълженията си. Какви възражения биха изникнали лелята да получи правата за отглеждането на детето?

Фаулър почеса брадичката си, преди да отговори.

— Момичето живее с майка.

— С мащеха.

Адвокатът не обърна особено внимание на уточнението.

— Ако няма неоспорими доказателства, че мащехата не се държи добре с детето, съдът няма да разпореди то да ѝ бъде отнето. Лейди Гордън, сър, няма шанс.

Едуард вдигна вежди.

— Тя е почтена жена със собствени доходи и дом. А и е кръвна роднина.

— Вдовица е — парира го адвокатът. — Прави събирания в дома си и кани чужденци.

Размърда красноречиво вежди.

— Да? — насърчи го Едуард, когато адвокатът млъкна.

Фаулър си прочисти гърлото и продължи тихо:

— Милорд, влезте ми в положението. Може ли да говоря направо?

Едуард кимна.

— Това е спор между две жени. Предубеден съм към такива клиентки — продължи адвокатът. — Такива случаи изискват голяма деликатност. Законът не е за жените, сър. Той е прекалено суров и критичен за женските настроения.

Едуард се обърна към салона, където лейди Гордън чакаше. Фаулър, разбира се, не я виждаше както той я виждаше, но Едуард не споделяше мнението на някои мъже, че жените са слаби или същества с изопнати нерви.

— Не забелязвам никакви признаци на истерия. Според мен е добре запозната със закона и е обмислила внимателно как искането ѝ да се увенчае с успех.

— Но ще запази ли самообладание, ако претърпи поражение? Не съм подготвен да имам работа с ридаещи жени, сър.

Едуард стисна зъби и се запита какво ли би докарало Франческа Гордън до плач. Имаше чувството, че по-скоро ще застреля адвокат, а не да му плаче на рамото. Фаулър очевидно прие мълчанието му за съгласие, защото продължи:

— Очевидно е жена със силни емоции, сър. И с буен темперамент, а мен не ми се разправя с такива страсти.

— Разбирам — отвърна Едуард студено. — Но ако аз реша да ви наема да намерите детето...

Мъжът се поколеба, ала Едуард не пропусна появилия се блясък в очите му. Фаулър не искаше да си има работа с жени, но с удоволствие щеше да вземе неговите пари.

— Благодаря, господин Фаулър — продължи Едуард, преди адвокатът да му отговори. — Приятен ден.

Той се върна в салона и Франческа Гордън скочи на крака.

— Какво стана? Какво му казахте?

— Нищо. — Едуард затвори вратата след себе си. — Не е подходящ. След малко ще пристигне господин Хъбъртсей.

Тя остана смълчана известно време й едва тогава сподели:

— Първия път не го харесах особено.

— Нито пък аз — промърмори Едуард под нос. — По-добре аз да говоря с него. Вече съм запознат с подробностите.

Лейди Гордън го изгледа изпитателно.

— Защо?

— Нали искате да се придаде тежест на случая?

Несъзнателно изправи рамене.

— Да... — призна тя и свъси вежди.

— Тогава да го направим. Да видим какво ще излезе.

Изглеждаше изпълнена със съмнение, но кимна. Господин Хъбъртсей се появи и Едуард обясни случая. Вече го бе чувал достатъчно пъти и дори започваше да изпитва интерес към момичето. Не можеше да не съжалява дете, загубило толкова рано родителите си. Доста добре си спомняше каква мрачна атмосфера се възцари в дома им с кончината на майка му. Той току-що бе навършил осем. Джерард, едва петгодишен, на възрастта на въпросната племенничка, когато майка й бе умряла, отказваше да повярва, че херцогинята е мъртва и се наложи Дърам да заведе и тримата си синове в стаята й, за да се уверят лично. И Едуард като Джерард се надяваше майка му да се събуди и отново да е сред тях. А я видя така неподвижна и бледа. Беше най-големият шок в живота му. Слава богу, че поне баща му стоеше до него и го тупаше по рамото, докато Едуард безуспешно се опитваше да не заплаче. А сега бяха откъснали малко момиче, без родители, от единствената му жива роднина. Редно беше да предложи всякаква помощ по силите си, повтаряше си той. Баща му би очаквал точно това от него.

За жалост съвсем скоро господин Хъбъртсей се оказа неподходящ също както и господин Фаулър. При влизането почти не погледна лейди Гордън. Докато Едуард описваше скучая, очите на мъжа се насочиха към нея. Домакинът забеляза раздразнението пробягало по лицето на адвоката. Едуард не възнамеряваше да си губи времето с някой, който накрая ще му откаже. Щом долови незаинтересоваността на господин Хъбъртсей, му благодари и го отпрати. Блэкбридж, получил инструкции да стои наблизо, съпроводи мъжа до вратата, преди адвокатът да схване какво става.

Лейди Гордън седеше и стискаше отпуснатите в скута си ръце.

— И той ли е неподходящ?

— Да.

— Защо?

Тя прокара длани по полите на роклята. Пое дълбоко въздух. Той си даваше сметка какви емоции бушуват в нея, силен гняв и раздразнение. Лейди Гордън се бореше да не избухне. Едуард тайно се надяваше да го направи. Така щеше да му докаже колко е важно да приключи възможно най-бързо с поетия към нея ангажимент.

— Откъде знаете?

— Усетих го.

— Как?

— Но начина, по който ви погледна — отвърна Едуард. — Нито той, нито господин Фаулър искат да представляват жена.

За кратко време цял куп чувства преминаха по лицето ѝ, унижение, гняв, отчаяние. После страните ѝ поруменяха.

— Разбирам — промълви тя сдържано.

Не искаше да е на нейно място. Да те отхвърлят не заради слабите места в проблемния случай, не защото не си в състояние да платиш, а заради общите характеристики, приписвани на пола ѝ. За момент му се прииска господин Фаулър да се върне и да види Франческа Гордън, жена без намек за истерия. По думите ѝ съдеше, че е преживявала подобни сцени и не само днес. За пръв път Едуард разбра защо му се разгневи така заради Уйтиерс и защо предприе всичко това, за да си осигури неговата помощ. На нейно място щеше да направи, всъщност направи същото, щом ставаше дума за семейството му.

— Кои други адвокати ви препоръчаха? — осведоми се той.

Тя извади от чантичката си списък и му го връчи. После скочи на крака и започна да крачи напред-назад. Едуард наново прегледа скептично имената, все уважавани, опитни адвокати, каквито и той би наел. Когато се съгласи да ѝ помогне смяташе да ѝ посочи първия, готов да поеме случая ѝ. Но такава подкрепа би била несериозна. Тя искаше да спечели битката, а не просто да я изслушат. Много държеше на детето и той неохотно призна, че ще прояви коравосърдечност, ако не положи истинско усилие да ѝ съдейства, особено след като тя изпълни своята част от споразумението и то така бързо и резултатно.

За жалост щеше да отнеме повече време, отколкото очакваше и щеше да го поставя много по-често в нейната компания. Първоначално разказът прозвуча доста елементарно. Два дни след като пристигна в Лондон, той намери адвокат, а сега явно се налагаше да посвети повече време и енергия за нея. За да ѝ помогна, напомни си той веднага. Колкото по-малко време посвещава на очите, гласа и походката ѝ, толкова по-добре.

Стана и прекоси салона. Тя долови приближаването му и се обърна. Очите ѝ блестяха. Точно както онази вечер, тя го накара да пламне от страст.

— Опасявам се, че никой от тези не е подходящ — подаде ѝ той листа.

Веждите ѝ се стрелнаха леко нагоре.

— И го разбрахте само като прочетохте имената им?

— Фаулър и Хъбъртсей бяха начело. Не виждам защо да губим време с останалите.

Още по-силна руменина плъзна по страните ѝ. Очите ѝ оставаха впити в списъка, но тя не го пое.

— Ясно.

Помисли, че и той, подобно на адвокатите, я отхвърля. Едуард се молеше тя никога да не разбере колко малко вероятно е това.

— Защо да не обмислим други... възможности?

Погледна го. Устните ѝ леко се разтвориха. За момент в ума му се завъртяха свършено други възможности, които нямаха нищо общо с адвокати. Тя пристъпи по-близо и попита:

— Какви други възможности?

Взе ръката ѝ и постави върху дланта ѝ отхвърления списък.

— Такива, каквито не са свързани с някой от тези имена.

Изпълнена с подозрения, тя наклони глава:

— Обясниха ми, че непременно ми трябва адвокат.

Едуард се усмихна леко.

— Който ви е дал този съвет, вероятно не е взел предвид всички обстоятелства.

Ръката ѝ все още лежеше в неговата. Тя не я изтегли, а и той не я пусна. Дори не знаеше дали е в състояние да я пусне, не и докато го гледаше по този начин.

— Много добре — промълви тя след малко. — Според вас какво тогава ми е нужно?

Ако не беше толкова разумен, на този етап Едуард щеше да загуби нишката на разговора. Възползва се от близостта ѝ, за да се загледа в трепването на миглите ѝ, в пулсирането на вената на шията.

— Вие ще решите какво сте склонна да направите, за да си върнете племенничката.

В очите ѝ се изписа решителност. Ръката ѝ в неговата се сви юмрук и тя смачка списъка.

— Готова съм на всичко.

Точно като него. Щеше да направи необходимото, за да изпълни задължението си към нея и така да се откъсне от изкусителната ѝ компания. Този път се насили да пусне ръката ѝ.

— Чудесно. Ще ви пиша.

— Ще чакам с нетърпение. — Погледна го с нов интерес и дори с топлина. — Благодаря за всичко, лорд Едуард.

Тя си тръгна, а Едуард, отиде в кабинета на баща си. Седна зад бюрото, свършено наясно колко много работа го чака, ала вместо да се захване с нея се загледа през прозореца. Беше започнало да вали и по стъклото се стичаха капки. Честта му повелява да постъпи така, повтаряше си той. Франческа Гордън му помогна и сега е негов. Ред да ѝ се отплати за услугата. Ако може да мисли за честността, а не за непреодолимото желание да я докосне, всичко ще бъде наред.

Блакбридж се появи и съобщи за пристигането на Уитиерс. Едуард кимна и прогони неканените мисли. Още една причина го пришпорваше да приключи по-бързо с лейди Гордън, необходимостта да се съсредоточи върху подsigуряването на наследството си. Дори тази сутрин, докато обсъждаше с Джерард писмата на изнудвача, се

разсея от целта, щом чу за появата на Франческа, на лейди Гордън, поправи се той.

Уйтиерс влезе и веднага подхвана деловите въпроси. Беше започнал да подготвя иска на Чарли относно притежанието на херцогството. Основната задача се свеждаше до доказателството, че Чарли е единствен и безспорен претендент. Както Уйтиерс обясни, искът трябва да е точен и напълно да отговаря на истината. Наличието на предишен брак се явяваше пречка особено след като новината попадна във вестника и щеше да предизвика всеобщо любопитство как ще бъде преодолян този проблем.

— Нима клюките се приемат за доказателство? — попита Едуард строго.

— Не, естествено, милорд — отвърна Уйтиерс. — В наша полза е, че бракът не е отбелязан в семейната Библия, да не говорим за официалните регистри. Вашият покоен баща пише още, че не са живели като съпруг и съпруга. Бракът е бил таен, сключен преди шейсет години, непосредствено преди такива церемонии да бъдат отхвърлени със закон като невалидни. Следователно още от самото начало женитбата не е била напълно легитимна и баща ви го е подозирал. Пък и след толкова години едва ли ще се намери свидетел, който да ги е познавал тогава. Липсват и доказателства тя да го е търсила някога, да е искала издръжка или признаване на брака, независимо от силната мотивация получаването на титлата херцог.

— Но в писмото си баща ми признава брака. В неговите очи той е бил законен.

— Да — съгласи се Уйтиерс. — Затова ще е най-добре, ако успеем да представим дата на смъртта на въпросната дама.

За миг Едуард затвори очи.

— Брат ми се нагърби да открие повече неща за нея. Баща ни не е оставил много информация.

— Така е — промърмори адвокатът. Едуард му бе дал копия от писмата на Дърам. — Това има и добрите и лошите страни. Изправял съм се пред подобни предизвикателства и преди, милорд.

Едуард кимна. Именно затова бе потърсил услугите на Уйтиерс. Предизвикателствата го вдъхновяваха и имаше репутацията на човек, който се справя с тях.

— Спомняте ли си Франческа Гордън? — попита той ненадейно.

Уйтиерс присви очи и кимна.

— Май да.

Едуард откри, че барабани с пръсти по страничната облегалка на стола и си наложи да спре.

— Срегнах се с лейди Гордън и чух за нейния случай. Обърнала се е към вас на определен етап.

Уйтиерс не издаде с нищо изненадата си от обрата в разговора.

— Точно така, сър.

— Как гледате на нейния случай? — Забелязал колебанието на адвоката, Едуард добави: — Били сте на път да го поемете.

— Спомням си случая. — Уйтиерс изправи рамене и изражението му стана по-съсредоточено. — Бях склонен да го поема като предизвикателство. Ставаше дума за попечителство над дете. Щеше да е трудно да се спечели и шансовете за успех бяха неясни, но мисля, че щях да успея. — На устните му се появи лукава усмивка. — Не се захващам със случаи, които не бих спечелил.

— Разбирам — Едуард го изглежда изпитателно. — Какви са шансовете й, според вас?

— Едно към пет — отговори незабавно адвокатът. — Завещанието не е в нейна полза, настойничката на детето няма да свидетелства в неин интерес и няма никакви данни детето да е в опасност.

— Аха.

Много слаб шанс за успех и това го казваше Уйтиерс, който почти бе склонил да се захване. Другите явно въобще не виждаха никакви благоприятни изгледи. Нищо чудно, че тя се сблъскваше с такива затруднения.

— Питам се какви според вас са шансовете в моя случай?

— Много по-добри, милорд. Поне три към четири. Ключките и писмо от мъж в напреднала възраст и то на смъртния си одър не поставят под съмнение благородническия произход на брат ви. Ако не се появи друг с основателни претенции, няма да има пречки. Половината от титлите в Англия могат да бъдат оспорвани по този параграф. Това е силен коз в полза на лорд Грешам.

А в случая на лейди Гордън нямаше силен коз. Едуард отново усети известна несправедливост. Но все пак едно към пет не е най-

лошото. Уйтиерс едва ли е единственият адвокат в Лондон, така уверен в собствените си способности да спечели заплетено дело.

— Радвам се да го чуя. Дръжте ме в течение.

Уйтиерс стана и се поклони.

— Естествено, милорд.

Вратата след него се затвори, а погледът на Едуард отново се плъзна по купчините писма и сметки, които чакаха вниманието му. Помощникът му щеше да дойде след малко, за да работят по тях. Споровете около имението Дърам в момента не можеха да служат като оправдание да го занемарява. Уйтиерс не се съмняваше в успешния изход, а Едуард съзнаваше допълнителните грижи, които ще си създаде в бъдеще, ако пренебрегне задачите си сега. Да не говорим за гордостта му, че се грижи за семейните имоти и допринася за процъфтяването им. Господин Уайт, деловодителят, потропа на вратата. Едуард веднага го прие с готовност да се захванат с най-неотложните въпроси.

Но когато мъжът седна, Едуард отново се поколеба.

— Господин Уайт?

— Да, милорд?

Уайт беше изключително компетентен, съвестен и честен. Вече държеше писалката готова, за да запише всяко нареждане на Едуард.

— Намери ми доверен човек, който събира информация за частни лица. Настоявам да действа изключително дискретно, и съдържано. И нищо от онова, което ще го попитам, да не стане публично достояние.

— Ясно, сър — кимна господин Уайт. — Разбирам напълно.

Едуард отново се поколеба. Прокара пръст по горната си устна. Сигурно не бива да го прави... Но пък може и нищо да не излезе...

— Искам да открие госпожа Елен Хейуд, вдовица на Джон Хейуд. Възможно е брат ѝ да живее при нея. Казва се Пърсивал Уотс и е художник, доколкото знам, доскоро са живели в „Чийпсайд“, но са изчезнали. Ако са в Лондон, ме интересува къде, а ако не са в града, къде са отишли. От особено значение за мен е малкото момиче, което живее с тях. Седемгодишно дете, Джорджина. Не бива да предприема каквито и да било действия. Достатъчно е само да ме информира и при никакви обстоятелства да не огласява интереса ми.

Уайт спря да пише и вдигна поглед.

— Това ли е всичко?

— Не — отвърна Едуард, макар ясно да съзнаваше, че не бива да продължава. — Искам също искам да знам всичко, което ще научи за лейди Франческа Гордън.

ГЛАВА 11

Франческа си тръгна от площад „Баркли“, разкъсвана от унижение и надежда. Интервюто с господин Фаулър мина зле, но когато лорд Едуард отпрати бързо-бързо и господин Хъбъртсей, изпита желание да хвърли нещо или да се навре под дивана. Най-лошото бе, че ѝ отказаха пред лорд Едуард, а той седеше със сиви очи, ледени като зимно небе, и обяви и двамата адвокати за неподходящи. Когато ѝ върна списъка с обяснението колко неподходящи са всички, тя се сети за предупреждението на Алкънбъри да внимава да не я подведат. Едуард имаше ли основателни причини да я отпрати? Сигурно смята, че таи напразни надежди и досажда с безуспешните си опити да открие поне един адвокат в Лондон, готов да поеме случая ѝ.

Но от друга страна не я отпрати с кухи думи на съжаление и намеци да потърси другаде помощ. Предложи да обмисли нови варианти, без тя да се унижава да моли юристи да поемат случая ѝ. Дори докато се опитваше да не храни нови надежди, Франческа би дала всичко, за да разбере какво има предвид той под „други варианти“. Алкънбъри, човек далеч от олицетворението на наивната невинност я бе уверил, че ѝ трябва адвокат, който да движи случая. Именно той ѝ подсказа повечето от имената, отхвърлени от лорд Едуард с такава лека ръка. Алкънбъри, разбира се, никога не интервюира никого с нея, както постъпи лорд Едуард, нито я бе уверявал, че е наясно какво точно иска тя. Лорд Едуард не поклати глава и не въздъхна, когато тя сподели готовността си да си върне Джорджина. Само се усмихна, онази усмивка, която говореше, че е свикнал да получава каквото иска. Заради това вече гледаше на него много по-благоклонно.

През целия път към къщи се мъчеше да измисли друг подход. Да се откаже, както предложи Алкънбъри, беше немислимо. Може да опита отново да склони господин Кендъл да види справедливостта на каузата ѝ и да си осигури подкрепата му. Имаше надежда той да се трогне от скорошното изчезване на Елен. Вярно, въпреки горещите ѝ

молби не беше проявил особен интерес към Джорджина до момента и понеже му предстоеше да остане в чужбина още няколко месеца, едва ли скоро щеше да постигне желаните резултати. Хрумна ѝ да открие Елен и да отвлече племенничката си, но това щеше да породи куп нови неприятности. Какви други варианти щеше да предложи лорд Едуард?

Не за пръв път си помисли някои не особено ласкави неща за Джон Хейуд. Беше очарователен, привлекателен, стговорчив и винаги готов да се засмее, но същевременно се оказа и мекушав човек, лесно се подвеждаше от другите. Далеч по-силната и практична Джулиана го превъзхождаше във всяко отношение, а и финансовото ѝ състояние правеше живота им несравнимо по-лесен. Но след като сестра ѝ умря, Франческа видя как Джон се прекърши. Месеци наред забравяше да си плати сметките, а същевременно харчеше пари по начин, срамен дори за кралска особа. Парите изтичаха между пръстите му като вода. Минаваше ѝ през ум, че и прислугата краде от него. Той харчеше безразборно, живееше над възможностите. Всячески глезеше Джорджина, дори Франческа, която обожаваше момиченцето, виждаше залитанията му, но той не чуваше съветите ѝ да престане. Бракът на Джон с Елен върна част от реда в домакинството, ала не беше достатъчно. Елен, вярно, въздържана и умерена, за разлика от Джон, нямаше достатъчно силен характер да се наложи на съпруга си. Джон така и не намери време да промени завещанието си, независимо от обещаното на Франческа да отгледа детето, ако той умре, не го направи и след като се ожени повторно и съпругата му чакаше дете. Джон наистина нямаше много какво да остави, но Франческа намираще подобна небрежност към новата му съпруга, към Джорджина и бъдещото му дете за неппростима.

А сега беше мъртъв и Елен криеше детето му. В моменти на поголяма благосклонност Франческа изпитваше известно съчувствие към Елен, останала вдовица с две малки момчета и твърде незначителна сума пари, пак благодарение на Джон и неспособността му да харчи разумно, но това съчувствие не продължаваше дълго, сетеше ли се за действията на Елен след това. Елен присъства в стаята, когато Джон обеща на Франческа тя да поеме грижите за Джорджина. Елен беше наясно с желанията му, а ги пренебрегна. Дори само за това никога нямаше да ѝ прости.

Щом погледна Франческа, госпожа Хочкис разбра, че интервютата не са минали добре.

— Позволих си да приготвя чай, мадам — икономката пое шапката и палтото на Франческа. — Сега ще го поднеса.

Франческа кимна.

— Благодаря, госпожо Хочкис.

Отиде във всекидневната и се отпусна на дивана. След малко икономката донесе чая и тя се насили да се усмихне.

— Винаги знаеш точно от какво имам нужда.

— Но невинаги се вслушвате в съветите ми — промърмори жената с усмивка, докато се суетеше с посудата върху подноса.

Семейство Хочкис заслужават всяко пени от заплатата си, помисли си Франческа с благодарност.

— Точно затова ти се възхищавам, госпожо Хочкис. Даваш охотно безценни съвети, но ми носиш чай и съчувствие, дори когато вироглаво съм предпочела обречен подход.

— Никога не е обречен — възрази икономката предано. — Не бих казала подобно нещо, мадам.

Поднесе на Франческа безупречно приготвена чаша чай.

Франческа го разбърка и се загледа как парата се издига.

— Но днес се чувствам точно така — въздъхна тя.

— Утре нещата ще изглеждат много по-ведри. Сигурна съм. А дотогава... — госпожа Хочкис наклони глава към бутилката с бренди. — Няколко капки в чая.

Франческа поклати глава.

— Не днес. Трябва ми бистра глава. Нито един от всичките ми добре обмислени планове не доведе доникъде.

— Ще измислите нов, не се съмнявам. С господин Хочкис ще направим всичко, за да ви помогнем. Толкова ще е приятно да има дете в къщата. Да не говорим за две или три.

Франческа присви очи и погледна икономката, по чието лице бе изписано съвършено невинно изражение.

— В момента мисля за едно определено дете, а не за две или за три. Хайде да не избързваме.

— Разбира се. И аз имах предвид госпожица Джорджина. Просто си мислех, че ще е самотна, ако няма други деца. Това имах предвид.

— Х-м-м-м... — Франческа отпи от чая. — Ще ѝ взема кученце или папагал.

— Папагал ли? — възмути се госпожа Хочкис. — Не, мадам, умолявам ви. Неприятни миризливи птици. И хапят. Според мен въобще не са подходящи за деца. Госпожа Картрайт, предишната ми господарка, имаше папагал. Беше страшно шумен, мадам. Крякаше по всяко време все едно го измъчват до смърт. Впрочем някои хора с удоволствие щяха да го направят. Ще премислите, когато младата госпожица се появи, не се съмнявам. — Кимна и тръгна да излиза, мърморейки си под нос: — Папагал, как ли пък не!

След тирадата на икономката срещу папагалите усмивката на Франческа бързо изчезна. Да загатва какви животни би купила на Джорджина, само за да дразни госпожа Хочкис, беше безсмислено.

Та тя дори нямаше възможност да навести племенничката си. И да знае къде е Джорджина би било слаба утеха, защото, ако Елен побегне отново нанякъде, без адвокат тя няма да има право да възрази. Налага се да изчака да разбере какви са предложенията на лорд Едуард. Изглеждаше така самоуверен, когато напъха списъка обратно в ръкава ѝ.

Същата вечер се опита да не мисли за Джорджина. Вероятно Алкънбъри имаше право — съществуваше опасност да полудее, ако постоянно крои планове за адвокати, промени на завещания и други неща извън контрола ѝ. Това определено не помагаше на каузата ѝ. Затова отиде с приятели на театър. Смя се, разговаря и се потопи във фарса на сцената. В антракта Алкънбъри се появи със сияеща усмивка и с чаши шампанско.

— Какво удоволствие е да видя как отново се забавляваш! — Поднесе ръката ѝ към устните си. — Опасявах се онзи ден да не съм прекалил и да съм развалил приятелството ни.

Тя се засмя и отпи от шампанското.

— Да, прекали, но за щастие съм склонна да ти простя.

Лесно ѝ беше да го стори, разбира се, след като лорд Едуард ѝ даваше сигурността и увереността, които липсваха при Алкънбъри. Остана леко изненадана колко незначително ѝ се струва неодобрението на Алкънбъри, когато има подкрепата на благородника.

— Това е още едно от нещата, които обожавам в теб. — Той се ухили. — А те са толкова много, направо ми се подкосяват краката...

Престори се, че ще коленичи, готов да ѝ направи предложение. Усмиваше се, но погледът му беше сериозен и решителен.

Франческа ахна и се насили да се засмее.

— Онзи ден беше съвсем откровен с мен, знам. Истински джентълмен не би повдигнал отново въпроса, а ще е доволен да види, че следвам съвета му и излизам вечер.

— Винаги съм бил истински джентълмен, нали? — Приблужи се още повече. — Дори когато не ми се иска.

Тя посрещна спокойно погледа му.

— Не ме размивай. — Усмиваше се, но по-скоро, заканително, а не весело. — Ти си изпечен нехранимайко.

— Не — той вдигна ръка. — Не съм и няма да бъда. Не и докато се занимаваш с издирването на Джорджина и уреждането на попечителство ѝ. Знай... Знай, уважавам желанието ти да го направиш и винаги съм готов да те подкрепя по всякакъв начин.

Тя го изгледа изненадано. Изслушваше тревогите ѝ и ѝ даваше съвети, когато го питаше, но никога не бе предлагал да води битката заедно с нея. Сега ѝ се усмихна и наведе глава, за да я целуне.

— Не го забравяй, Франческа. Не е необходимо да се обръщаш към хора като Де Лейси.

Значи за това ставаше въпрос. Странно, но изпита по-скоро облекчение, а не смайване, задето мотивите, му са продиктувани от ревност, а не от породило се убеждение в нейната правота по отношение на Елен и Джорджина. Значи нищо помежду им не са беше променило.

— Приятна вечер — пожела му тя неангажиращо. — Високо оценявам готовността да ме подкрепиш. Няма да го забравя. Много мило, че дойде да ме видиш, но да не те откъсвам от пиесата.

За щастие антрактът свършваше и нямаше причина Алкънбъри да се задържа повече. Отново ѝ целуна ръка и тръгна към ложата си. Франческа обърна поглед към сцената, но вече и бе трудно да се съсредоточи върху действието.

Преди седмица щеше да разцъфне от радост да чуе как Алкънбъри ѝ предлага подкрепа и помощ. Според него битката ѝ щеше да е дълга и трудна, но никога не ѝ бе предлагал тя да се предаде, както направи онзи ден. Сега обаче ѝ предлагаше всичко, което искаше, ала тя не бе готова да го приеме. Глупаво беше да я ревнува от лорд

Едуард. Та той не бе предприел нищо, освен да вземе ръката ѝ и да я задържи. Е, малко по-дълго от необходимото, но не ѝ беше неприятно напротив, той имаше силни, красиви ръце и нежен допир. Франческа си даде сметка, че гали едната си ръка с палец, представяйки си неговите пръсти, спря и вдигна ветрилото си.

Сали Лъдлоу, нейна приятелка и домакиня тази вечер, си смени мястото, за да седне до нея.

— Влюбен е безумно — отбеляза тя. Франческа я погледна недоумяващо, защото още мислеше за Едуард де Лейси. — Горкият Алкънбъри — уточни Сали.

— Повърхностно увлечение — прошепна Франческа и започна да си вее с ветрилото, за да покаже, че темата е приключена.

Сали я изгледа изпитателно и също вдигна ветрилото си, за да прикрие думите си.

— Глупости! — отсече тя, докато публиката се смееше на действието на сцената. — Влюбен е и го знаеш не по-зле от мен.

— Грещиш — възрази Франческа тихо. — Привързан е към мен, признавам. И аз към него. Но не сме подходящи един за друг. Нашето е лековата, фриволна връзка. Не би издържала трудностите в един брак.

Изръкопляскаха, когато главната актриса се появи на сцената. Публиката се смълча в очакване.

— Намеква, че иска да се ожени за теб — прошепна Сали. Франческа не ѝ отговори. — Ти май се готвиш да му откажеш — добави леко изненадана. Думите ѝ прозвучаха донякъде като въпрос, донякъде като заключение.

— Не ми е направил предложение. — Франческа не откъсваше очи от сцената. — Нямам на какво да откажа.

— Нима? — Сали не отместваше поглед от нея. — Най-добре се подготви, защото възнамерява да го направи.

Франческа се усмихна непринудено, сякаш това нямаше никакво значение.

— Благодаря за съвета.

Сали обаче имаше право. Рано или късно Алкънбъри щеше да ѝ предложи брак. Особено след като споделя с хората, че смята скоро да го направи официално. Досега проявяваше търпение и се държеше безгрижно, но очевидно нещо от взаимоотношенията ѝ с лорд Едуард го дразнеше. Франческа съзнаваше, че се държи като страхливка, ала

щеше да ѝ е крайно неприятно да откаже на Алкънбъри. Той ѝ беше добър приятел, забавен и умен, отличен танцьор и добър слушател. Винаги беше насреща с добра дума и кърпичка, когато тя нямаше настроение. Не знаеше как щеше да се оправи без него през последните две години, откакто съпругът ѝ почина.

За момент Франческа усети остро липсата на Сесил. Той, несъмнено, щеше да приеме с радост Джорджина в дома им, защото нямаха деца. Сесил винаги се съобразяваше с желанията ѝ. Доста по-възрастен, той все повтаряше, че дълго е чакал, за да намери жена като нея и с радост глезеше младата си съпруга. През шестте години брачен живот Сесил я въведе в света на политиката, изкуството и социалния живот, всичко беше много по-различно от тихата и спокойна среда от нейното детство. Понякога Франческа му казваше, че иска да я превърне в съпругата, която желае, но той я поправяше, показвал ѝ как да е жената, която трябва да бъде. Тя винаги бе имала силна воля, но Сесил я научи да я насочва в желаната посока.

Какво щеше да си помисли Сесил за нея сега? Щеше ли да одобри по какъв начин търси помощ, или щеше да се ужаси как нахлу в дома на лорд Едуард? Щеше ли да се съгласи с Алкънбъри, че е по-добре да преустанови издирването на Джорджина или щеше да аплодира нейната решителност да не позволи нищо да я отклони от пътя? Би ли искал тя да насърчи Алкънбъри в ухажването му?

В съзнанието ѝ Алкънбъри беше неизменно свързан със Сесил. Двамата си приличаха, грижовни, умни мъже, размиваха я и приемаха с лекота променливите ѝ настроения. Толкова често посещаваше дома им, че Сесил го третираше по-скоро като част от семейството, а не като приятел. Когато Сесил излезе през онова ужасно утро и повече не се върна, Алкънбъри бе с него и именно той ѝ донесе новината за смъртта на съпруга ѝ.

Оттогава никой не присъстваше по-силно и постоянно в живота ѝ. Но тя знаеше, че някъде по пътя чувствата му към нея се бяха променили, а нейните си оставаха все същите. Егоистично си помисли, че предпочита да не бе станало. Искаше нещата да са както преди, макар да съзнаваше, че не са и това беше нечестно спрямо Алкънбъри.

Хората наоколо избухнаха в аплодисменти. Франческа се насили да се върне в действителността. И тя заръкопляска на актьорите при последния поклон. Сали я предупреди, че съвсем скоро Алкънбъри ще

предприеме стъпки, но самият той обеща да не повдига въпроса, докато тя се занимава с издирването на племенничката си. До тогава, реши Франческа, ще заложи на лорд Едуард. Знаеше на каква помощ може да разчита от Алкънбъри. От лорд Едуард... можеше да се очаква всичко.

ГЛАВА 12

След два дни рано сутринта се чу потропване на вратата. Франческа бе убедена, че е Алкънбъри, дошъл да предложи помощта си. Имаше навика да я навестява рано-рано, често без предварителна уговорка. Тя продължаваше да се пита какви ли са намеренията му, загатнати в театъра. Същата вечер двама познати, независимо един от друг, я попитаха дали вече ѝ е предложил официално. Тя се усмихна и отговори неопределено, но съзнаваше, че конкретният отговор предстои. Рано или късно той ще повдигне въпроса и на нея силно ѝ се искаше това да стане по-късно или дори никога.

Понеже вече беше слязла, отиде лично да отвори вратата. С толкова малко домашна прислуга беше нелепо да чака госпожа Хочкис, заета с подреждането на масата за закуска.

За нейна изненада на стъпалата пред дома ѝ стоеше не Хенри Алкънбъри, а лорд Едуард де Лейси.

— Лейди Гордън — поклони се той леко, — ще ми отделите ли няколко минути?

— Разбира се — успя да отговори тя.

Боже, какво става? Беше извънредно рано за посещения.

Той пристъпи и се озова в малкото антре. Появилата се по петите ѝ госпожа Хочкис понечи да поеме шапката на лорд Едуард. Франческа зърна отражението си в огледалото на отсрещната стена на всекидневната. Мили Боже, приличаше на човек, току-що станал от леглото. Всъщност отговаряше на истината. Разпуснатата ѝ коса падаше по гърба ѝ, меката ѝ удобна сутрешна роба беше най-малкото от десет години и нямаше никаква пудра по лицето. Трескаво се опита да прибере поне косите си, по отношение на робата и лицето нищо не можеше да направи. Докато намотаваше кичур около пръста си и я подпъхваше зад ухото, лорд Едуард се извърна, за да подаде шапката си на госпожа Хочкис и застана с лице към огледалото. Погледите им се срещнаха и Франческа застина. В отражението на нейните очи се четеше объркване, а неговите бяха замислени.

Както обикновено тя нямаше ни най-малка представа какво се върти в главата му. Но докато погледът му обхождаше всеки сантиметър от поруменялото ѝ лице, тя вече не намираще очите му за студени. Дори за миг си помисли, че са точно обратното.

— Няма ли да влезете? — Изостави косата си. Обърна се и хлътна във всекидневната. Беше готова на всичко, за да избяга от проницателните сиви очи. — Моля, седнете.

— Благодаря. — Настани се на дивана, когато тя избра стола отсреща. — Извинявам се, че не ви изпратих съобщение. Бях наблизил и импулсивно се озовах тук, спомняйки си вашето желание да се действа бързо.

— Няма нищо, сър. — Усмихна му се топло, вече овладяла се малко. Поне външно, защото сърцето ѝ биеше лудо. Той кръстоса крак върху крак и коляното му се озова твърде близо до нейното. Определено трябва да пренареди мебелите, за да има повече място за гостите ѝ. — Много съм ви задължена за онзи ден и не са необходими такива официалности като предварителни уговорки.

— Не са ли?

Как го постига, питаше се тя. Как запазва такова непроницаемо изражение? Тя не свали усмивката от лицето си, макар да ѝ бе трудно да я задържи, защото той я наблюдаваше съсредоточено и то от толкова близо. Той постави ръка на коляното си и споменът за допира на пръстите му върху кожата ѝ изплува. Тогава почти не го забеляза, но сега ѝ беше невъзможно да го забрави.

За съжаление, докато тя се бореше да изглежда овладяна, той бе започнал да говори.

— ... точно обратното, според мен. Все още съм ви задължен, понеже не съм намерил подходящ адвокат, както обещах.

Франческа премигна няколко пъти. Днес мозъкът ѝ работеше бавно, сякаш не се е събудила напълно. Още ѝ е задължен ли? Сигурно с пропуснала нещо казано в началото.

Той вдигна вежди.

— Това искахте, нали?

— Да, но... Ами...

Тя мислеше трескаво.

— Направихте ми услуга, а до момента не съм върнал жеста. Лично аз намирам адвокатите, с които разговаряхме онзи ден... за

неподходящи...

Тя поруменя.

— Да.

— Мислех по вашия въпрос и, ако разрешите, ще ви дам една-две препоръки. — Той направи пауза, през която все така усилено изучаваше лицето ѝ. — Ваше право е да отхвърлите всяка моя дума, естествено.

Нямаше търпение да го изслуша, но нещо в поведението му я накара да застане нащрек. Да не би подобно на Алкънбъри да я посъветва да се откаже? Да приеме аргументите на адвокатите, че случаят ѝ е труден и да се примири с един провал? Франческа седна по-изправена, готова за всичко.

— Разбира се, сър — отвърна тя с тон, който дори в нейните уши прозвуча ледено. — С радост ще ви изслушам.

Лека усмивка премина по устните му, сякаш бе чул как добави наум, но не значи, че ще се съглася.

— Според мен намирането на адвокат ще се окаже труден и бавен процес. Като имаме предвид изчезването на племенничката ви и възможността мащехата ѝ да я изведе от Лондон, а дори и от страната, ми се струва по-важно тя да бъде открита, отколкото да бъде нает адвокат, само за да подаде жалба. Ако детето го няма, жалбата е безполезна за вас.

Тя присви очи. Ако съдът уважи жалбата, няма ли да принудят Елен да каже къде е скрила Джорджина?

— Продължавайте.

— Намерите ли я, попадате в по-благоприятно положение. Нали споменахте, че мащехата също няма права над момичето, но е наясно с готовността ви да оспорвате грижите ѝ? — Франческа кимна. — Тогавата е наясно, че да отведе детето, без да ви уведоми, не изглежда добре. Ако ги открием, не е изключено да се вслуша в здравия разум и да се постигне споразумение, удовлетворяващо всички.

Франческа премисли думите му. Поне едно трябваше да признае: той въобще не ѝ предлагаше да се откаже. Но пък...

— Опасявам се, че Елен въобще не е склонна да преговаря с мен.

— Но вие сте доста настойчива — отбеляза той.

Изречението ѝ не се промени, макар да усети как лицето ѝ отново пламва. Явно никога няма да забрави първото ѝ, импулсивно

посещение.

— Опитвах да говоря разумно с нея. Невинаги избухвам и не ми е присъщо да притискам хора в домовете им. — Това очевидно му се стори забавно, защото очите му заблестяха, а устните леко трепнаха. Наложих си да си прехапе устните, за да не се усмихне доволна, че го е развеселила. — За пръв път предложих да взема Джорджина непосредствено преди да се родят близнаците. Според мен за Елен щеше да е по-добре да се грижи за едно дете по-малко. Вместо това тя се разстрои и обяви, че не може да мисли по въпроса. Нищо не казах. При следващото ми посещение заварих Елен разплакана, из цялата къща съхнаше пране, двете бебета плачеха на два гласа, а Джорджина се криеше под стълбището, запушила ушите си с ръце. — Замълча и се запита какво ли преживява в момента племенничката ѝ. — Този път бях по-настойчива в предложението си, но Елен отказа да ме изслуша и ме отпрати да си вървя. Оттогава не сме си разменяли любезни думи, а последните няколко пъти дори не ми позволи да видя Джорджина.

Той наклони глава и я изгледа, преди да попита:

— А вие какво ѝ предложихте?

Франческа придоби решително изражение.

— Нищо! Отлично знаеше, че бащата на Джорджина искаше аз да я отгледам, но тя отказа да ми я даде.

— Защо отказва да даде момиченцето? Не изпълнява желанието на покойния си съпруг и същевременно прави живота си по-тежък. Защо?

Тя се досети накъде бие той и побърза да обясни:

— Според мен тя зависи от парите за издръжката на Джорджина, за да върти домакинството си. Сумата не е голяма, но съпругът ѝ не ѝ остави никакви средства. Безполезният ѝ брат Пърсивал отказва да се хване на работа, защото бил „творец“. Отказва дори да подпомага домакинството. Както разбрах, изоставили са последната си квартира без да платят наема.

Лорд Едуард се усмихна почти победоносно, но и с известно съчувствие.

— Тогава се досещате как да убедите госпожа Хейуд.

За миг Франческа затвори очи, за да потисне желанието си да възрази разпалено.

— Да не би да ми предлагате — изрече тя с пресилено спокойствие, — да откупя племенничката си от нея?

Той отпусна брадичка и очите му станаха по-хладни.

— Доста груб език, но в известен смисъл това предлагам.

Първата ѝ реакция бе да се разсмее; той вероятно се шегуваше.

После ѝ се прииска да се развика, но думите, които щеше да изрече, не бяха подобаващи за една дама. Да откупи Джорджина? Да възнагради Елен, че е откраднала племенничката ѝ, като ѝ даде пари? По-скоро би хвърлила банкнотите една по една в камината.

— Не бих могла да се съглася — подхвана тя хладно.

— Струва ви се помирение, разбирам — подметна той. — Или неподходящо след нейното поведение. Но повярвайте една съдебна битка ще ви струва доста по-скъпо. Нима предпочитате да дадете парите на адвокат, който може и да не спечели, но чиито действия завинаги ще настроят мащехата срещу вас? Защо да не ги предложите на мащехата, а тя да ви преотстъпи детето, като всичко, естествено, бъде правно уредено?

Звучеше безкрайно разумно. И именно това раздразни силно Франческа. Не желаше да я убеждават да подкупва Елен. Искаше да накаже Елен или поне съдът да я осъди за недостойната ѝ постъпка. Ръцете ѝ в скута се свиха в юмруци.

— Ще го обмисля — промълви Франческа.

Много, много дълго, добави тя наум.

— Добре.

Липсата на ентузиазъм от нейна страна явно не го смущаваше.

— Междувременно, понеже не успях да осигуря подходящ адвокат, да се заема ли с наемането на детектив? Детето трябва да бъде намерено, преди да се предприеме каквото и да било друго.

Това също звучеше разумно и — за щастие — в по-голям синхрон с чувствата ѝ. Слава богу, все пак ѝ предложи и нещо приемливо.

— Да, благодаря. Но аз ще платя хонорара му.

— Естествено, лейди Гордън — усмихна се той. — Не съм забравил, че не приемате подаяния.

Тя погледна все още стиснатите си в юмруци ръце. Пое дълбоко въздух и бавно издиша. Трябва да е по-мила, той направи повече отколкото тя бе поискала и бе готов да окаже допълнителна помощ.

Съветът му не ѝ допаднаше, но това не го лишаваше от стойност. Наистина трябва да е благодарна, че въобще го предложи.

— Ще обмисля и другите ви идеи. Много съм ви благодарна, че сте мислили по въпроса.

— Знам, не всичко е съвсем по вкуса ви. Видимо сте... смаяна от действията на госпожа Хейуд. Но най-важен е резултатът. И без това сте готова да похарчите парите. Защо не опитате по-пряк пък към целта си? Вие ще получите момиченцето, а мащехата ще се откаже от всякакви претенции. Тогава има много по-голям шанс съдът да разреши случая благоприятно за вас. За всеки адвокат ще бъде лесно да го поеме.

— Определено няма да направи нещата по-тежки — неохотно се съгласи тя.

— По същество начинанието е трудно. Уитиерс призна, че го е приел като предизвикателство, което да спечели.

— Да... — въздъхна тя. В следващия миг свъси озадачено вежди. — Говорили сте с Джеймс Уитиерс за мен?

Изречението на лорд Едуард се промени, сякаш съжеляваше за думите си. Облегна се и отново придоби скован и неангажиран вид.

— Надявах се да разбере какви предимства е видял той, а са убягнали на другите адвокати. Попитах за професионалното му мнение по вашия случай.

Франческа се усмихна печално.

— Определено не искам да чуя какво е казал.

Той направи пауза, изгледа я изпитателно и си прочисти гърлото.

— Не беше много. Щяло да бъде трудно, но не невъзможно, да се спечели пред съда. Това ме накара да се замисля как бихте получили желаното без да стигате до съд. Дали ще спечелите там, или ще премахнете пречките пред вас, резултатът е един и същ.

Франческа не знаеше какво да каже. Смяташе, че трябва да спазва правилата, за да получи каквото иска. Алкънбъри я беше убедил в необходимостта от адвокат и тя вярваше, че едно съдебно решение е най-добрият начин да защити племенничката си. Не ѝ беше хрумвало да манипулира обстоятелствата, за да получи Джорджина. И през ум не ѝ минаваше, че лорд Едуард, овладян, високомерен и праволинеен благородник би предложил подобно нещо.

Макар тя да постъпи точно така, за да си осигури помощта на лорд Едуард. Нищо чудно защо съпротивата ѝ в момента му се струваше забавна. Осъзнаваше, че това е чист инат от нейна страна. Не желаше Елен да се облагодетелства от предателството си и още по-малко — да получи пари. Но като се замислеше по-трезво, признаваше, че лорд Едуард има право. Да си върне Джорджина беше много по-голяма победа и си заслужаваше много повече, отколкото да воюва с Елен Хейуд. Постъпките на Елен се ръководеха от жаждата ѝ за пари и пари — в достатъчно количество — ще измъкнат Джорджина от лапите ѝ. А всичко щеше да стане определено по-бързо, отколкото да се чака съдът да се произнесе.

Погледна лорд Едуард по нов начин. Май всъщност извади късмет, като ѝ отмъкна Уитиерс. Безумието ѝ да му държи сметка даваше по-голям резултат от първоначалния ѝ замисъл. Предложението му беше неочаквано, но инстинктивно съзнаваше, че е добро. Искаше да подходи по правилата, ала малко манипулиране май щеше да се отрази добре.

Импулсивно се пресегна и хвана ръката му.

— Благодаря, сър. Посещението ви днес се оказа изключително плодотворно.

Пръстите му стиснаха нейните.

— В какъв смисъл?

Франческа се засмя леко смутена.

— Показахте ми какви грешки допускам. Бях толкова бясна на Елен, че загубих отдавна. Прав сте. Доста по-ефективно ще бъде да дам на Елен пари в замяна на попечителството над Джорджина, колкото и да ми е неприятно.

— Надявам се радостта от присъствието на племенничката ви да заличи горчилката.

Тя кимна бавно, замислена за заразителния смях на Джорджина, сияйните ѝ очи и ведрия ѝ характер.

— Да — промълви тя. — Ще го направи. Готова съм на всичко, както споменах, за да ѝ осигуря безопасност и няма да се откажа сега.

Лордът я погледна с доза одобрение.

— Чудесно. Радвам се да го чуя.

Усмихна му се и той ѝ отвърна с усмивка. Всъщност очите му са по-скоро сини, а не сиви, помисли си тя. И устата му беше по-

привлекателна, сега, когато я разгледа по-внимателно. Цялото му лице се променяше, когато се усмихваше, сякаш бяха равни и дори приятели.

Изведнъж усети ръката си. Пръстите му здраво стискаха нейната, сякаш му беше приятно... Това ѝ достави наслада. Устата ѝ пресъхна, докато се радваше на допира на кожата му до нейната. Очите му по-сини и по-топли от всякога проникваха до дъното на душата ѝ.

Сепнато си освободи ръката и се изправи. Трябва да се опомни. Физическата близост не значеше нищо, дори и в този момент, когато помежду им цареше разбирателство. Лорд Едуард също стана. Изражението му бе непроницаемо както винаги. Тя си пое дълбоко въздух, беше голяма глупачка. Първо го принуди да ѝ помогне, а сега го намира за привлекателен. Невъзможно бе той да изпитва същото към нея. Беше син на херцог, а тя вдовица без титла или голямо състояние.

— Благодаря за предложението да намерите детектив — изрече тя, колкото да се откъсне от мислите си. — Дано да е по-лесно, отколкото наемането на подходящ адвокат.

По устните му заигра лукава усмивка.

— Не очаквам никакви затруднения.

Франческа му повярва. Не допускаше някога той да се сблъска със затруднения. Сигурно това бе тайната на овладените му маниери, ако човек знае, че накрая нещата ще се подредят както иска, няма нужда да си изпуска нервите. Навярно е приятно да притежаваш подобна увереност. Тя сви рамене и въздъхна, докато го съпровождаше до входната врата.

— Минах през доста трудности. Надявам се да не се сблъскам с повече и оттук нататък всичко да тече гладко.

Лорд Едуард пое шапката и бастуна си от госпожа Хочкис.

— Без съмнение ще има трудности, лейди Гордън — отбеляза той. — Важното е човек да не се плаши.

Сърцето на Франческа подскочи. Точно това ѝ трябваше, някой да повярва, че накрая ще победи. Той, разбира се, загатваше, че той ще тържествува, но понеже сега беше на нейна страна, и тя щеше да я вкуси. Не я интересуваше. Нека си припише всички заслуги, нека проведе цялото издирване, ако иска. Това ѝ се въртеше в ума, докато се сбогуваха. Той слезе по стълбите с обичайната си плавна походка.

Когато оставят Джорджина на нейните грижи с честни или недотам честни средства, със съдебно решение или чрез подкуп тя ще каже на лорд Едуард само две думи:

Благодаря ви.

ГЛАВА 13

Едуард не беше сигурен какво го накара да се отбие при Франческа Гордън днес сутринта. Като се замислеше, май по-добре да не го беше правил. Вратата му отвори тя. Изглеждаше леко negliже и разчорлена, лъскавата ѝ коса едва бе прихваната на тила и за момент той забрави какво го е довело на вратата ѝ. В един миг очите им се срещнаха в отражението на огледалото, докато тя намотаваше кичур медна коса около пръста си и той бе на път да загърби всякакъв здрав разум и да зарови ръце в сияещата ѝ на слънчевата светлина коса и да я целуне, за да провери дали е възможно да е толкова пленителна, колкото изглежда.

За щастие продължи само миг, после тя извърна поглед. Това го отрезви малко. Тя очакваше от него да ѝ помогне, а не да я целува. Независимо от всичко обаче Едуард се изненада колко силно е именно това негово желание. Едно е да застанеш пред красива жена и да усетиш привличане, съвсем друго е да си така неудържимо увлечен по жена, която не е нито красавица, нито въздържана и най-редовно му се нахвърля с остри думи. На всичкото отгоре нямаше никакви задръжки да го манипулира според волята си. Последното я прави абсолютно неподходяща за любовница, напомни си той. После се наложи няколко пъти да тръсне глава, за да прогони мярналите му се еротични образи, когато си представи Франческа Гордън в ролята на своя любовница. Каретата спря пред дома на Чарлс. Фасадата блестеше на слънчевата светлина. Беше несравнимо по-впечатляваща от скромната къща на Франческа Гордън в „Блумсбъри“, ала той не се чувстваше ни най-малко така приповдигнат, докато изкачваше стъпалата. Не се съмняваше, че Чарли ще изостави имота и ще се премести на площад „Баркли“ веднага щом Уитиерс приключи, ако не и по-рано. Едуард дълбоко се надяваше събитието да се поотложи. Глождеха го съмнения как ще се разбират с Чарли, ако са под един покрив.

Кочияшът избърза пред него, за да почука и икономът вече отваряше вратата на Едуард. Не си представяше брат му някога лично

да отвори вратата, да не говорим, че нямаше да го направи така непринудено като Франческа. Неволно се запита дали ѝ е навик да отваря вратата сутрин. Защо да не се отбие пак сутрин рано и неочаквано, за да провери.

Не. В никакъв случай няма да го направи. Дори и тази сутрин не се налагаше да постъпи така. Просто действа импулсивно, щеше да се терзае, ако не последва желанието си. Е, направи го. Сега се надяваше желанието да изчезне.

Икономът го въведе в стаята за закуска, където Чарли все още седеше на масата.

— Добро утро — поздрави той жизнерадостно Едуард. — Ще хапнеш ли?

— Не, благодаря. Вече ядох.

Чарли му направи знак с ръка и той седна.

— Само кафе — нареди Чарлс на прислужника до бюфета. — После си свободен.

Сервираха им кафето, мъжът излезе, а Едуард се обърна към брат си:

— Как е кракът ти?

Чарли сви рамене и си отрязва парче наденичка.

— Още не е отрязан.

— Значи има подобрение. Радвам се да го чуя.

Чарли отпи от кафето и го изгледа продължително.

— Защо си дошъл? — попита той.

— За да видя как си със здравето, разбира се. — Едуард вдигна чашата си. Чарлс изсумтя. — И да ти кажа докъде е стигнал адвокатът.

— А аз очаквах да ми разкажеш за лейди Гордън — изтърси Чарли.

Едуард едва не се задави. Остави рязко чашката върху чинийката, чу се потропване на порцелан в порцелан. Част от кафето се разля. Изгледа наежено брат си, но Чарли само се ухили злорадо.

— Джерард е бил тук!

— Точно така и преливаше от информация. Била доста впечатляваща, както чух, макар Джерард да не ми обясни какво общо има с нашия проблем. — Чарли го изгледа изпитателно, както навремето правеше баща им. — Разбери ме правилно — не съм против да се наслаждаваш на компания ѝ.

— Просто делова уговорка. Нищо повече.

Едуард говореше спокойно и уверено, като не позволи на не толкова деловите му мисли относно Франческа Гордън да се прокраднат в тона му.

Чарли се облегна на стола и кимна, все едно му вярва. В очите му обаче се мяркаха весели пламъчета.

— Направи ми, по-скоро на нас, голяма услуга. В замяна ѝ помагам при разрешаването на дребен проблем. — Едуард сви рамене привидно безразлично. — Няма нищо повече.

Засега. Отново отпи от кафето, за да прикрие смущението си от последната дума, която добави наум.

— Тя е направила на нас голяма услуга? — Чарли го изглежда адски злорадо. — Едуард, ти надминаваш дори себе си, привличайки привлекателни вдовици на наша страна. Вече направи предостатъчно в защита на семейното ни име и определено повече от мен. Бях доста нехаен, нали? Дай да помогна. Изпрати я при мен и аз с радост ще се отплатя за всяка услуга, която ни е направила. Джерард спомена, че има великолепна фигура.

— Чарли! — не се въздържа Едуард.

Брат му избухна в смях.

— Боже, Едуард, да можеше да видиш лицето си. Няма, естествено, да ти открадна червенокосата вдовица. Смея да мисля, че е далеч по-жизнена от Луиза Халстън. Както знаеш, винаги съм я намирал за доста студена, а ако някой заслужава малко забавление, това си ти. Слава богу, отърва се от семейство Халстън. Порадвай се на освобождението си и се впусни в удоволствията на живота.

Все още ухилен, той взе вилицата и отново насочи вниманието си към закуската.

Едуард беше наясно, че Чарли няма да отмени оттеглянето на Луиза без коментар. За разлика от Джерард, Чарли обожаваше да притеснява хората и да ги измъчва. Но пак, за разлика от Джерард, Едуард не се хвана на въдицата му и не тръгна да спори. Съсредоточи се върху дишането си, докато потребността да отговори язвително не отмина.

— Както не очаквам да предприемеш нещо, за да не загубим Дърам, така и не очаквам да направиш нещо за лейди Гордън. Джерард

предложи същото като теб, а после, когато чу какво иска тя от мен, побягна от стаята.

— Защо? Всъщност тя какво иска?

— Да я представя на адвокат — отвърна Едуард спокойно. — По този повод, грижа ли те е докъде е стигнал Уитиерс?

— Да, естествено — увери го Чарли, но видимо не се интересуваше. Погледът му се плъзна към вестника до чинията му, който очевидно бе чел преди пристигането на Едуард. Обърна страницата и се намръщи на нещо там. — Много мило, че ме държиш в течение. Разказвай.

Едуард чинно повтори разговора си с адвоката, но се съмняваше, че брат му чу и половината. Чарли го поглеждаше и от време на време кимаше, но беше твърде погълнат от закуската и вестника, едно от клюкарските издания, както забеляза Едуард, за които пишеше Слоан. Неволно се огорчи. Нямаше нищо против да води юридическата битка, за да задържат Дърам, не възразяваше да управлява няколкото имения, подсигуряващи доходите за него и за братята му, с готовност вършеше всичко това сам. Но му стана обидно, защото Чарли не му обръща нужното внимание и отдава твърде голям интерес на подобни глупости, които биха могли да ги съсипят. Едуард стана.

— Няма да ти преча да се запознаеш с последните новини — отбеляза той язвително. — Ако искаш да разбереш докъде е стигнал Уитиерс, отбий се на площад „Баркли“, когато ти е удобно.

— Чух всяка твоя дума — заяви Чарли, без да вдига поглед. — Не ми се нахвърляй. Ранен съм.

— Да, от трима здравеняци. Бутнали са те по стълбите — процеди Едуард през зъби. — Заради жена.

— И ме превърнаха в инвалид за седмици напред, оставяйки ме на оскъдното съчувствие на роднините ми. — Най-после брат му го погледна. — Джерард замина за Съмърсет. Дойде да се сбогува.

— Съобщи ми го сутринта.

Брат им беше твърдо решен да открие изнудвача. Едуард му желаше успех.

— Защо не разреши проблема с един добре насочен изстрел?

— Да, ще е много по-добре, ако осъдят Джерард за убийство — подметна Едуард. — Но дори да убие изнудвача, това няма да ни реши проблема. Очаквам братовчедът Огъстъс да потропа на вратата всеки

момент. И той, предполагам, търси основания да претендира за титлата. Уитиерс претърсва цял Лондон, за да намери документа за тайнствената женитба на татко, за да сме наясно как да я оспорваме, но засега все удря на камък. Благодарение на такива парцали — посочи с презрение вестника в ръцете на Чарли — всички шушукат за тайната и слуховете заплашват да се превърнат в шумен скандал, който завинаги да опетни името ни, независимо как се развият нещата. Ако не спазваме благоприличие във всичко, само ще налеем масло в огъня.

Маската на отегчение падна от лицето на Чарли. В очите му имаше състрадание, когато заяви:

— Не очаквах подобно нещо от Луиза, Едуард.

Името ѝ го прониза като нож в сърцето. Пое дълбоко въздух, за да обуздае обзелия го гняв.

— Беше грешка да ѝ кажа. Ти и Джерард се оказахте прави, не аз. — Не признаваше често подобни неща. Пак си пое дълбоко въздух. — Не желая да обсъждам въпроса.

Чарли кимна и този път замълча. Едуард се сбогува с брат си и си тръгна. Досега успяваше да не мисли постоянно за постъпката на Луиза. Прекалено много го болеше да осъзнае, че жената, която бе обичал честно и предано, го предаде и изостави без никакви угризения. Искаше да разбере защо. Трябваше да чуе обяснението ѝ, макар да нямаше намерение да възстановява годежа. Питаше се как е възможно дотам да се подведе относно характера ѝ, смяташе я за любяща и предана, че може да ѝ има доверие, затова ѝ довери тайната си. Вероятно Джерард бе прав, баща ѝ я е принудил заради парите. Ала един глас му нашепваше: Халстън няма откъде да знае, ако Луиза не е споделила с него. Каквато и да е причината за разваления годеж, нямаше да се стигне дотам, ако тя не беше казала на баща си.

Пристигайки вкъщи, се опита да се отърси от мрачните мисли. Блукбридж пое шапката му достолепно, а не като жизнерадостната икономка в „Блумсбъри“. Сега, в отсъствието на Джерард, къщата беше по-тиха от гробница, стори му се също толкова студена и тъмна, особено след изпълнените с ярки тонове и топлина стаи в дома на лейди Гордън. Едуард влезе в кабинета все още в лошо настроение, терзаеше го и отворената от Чарли рана във връзка с Луиза, силно го дразнеше и неспособността му да спре да мисли за Франческа Гордън. Имаше грижи, задължения и отговорности и нямаше да позволи на

Луиза, на Франческа или на когото и да било друг да му попречи да ги изпълнява.

Господин Уайт се появи от стаичката си до кабинета, когато Едуард потропа на вратата.

— Разполагаш ли с чертежите за новото крило във Фърнлоу? — попита той рязко.

Помощникът му хукна да донесе писмата и чертежите от архитекта. Фърнлоу, имението в Корнуол, бе обещано на Джерард. Преди година, вероятно предусещайки края си, Дърам нае архитект да обнови старата част и да построи ново крило. По онова време Джерард се биеше в Испания срещу Бонапарт, а здравето на Дърам се влоши бързо и се наложи Едуард да следи процеса. Ако го изостави сега, означаваше да се признае за победен. С огромно усърдие прегледа всички скици, направи някои поправки и препоръки и върна чертежите на архитекта. После се захвана с другите дела около именията, отговори на запитвания на банкери, на икономата в Съсекс, на управителя на имението в Линкълншър и отметна куп други дребни задачи. Докато приключи, слънцето беше залязло и всичко във беше потънало в лилави сенки.

Едуард разкърши рамене, сковани от дългото седене зад бюрото.

— Това е, всичко за сега, господин Уайт.

— Да, милорд.

Мъжът започна да събира нещата си. Междувременно на вратата се почука. Уайт отиде да отвори.

— Милорд, един човек иска да ви види. Някой си господин Джаксън — съобщи икономът.

Едуард погледна Уайт и той побърза да обясни:

— Лицето, което ме инструктирахте да наема, сър. Казах му да докладва веднага щом открие нещо.

— Въведи го — нареди Едуард на Блэкбридж.

След няколко минути влезе нисък, кръглолик жилав човек със сини очи. Приличаше повече на юноша, отколкото на мъж. За миг Едуард се озадачи защо Уайт е наел момче за детектив. Външният вид, разбира се, можеше и да подвежда.

— Да?

Господин Джаксън се поклони учтиво, без да откъсва очи от Едуард.

— Дойдох да ви предам първия си доклад, сър — обясни той. Имаше лице на момък, но гласът му бе на мъж. — Също така съм записал всичко.

Подаде запечатан плик, господин Уайт го пое и го остави на бюрото.

— Бързо действаш — отбеляза Едуард.

Джаксън се усмихна. От това чертите му се изостриха и станаха някак хитри и опасни.

— Старая се клиентите да са доволни.

— Това за детето ли е, или за жената? — попита Едуард, сочейки плика пред себе си.

— Предимно за жената. Но си държа ушите отворени и по другия въпрос. Ще знам повече след няколко дни.

Едуард отново погледна плика.

— Има ли нещо, което не е включено тук? — попита той.

— Не, сър. Готов съм да докладвам както искате и колкото често искате.

— Чудесно. При детето времето е важен фактор, затова докладвайте всеки път, когато научите нещо. Оставяйте го на Уайт, ако мен ме няма.

— Както кажете, сър.

Господин Джаксън отново се поклони и излезе мълчаливо.

— Чевръст е — отбеляза отново Едуард.

Уайт кимна.

— Дойде с много препоръки за бързината и дискретността си, милорд.

— Добре. — Известно време гледа плика, после се изправи. — Свободен си, Уайт.

Най-после останал сам, Едуард отиде до прозореца. По необяснима причина се съпротивляваше да прочете доклада на Джаксън, макар пръстите да го сърбяха да отвори плика. Прецени, че един по-достоеен човек ще остави доклада неотворен и ще го задържи за по-нататъшна справка, ако се налага. Разбира се, побърза да добави той, един по-достоеен човек нямаше да иска да му доставят такава информация. Но сега, когато разполагаше с доклада, му се струваше глупаво да не го прочете. Взе плика, отвори го и се зачете.

Франческа Гордън беше дъщеря на англичанин и италианска оперна певица, сопрано със скромна слава. Баща ѝ, земевладелец, натрупал малко състояние, след като открили въглища в имота му в Корнуол, загинал при нещастен случай в мината, когато дъщеря му била малко дете. След смъртта му певицата отново тръгнала по турнета из Европа и Франческа била отгледана от сестрата на баща си в Корнуол. На двайсет и две се омъжила за баронет, сър Сесил Гордън, петнайсет години по-възрастен от нея. Бракът им бил щастлив. Живеели скромно, но удобно в Лондон, имали широк кръг познати и често събирали гости. Сър Сесил починал преди две години, а лейди Гордън продължавала да поддържа салон и да кани хора, макар и в потесен кръг. Живее в къща в Блумсбъри със семейство Хочкис като прислуга, ползва приходяща готвачка и друга жена да чисти. През последните няколко месеца лейди Гордън била често в компанията на лорд Хенри Алкънбъри, заможен барон. Всички очаквали да се ожени за нея до края на годината.

Веждите на Едуард се свъсиха, когато прочете тези редове и той нетърпеливо обърна страницата. Следваше информация за лорд Алкънбъри, която той прескочи и няколко изречения за салона ѝ. Не събирала най-изисканите хора, организираше обаче литературни, поетични и музикални вечери. Не била скандална личност, но не и образец на благоприличието. Симпатизирала на вигите, а не на торите, както и на католиците, вероятно защото майка ѝ била католичка. Ходела на театър и на конните надбягвания в Аскот. Живеела според доходите си.

Хвърли доклада върху бюрото. Джаксън заслужаваше всяко пени от хонорара си, задето бе установил толкова много факти за толкова кратко време. Едуард си повтаряше някои от тях наум, макар да нямаше представа какво ще прави с току-що наученото. Нищо от прочетеното не промени мнението му за нея, макар частта за лорд Алкънбъри да го заинтригува повече, отколкото беше редно. Вероятно ще преодолее неразумния си интерес към нея, ако си я представя като сгодена... Или пък не... Джаксън щеше да спомене, ако възнамеряваха да се женят. Следователно още не е обвързана. Все пак не бива да забравя за лорд Алкънбъри, ако започне да губи самообладание, както му се случи днес.

Най-добре ще е да настоява Джаксън да открие детето по-бързо, а дотогава да избягва всякакъв излишен контакт с нея. След като Франческа Гордън намери племенничката си, няма да се налага да се срещат повече. Ако не друго, дистанцията ще му помогне да забрави обаянието ѝ.

ГЛАВА 14

Едуард прояви дисциплина. Прати само кратка бележка на лейди Гордън, за да я информира, че е наел детектив и ще ѝ съобщи веднага щом има някакви новини. Тя също му отговори с кратка бележка. Той я препрочете няколко пъти и я прибра в бюрото си, макар да нямаше причина да я задържи. После продължи да се занимава с въпросите на именията, доста удовлетворен от въздържанието си. Успяваше да контролира интереса си към нея. Може би беше естествено тя да го интригува, като се има предвид при какви обстоятелства се запознаха. Но това бе всичко: мимолетен интерес. С изключение на многократното препрочитане на бележката ѝ и прескачането на сърцето, когато му се стори, че през прозореца на каретата си я зърна на Бонд Стрийт, той бе изключил Франческа Гордън от съзнанието си.

Поне за четири дни.

Беше на път да излезе и тръгваше към антрето с ръкавици в ръка, когато икономът го пресрещна.

— Един човек е дошъл да ви види, милорд — обяви задъхан Блукбридж. — Господин Джаксън.

Едуард спря на място. Дали детективът носеше още новини за лейди Гордън? Или бе научил нещо за момиченцето?

— Добре. — Опита се да забрави първия въпрос. — Въведи го в кабинета. Веднага ще го приема.

Върна се по стълбата. Томас Джаксън вече го чакаше. Стоеше до прозореца, с кепе в ръка. Днес приличаше на коминочистач. Едуард затвори вратата след себе си.

— Има ли нещо ново?

— Да. — Детективът извади от джоба си няколко листа. — Разпоредихте да ви докладвам, щом науча нещо.

Едуард ги взе, но не ги погледна.

— Открихте ли детето?

— Не, но имам известен успех с вуйчото.

Едуард се зарадва, да открият вуйчото Пърсивал Уотс бе почти равносилно да попаднат на следите на момичето. Май взаимоотношенията му с Франческа Гордън бяха на път да приключат. Нае Джаксън, защото имаше репутация на бърз, директен и ефективен, но сега установи, че му се ще човекът да е по-мързелив и да не постига толкова бърз успех.

Сините очи на Джаксън го гледаха пронизително и интелигентно. Чакаше.

— Защо не седнеш? — покани го Едуард и посочи дивана. — Най-добре лично да ми разкажеш.

Устното изложение му позволяваше веднага да зададе уточняващи въпроси, ако има пропуски в доклада.

Джаксън седна на ръба на малкия диван. Едуард остави листата върху бюрото и се приготви да слуша.

— Господин Уотс е художник — подхвана Джаксън. — Искане да стане от най-добрите и се е записал да учи в Кралската академия. Давал е картини за изложби, но все още е кандидат-член.

— Това какво значи?

— Кандидатствал е да стане член, но не са го избрали. Картините му не задоволяват нито вкуса на публиката, нито на членовете на Академията. Моят информатор сподели, че Уотс се е захванал с портретиране, за да вади пари, но не жънел особен успех.

— Значи може да бъде открит чрез Академията? Все някой знае къде живее.

— Не съвсем — поправи го Джаксън. — Миналата година спрял да посещава сесиите в Академията и оттогава никой не го е виждал.

— А твоят информатор не познава ли човек, който го е виждал?

— Преди няколко месеца, през зимата, чул, че Уотс се е захванал с портрети. Знае историята от клиент, защото онзи се оплакал от крайния резултат и отказал да плати. — Джаксън сви рамене. — Всъщност портретът бил приличен, но скандалът ударил по репутацията на Уотс. Престанал да се мярка на обичайните за него места и никой не знае къде е.

— Разбирам — промърмори Едуард. — Има ли вероятност да е напуснал Лондон? Има ли роднини в провинцията, към които да се обърне?

Ако Уотс и сестра му имаха роднини, най-вероятно биха отседнали при тях, защото не разполагаха с почти никакви средства.

— Всеизвестно е, че живее в Лондон с овдовялата си сестра. Според моя източник Уотс е израснал в града, но не съм проверявал дали отговаря на истината. Ако има роднини в провинцията, никой не е чувал за тях.

Едуард кимна замислено.

— Най-трудни, защото са по средата. Ще разпитам сред познатите ми търговци.

— Не — прекъсна го Едуард. — Аз ще се погрижа.

Подозираше, че всеки търговец, наясно с местонахождението на Уотс, е бил предупреден да „Спести“ информацията, особено ако някой като Джаксън се навърта и подпитва. Ако Уотс и сестра му се крият от Франческа, те ще са нащрек за всеки, проявяващ интерес към тях. От друга страна художник без доходи, колкото и да се крие, трудно ще откаже на заможен лорд, който търси да купи картините му.

— С две думи няма къде да отиде, няма доходи и най-вероятно още е със сестра си. Логична е необходимостта да си продава изкуството и сигурно това му се иска. Потърси ли сред посредниците? Частните галеристи? Уговорки с дискретни търговци на картини?

— Проверявам всички — увери го Джаксън.

Джаксън явно проследи логиката му.

— Да, шансовете са по-големи — съгласи се той. — Така да бъде, милорд.

— Продължавай да издирваш госпожа Хейуд. Възможно е братът и сестрата да са се разделили и тя да е взела детето със себе си. Не ме интересува къде е Пърсивал Уотс, ако момичето не е с него.

Джаксън кимна и попита:

— А другата жена? Да надавам ли ухо за лейди Гордън?

Произнасянето на името ѝ го завари неподготвен — същински удар в корема. Стисна устни, за да не издаде някоя нежелана реакция. Отговорът се позабави:

— Не. Разполагам с достатъчно информация за нея.

Всичко друго, което иска да знае, ще трябва да открие сам. Или по-скоро да обуздае нездравия си интерес към нея и да престане да ровичка, колкото и да го глождеше любопитството. Вече бе недоволен

от себе си, задето въобще възложи задачата на детектив и нямаше намерение да трупа повече грехове.

Джаксън го изгледа продължително и пак повтори:

— Така да бъде.

Едуард кимна и го освободи, но остана в кабинета. В пристъп на дълбока откровеност пред себе си призна, че му е възможно да не мисли за лейди Франческа Гордън, само защото очакваше рано или късно Джаксън да се появи и да му докладва. Това беше единственото обяснение защо не нареди на детектива да съобщава наученото за господин Уотс, госпожа Хейуд или Джорджина, направо на лейди Гордън, а да докладва на него. Не искаше, разбира се, Джаксън да я уведоми за интереса му към нея, но Едуард съзнаваше, че мотивите му са по-дълбоки. Сега ще се наложи да отиде при нея и лично да я информира, включително за доброволното му предложение да се свърже с търговци на картини, та дано попадне на следи от Пърсивал Уотс. Ако дори малко познаваше тази жена, тя положително щеше да поиска да го придружи. Едуард се запита колко ли десетки търговци на картини има в Лондон и осъзна, че здравата го е загазил.

Стана с въздишка от бюрото. Е, поне признаваше неуспехите си. Дано това му помогне да държи главата си бистра следващия път, когато се изправи пред своята Цирцея.

* * *

Седмицата се стори безкрайна на Франческа. Отначало нетърпеливо очакваше вест от лорд Едуард, но след бележката му за наетия детектив не последва нищо. Никакво съобщение за постигнат напредък или за претърпян провал.

Трудно ѝ бе да се настрои да чака, след като толкова дълго търси адвокати и съставя планове, за да си подсигури помощта на лорд Едуард. Всяка сутрин се събуждаше с въпроса как да открие Джорджина и колко ще се наложи да плати на Елен, за да получи момичето. Ала тутакси си даваше сметка за необходимостта да прояви търпение, налагаше се да изчака детективът да си свърши работата. Ако Елен разбере, че я преследва, положително ще побегне. Най-добре беше да чака, а после да изненада мащехата и Пърсивал неподготвени.

Припомняше си го всяка сутрин, защото всеки ден без никаква вест ѝ се струваше много по-дълъг от предишния.

Но... Боже, защо лорд Едуард не ѝ се обажда? Толкова ли е трудно да отдели един час, за да намине и да я увери, че всичко върви добре? Вслуша се в съвета му макар да не беше по вкуса ѝ, а той изчезна и я остави да седи и да чака. Не му ли идва наум, че не е така спокойна и овладяна като него? Първоначално обясненията му звучаха логично, но сега, без никаква вест от него, положението ставаше все по-нетърпимо. Започна да мисли за него толкова много колкото и за Джорджина. Дори се улови как търси да зърне лорд Едуард по улиците, да чуе потрепването му на вратата си и обмисляше какъв повод да използва, за да му се обади, та да ѝ каже нещо.

Нещата станаха още по-зле, когато я навести Грегори Слоан. На червендалестото му лице бе изписана непоколебима решителност, но в това нямаше нищо неочаквано. Тя се усмихна приветливо и го въведе във всекидневната. Не след дълго той пристъпи направо към въпроса.

— Подведе ме по случая Дърам — обяви той и я изгледа многозначително.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна тя и отпи от чашата си.

Той изсумтя развеселено.

— Ти ли не знаеш? Скъпа Франческа, доста си умна. През цялото време си била наясно, че Едуард де Лейси е искал мълвата да се заличи не защото е фалшива, а напротив, защото отговаря на истината.

— Наистина нямам представа дали е вярна или не — увери тя закачливо. — Той заяви, че е фалшива и аз приех думата му на джентълмен и приятел.

— Приятел значи — повтори той, като я гледаше изпитателно. — Колко близък приятел?

Тя само сведе очи и се усмихна престорено скромно. Понякога е по-добре да се запази мълчание.

— Ясно — промърмори Слоан. — Приятелят ти, предполагам, ти е казал за годежа си?

— Онзи, който вече не съществува? — Тя махна небрежно с ръка. — Да, знам всичко.

Грегори Слоан се наведе към нея и по лицето му се изписа подобие на съчувствие.

— А каза ли ти, че е влюбен в нея? Семейство Халстън уговорили брака, защото имали финансови затруднения. Графът го криел от години, но сега е пред тотално разорение. Наредил на дъщеря си да направи всичко по силите, си да омае Де Лейси и така през последните две години кредиторите го оставили на мира. Лорд Едуард обаче се влюбил в нея и скоро няма да я забрави.

Франческа направи физиономия.

— И той ти го съобщи? Самият граф Халстън ли?

Слоан се ухили.

— Не точно. Прислужник от къщата. Дължат му заплата за шест месеца. Чул го от икономата, на него също дължат пари. Човекът още не е решил дали да разгласи историята или не.

— Прислужник, значи, на когото дължат пари. И ти го смяташ за достоверен източник?

— Дори да доведе цялата прислуга в къщата ти и всички да повторят тези думи, ти пак няма да ми повярваш — отвърна той развеселен. — Според мен въобще не те интересува каква е истината.

— За финансите на семейство Халстън ли? — Тя сви небрежно рамене. — Така е, признавам.

— Не. За годежа на Де Лейси с Луиза Халстън.

Тя започна да се отегчава.

— Намирам за очарователно, че е бил влюбен в годеницата си. Тя е постъпила като глупачка, когато го е отхвърлила. Браковете по любов са рядкост, но според мен са романтични.

— Нима? Дори ако тя не го е обичала както той нея?

— Има ли значение? — прекъсна го тя нетърпеливо. — Годежът е развален и според мен безвъзвратно.

Той я изгледа през присвити очи.

— Много решително изказване от твоя страна. Каж ми, да не би ти да си му хвърлила око?

Франческа го погледна смаяно.

— Как може да... Господин Слоан, изумена съм, че изричаш подобна нелепица. Няма нищо подобно, естествено.

— Нямахше търпение мълвата да бъде опровергана. Цялата, с изключение на частта за разтрогнатия годеж.

Тя остави чашата си и погледна с укор Слоан.

— Доколкото си спомням, самият Едуард те уведоми за разваления годеж. Аз не подозирах, докато не го отпечата във вестника, а и ни най-малко не ме интересуваше дали е така или не, когато те помолих за опровержението. Не мога да повярвам, че ме обвиняваш в подобно нещо.

Той придоби озадачено изражение и се впусна в разсъждения:

— Разбира се, веднъж освободил се от младата дама и възползвал се от влиянието ти над мен, е начин да си осигуриш благоразположението му.

Така беше, естествено. Нали именно затова избра този начин на действие? Нямаше нищо общо с причините, изтъкнати от Слоан. Как може да си помисли, че ще тръгне да съблазнява Едуард де Лейси! Да, беше привлекателен и дори без титлата и богатството си би завъртял главите на доста жени. Беше интелигентен и практичен — качества, присъщи не на всеки мъж. Франческа не търпеше безполезни хора, но Едуард де Лейси далеч не се числеше към тази категория. Освен това една негова безмилостна черта я възхищаваше, защото той я използва в нейна изгода. А когато държеше ръката ѝ в своята, тя усещаше допира му с всяка клетка на тялото си.

Беше обаче прекалено въздържан за нея и в добавка студен и прекалено издигнат социално, поне за момента. Да, беше се питала какво ли е да предизвикаш страстта му или какъв е вкусът на целувките му. Устните му определено бяха съблазнителни и може би един-два пъти я бе обземало любопитство защо годеницата му го е отхвърлила така грубо, но това в края на краищата не значеше нищо. Всичко бе плод на необузданото ѝ въображение, често по-силно от нея, а не на план за действие как да го съблазни.

Никой нямаше право да си мисли подобно нещо. Сега последно се нуждаеше Слоан да се разрови в делата ѝ и да пръсне слухове за намеренията ѝ спрямо лорд Едуард. Наведе се напред и вдигна пръст. Слоан също се наведе напред. В очите му се четеше триумф.

— Прав си — прошепна тя. — Много повече ме устройва да не е сгоден за Луиза Халстън. — Франческа съзнаваше, нередна годеница би намалила готовността на лорд Едуард да ѝ помогне. — В пълно неведение съм защо или кога се е случило, но нямам нищо общо. Що се отнася дали съм му хвърлила око... — тя сви рамене, — никога не ми е хрумвало, макар винаги да мисля със симпатия за него. — Ако

Едуард де Лейси открие Джорджина, до края на живота си ще благославям името му всеки ден. — Наистина ли допускаш, че уредих той да се срещне с теб, за да спечеля благоразположението му? — Сви устни и се постара да си предаде огорчен вид. — Не говори ласкаво нито за мен, нито за качествата ми, не намираш ли? Все едно мъж да не ме погледне втори път, ако по някакъв начин не го принудя, така ли?

Слоан се усмихна гузно.

— Франи, знаеш, че нямах нищо такова предвид. Просто ми е не обяснима следната загадка, надут и надменен аристократ, който не прекарва много време в Лондон, вижда как живота му се срива, а в следващия момент се оказва, че си му близка приятелка и си готова да воюваш, за да запазиш репутацията му. Нима си тръгнала да помагаш на ранените, а в този случай на разорените? Или си търсиш нов съпруг и се надяваш той да продължава да е с титла и богат, или става въпрос за друго.

— Да, за друго — потвърди тихо тя. — Ще ти кажа само толкова, особено след като загатна, че съм го шантажирала да ме посети.

За миг очите на Слоан се плъзнаха по бюста ѝ.

— Ясно ми е защо би те посетил — подхвърли той, — но се питам какво печелиш ти от посещението му. Този човек е на път за загуби всичко, мила моя.

Тя се засмя безгрижно.

— Продължавай да се чудиш, нахални човече. — Стана и му протегна ръка. — Беше удоволствие да те видя отново, Грегори — добави тя с тон, който даваше ясно да се разбере, че е време да си върви.

Той изглеждаше разочарован.

— Добре. — Наведе се над ръката ѝ. — Надявам се в най-скоро време отново да имам това удоволствие.

Няма да е скоро, помисли си тя.

— Приятен ден — пожела му тя, докато го изпращаше с усмивка.

Щом вратата се хлопна зад него, тя забели очи и въздъхна раздражено. Първо Алкънбъри, а сега и Слоан.

— Бог да ме пази от изпълнени с подозрение мъже — промърмори тя.

— Този негодник не може да ви направи нищо — обади се появилата се изневиделица госпожа Хочкис. — Мадам иска ли чай?

— Да, ако обичаш. — Франческа се върна във всекидневната, отпусна се на дивана и закри очи с ръка. — Всичко това е достатъчно човек да се превърне в отшелник.

Икономката само се засмя и отиде да донесе нов поднос с чай. Когато се върна след малко, Франческа се надигна неохотно.

— Благодаря, госпожо Хочкис. Бих си наляла питие, ако не беше великолепият ти чай.

— Да заключи ли вратата? — попита прислужницата загрижено. — Според мен скоро ще имате ново посещение.

Франческа простена.

— Лорд Алкънбъри ли?

Госпожа Хочкис поклати глава.

— Не, не вярвам. Видях карета, но не беше с коня на лорд Алкънбъри.

— А на кого?

На вратата се потропа. Веждите на госпожа Хочкис се стрелнаха нагоре въпросително и Франческа побърза да кимне. Може би беше съобщение от лорд Едуард. Чу отварянето на вратата, а после сърцето ѝ се качи в гърлото — чу гласът му в антрето. Втурна се към входа с широка, приветлива усмивка.

— Лейди Гордън. — Той подаде шапката си на госпожа Хочкис и се поклони. — Дано не се отбивам в неподходящ момент.

— Ни най-малко, сър — увери го тя разпалено. — Винаги сте добре дошъл.

Той вдигна леко глава в очите му се четеше изненада. Франческа поруменя, осъзнавайки със закъснение колко ентусиазирано е прозвучала, но отново се усмихна, протегна ръка и го въведе във всекидневната си. Той мина край нея; беше облечен в безупречно ушито сако и ухаеше на силен, скъп одеколон. Тя побърза да седне на стола.

— Говорих с детектива — започна той направо. — Открил е...

— Джорджина ли? — прекъсна го тя и сплете пръсти като за молитва.

Изражението му стана по-тъжно.

— За жалост — не. Не, засега. Но е открил дири на Пърсивал Уотс, вуйчото на момичето.

— Той въобще не ѝ е роднина! — възрази Франческа с разтуптяно сърце. — Но продължавайте.

Лорд Едуард стисна устни, преди да заговори.

— Разбира се. Лошо се изразих. Казахте, че господин Уотс е художник и детективът го е засякъл в Кралската академия, където е оставил картини.

— Член е на Академията?

Франческа беше изумена. Беше чувала за желанието на Пърсивал да си пробие път като художник, но нямаше представа, че е член на Кралската академия.

— Не, не. Просто има познати там. Учил е в Академията. По думите на тези познати все още се занимава с рисуване, но му е много трудно. — Направи пауза. — Според детектива се опитва да продава картините си чрез търговци на произведения на изкуството или чрез частни експозиции. Ако се подпитва и се задават въпроси обаче, има риск да се разтревожи. Последното, което ни е нужно, е да се укрие още по-дълбоко. Предлагам да направя дискретни запитвания сред търговците под предлог, че искам да купя картина на господин Уотс. Перспективата да се сдобие с патрон може да го извади от укритието му.

— Да — възторгна се Франческа. — Точно така. — В следващия миг поруменя. — Но не сме се договаряли чак за такава помощ. Благодарна съм ви за подкрепата дотук, но и сама ще поразпитам.

Той вдигна вежди.

— И какво ще си помисли господин Уотс, когато разбере, че червенокоса жена разпитва за него?

— Вярно — призна Франческа съкрушена. — Ще се досети, че съм аз.

— Между вашето и моето име няма връзка — продължи лорд Едуард по-меко. — Рискувам да прозвуча надутото и помпозно, но името ми би привлякло интереса на бедстващ художник. Нали затова потърсихте помощта ми? Заради... престижа ми?

— Да, вярно е. — Тя седна по-изправено. — Все пак не искам да прекалявам.

Сега той определено изглеждаше развеселен.

— Не, естествено. Именно аз предлагам да действам така. Ваше право е, разбира се, да откажете.

Тя преплиташе притеснено пръсти, давайки си сметка, че той не откъсва поглед от нея. Дяволите да го вземат Слоан. Сега в ума ѝ се въртеше единствено мисълта какво ли би било да съблазни Едуард де Лейси и доколко е разбито сърцето му от загубата на годеницата му. Част от нея се мъчеше да забрави този разговор, друга обаче се разсейваше от сивите очи на Едуард, които днес грееха, докато я гледаше изучаващо. Беше много по-привлекателен от първоначалните ѝ преценки, даде си сметка Франческа. Не му ли стигаше, че е син на херцог и безкрайно богат? Защо го беше отхвърлила лейди Луиза? Нима само от страх, че ще загуби състоянието си? Глупаво момиче. Един мъж може да е привлекателен по доста повече начини... И да бъде желан.

Пое дълбоко въздух и отклони мислите си от опасната посока, в която бяха поели. Въобще не би трябвало да мисли да съблазнява Едуард де Лейси. Прекалено много ѝ трябва помощта му, за да развали всичко с такива нечестиви помисли. Отсега нататък ще се държи напълно овладяно, въздържано. И няма да забравя деловото им споразумение, независимо колко ѝ допада като мъж.

— Благодаря. Много великодушно от ваша страна. Нямаме представа колко съм ви благодарна.

За секунда той се усмихна.

— Няма защо. Такава беше уговорката ни.

Сега той правеше нещо много повече и за пръв път тя се запита защо.

— Така е, но не съм искала подобно нещо от вас. Наистина е редно да пратите детектива при мен. Аз ще му платя хонорара. Излишно е да ви безпокои повече.

Лорд Едуард отметна рязко глава сякаш се чудеше какво да каже.

— Не представлява никакъв проблем — отбеляза той след време. — До известна степен ми е жал за момиченцето.

— Изключително мило от ваша страна, сър, но настоявам.

— Детективът е... — подхвана той несигурно — доста грубоват. Колебая се доколко е подходящо да навестява дама.

— Може да ми изпраща писмени доклади. Ще настоявам господин Хочкис да е в къщата винаги, когато се отбива.

— Не съм сигурен дали умее да пише — промърмори лорд Едуард. — Пък и наистина за мен не е никакъв проблем.

Тя се засмя неловко.

— Започвам да се чувствам натрапник. Никога не съм очаквала толкова усилия от ваша страна.

— Не се отнасям нехайно към задълженията си, лейди Гордън — прекъсна я той решително. — Вече ви уверих, че не се чувствам използван.

Би било невъзпитано да продължи да спори, прецени тя. Насили се да се усмихне и леко отпусна рамене.

— Тогава не ми остава нищо друго, освен да продължавам да изказвам благодарността си, нали?

— И това не е необходимо — увери я той, но тя забеляза, че не е така настойчив както при нежеланието си да ѝ прати детектива.

Боже, що за човек беше наел? Груб, необразован, опасен мъж, който не бива да престъпва прага на къщата ѝ? Е, стига да открие Елен и Пърсивал, няма значение какъв е.

— Поне ми позволете да ви придружавам, докато обикаляте търговците — предложи тя. — Няма да издържа да седя и да чакам още седмица-две без да съм в течение, докато вие вършите цялата работа.

Той само я гледаше с непроницаемите си сиви очи.

— Настоявам — обяви тя решително. — Тя е моя племенничка и колкото и да съм ви благодарна за цялата помощ, трябва да участвам.

— Разбира се — заяви той, сякаш бе очаквал подобен развой от самото начало. — И през ум не ми минава да ви откажа.

ГЛАВА 15

Франческа мислеше за себе си като за човек, който цени изкуството поне колкото всеки нормален човек. Когато Сесил беше жив, посещаваха художествени изложби и събраха скромна колекция от картини и рисунки. Същевременно признаваше, че това бе повече дело на Сесил. Нейната истинска любов бе музиката, а и никога не бе разполагала с големи суми. Едуард де Лейси, от друга страна, влизаше в галериите сякаш възнамеряваше да купи всички изложени произведения. Собствениците от пръв поглед разбираха, че лично трябва да обслужат този човек и почти се втурваха през глава, за да го посрещнат.

Отначало тя наблюдаваше сценките развеселено, но постепенно се отегчи. Никой не искаше да остави лорд Едуард да напусне галерията без някаква покупка и постоянно изпращаха своите асистенти, за да вадят нови и нови картини, които биха му допаднали. Но когато лорд Едуард обявяваше, че търси картина в стила на Пърсивал Уотс, Франческа беше готова да си тръгне. За пръв път видя предимството да е нелогична в поведението си. Това ѝ позволяваше бързо да приключи с деловия въпрос и да си тръгне без да се преструва на възхитена пред поредния портрет.

При излизането от поредната галерия Едуард изглежда се досети за състоянието ѝ.

— Да ви откарам ли вкъщи? — попита той, докато сивите му очи я изучаваха внимателно.

— Не, естествено. — Отвори чадърчето си и се опита да демонстрира бодрост и оптимизъм. — Остава ни да посетим още много места.

— Сторихте ми се отегчена — промърмори той.

До умопомрачение, помисли си тя, но си придаде решително изражение и го увери:

— Нищо подобно.

— Тогава сте единствената — констатира той за нейна огромна изненада. — Имах чувството, че поредният галерист няма да млъкне никога.

Тя се опита да потисне усмивката си, но не успя и дори леко се засмя. Очите на лорд Едуард сияеха, когато ѝ подаде ръка, за да се качи в каретата.

— Всичките са толкова общителни — продължи той. — Това е добре за целта ни, но и е уморително.

Подаде монета на момчето, което държеше юздите, и се настани до нея. Беше елегантна карета, луксозна и скъпа, но не крещяща като онези, в които се возеха някои джентълмени.

— Според мен имаме време да посетим още едно-две места днес, дано не възразявате.

Нямаше търпение да напреднат, но тя се чувстваше и изтощена. Въздъхна тихо, ала на глас обяви:

— Не, разбира се.

Той само се усмихна и подкара конете. Франческа наблюдаваше ръцете му, хванали юздите. Винаги бе харесвала мъжките ръце, независимо дали са елегантните на джентълмен, или силните на работник. Ръцете на лорд Едуард бяха едновременно и елегантни, и силни, бяха и уверени, докато насочваха конете през претъпканите улици. Сети се за допира на пръстите му онзи ден, когато импулсивно хвана ръката му. Част от мозъка ѝ, онази, склонна към неприлични мисли, се запита какво ли би било усещането от тези солидни, силни ръце върху тялото ѝ. Как ли ще я държи, ако някога я целуне. Напомни си колко непристойно е да мисли такива неща, но истината бе, че го правеше от дни насам.

Ето, и сега го правеше. Насили се да откъсне очи от ръцете му. Това бе опасна територия. Идеше ѝ да удуши Грегори Слоан, задето натика подобни идеи в ума ѝ. Беше забелязала, разбира се, колко привлекателен мъж е още преди коментарите на Слоан. Посвети безкрайно много време да се пита какво ли е на сърцето му, след като Луиза Халстън го е отхвърлила. И за един миг, в дома ѝ преди няколко дни, имаше усещането, че той я забелязва. Но подмятанията на Слоан, че е хвърлила око на лорд Едуард... Бяха пълни глупости. Нищо че виждаше как пръстите му се сгъват и отпускат, докато контролираха юздите, а стомахът и бе свит на топка.

— Колко време ще мине преди да открием нещо? — попита тя, за да се разсее от мисълта за ръцете му.

— Ако някой знае как да се свърже с господин Уотс, ще го направи незабавно — отвърна той. — Перспективата за щедра комисиона е силна мотивация.

— Значи има надежда да узнаем нещо за него до няколко дни, което ще ни отведе до Джорджина — разсъждаваше тя на глас. — После няма да ви безпокоя повече. — Погледна го и забеляза, че той е впил очи в нея. — Наистина високо ценя помощта ви — добави тя забързано. — Надмина очакванията ми.

Лордът отново се загледа в пътя.

— Многократно ми го казахте. Не е нужно да ми благодарите постоянно, лейди Гордън.

Тя остана смълчана за миг.

— Не съм свикнала да разчитам на помощ от другите. Не обичам да се чувствам безпомощна.

Крайчетата на устните му се извиха в усмивка.

— И през ум не ми е минавало подобно нещо. Разбирам ви. — Направи пауза. — Не търпя несправедливостта. Фаулър и Хъбъртсей отхвърлиха случая ви не заради същината му, а защото не искаха да работят за жена. Прибързаха да ви определят като истерична, независимо че не разполагаха с никакви доказателства.

— Прекалено сте мил — отвърна тя с кисела усмивка. — Почти не сте видели добродушната ми и сговорчива страна.

— Нима притежавате такава?

Той спря конете и се обърна да я погледне. На улицата пред тях се бе оформил пазар и се налагаше да вървят пеша.

— Разбира се — отвърна тя. — Всяка жена ги притежава.

Той слезе, завърза конете и ѝ предложи ръката си. Пръстите му я стиснаха здраво, докато я подкрепяше при слизането. Усещаше топлината им през ръкавицата си. Задържа ръката ѝ в своята дори след като тя стъпи здраво на земята. Вдигна очи и видя, че я наблюдава с онзи изучаващ поглед, който я караше да трепне.

— Колко... интригуващо — помърмори той. Продължи да я гледа внимателно, докато си пробиваха път през пазара. — Надявам се някой ден да ми я покажете.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре. Та това си беше флиртуване, осъзна част от нея. Почти не го очакваше от Едуард де Лейси. Същевременно признаваше колко ѝ допада, въпреки всичките и клетви, че помежду им съществува единствено делово сътрудничество. Сега той нямаше нищо общо с вдървения, студен човек какъвто ѝ се стори в началото. Устата му беше прекрасна. Какво ли ще е да я целуне, запита се тя. Би било ужасно жалко, ако не се целува добре.

Не беше редно да ѝ минават подобни мисли. Въпреки това на устните ѝ се появи неволна усмивка. Малко флиртуване няма да навреди на никого.

— Наистина ли искате да я видите? Мъжете често казват, че я предпочитат, но остават... разочаровани.

— Не съм казал, че я предпочитам — поправи я той. — Просто искам да я видя, за да повярвам, че съществува.

— Не ме ласкаете, като загатвате, че не съм се държала като дама.

— Няма такова нещо! Но май... такава ми допадате повече — заяви той и я изгледа замислено.

Франческа се засмя, за да прикрие изненадата си и внезапно обзелата я приятна тръпка. Той определено флиртуваше. Тя не очакваше подобно нещо и се поколеба дълбоко дали е разумно да продължава, но... Тръпката наистина бе невероятно приятна. И натрапчивата мисъл какво би било да го целуне.

— Май ли? — престори се.

Той я дари с усмивка в която определено имаше нещо обещаващо.

— Май.

Така и не чу какво би казал по-нататък. Вървяха към поредната галерия... Напредваха бавно по оживения пазар. Изведнъж сред тълпата Франческа зърна момиченце с дълги тъмни къдрици и слабо, закачливо лице с познатите тъмни очи.

— Джорджина — произнесе тя шокирана. Преди дори да се оформи ясна мисъл в главата и тя инстинктивно, се насочи към детето. — Джорджина!

Почти не чу изненаданото възклицание на Едуард зад гърба си. Мина край продавач на цветя и продължи да си пробива път напред. Тъмнокосото момиче беше изчезнало и тя спря, за да огледа улицата.

— Джорджина! — изкрещя тя.

Отляво се чу нещо, което прозвуча като „Франи“. Джорджина винаги я наричаше лельо Франи, защото езичето и се оплиташе при произнасянето на дългото име. Франческа се обърна натам и отново се устреми напред. Най-накрая зърна висок слаб мъж с разчорлена руса коса. Под едната подмишница носеше голяма папка и бягаше направо през тълпата. Франческа сви устни. Определено приличаше на Пърсивал Уотс, макар да не виждаше дали води дете със себе си. Вдигна полите си и хукна след него. Интересуваше я единствено да намери момиченцето, привлякло вниманието ѝ.

Улицата криволичеше, а после рязко се спускаше и се отдалечаваше от пазара. Франческа едва не се подхлъзна на паветата, докато бързаше по нанадолнището. Прекоси две преки и отново излезе на главна улица. Спря се и я обходи с поглед. Къде, къде, къде... Очите ѝ зърнаха руса коса. Там, от другата страна на улицата, светлокосият мъж продължаваше да върви забързано и сърцето ѝ започна да бие лудо, държеше за ръка, малко момиче, момиченце с дълга тъмна коса.

Боже, беше толкова близо. Франческа се втурна след двойката, прекосявайки оживената улица. Кон се изправи на задните си крака, когато мина под носа му, а кочияшът изруга. Тя вдигна ръка в знак на извинение и продължи да тича. Мина край подвижна сергия и заобиколи карета. Един файтон почти я прегази и тя се дръпна назад, за да не попадне под лъскавите му колела. Загуби ценни секунди, докато кочияшът се опитваше да обуздае буйния си кон. Най-после прекоси улицата и отново спря, сърцето ѝ биеше лудо от бягането. Постави ръка на гърдите си и се завъртя, за да огледа цялата улица за русия мъж и тъмнокосото дете. Наоколо гъмжеше от народ, но не виждаше двамата, които търсеше. Пое забързано в едната посока, после се обърна и тръгна в другата, оглеждаше всяка пряка, ала без резултат. От двамата нямаше и следа.

Капка пот се спусна по шията ѝ и се плъзна в деколтето ѝ. Потеше се по-обилно от черноработник, след като се държа толкова глупаво и безразсъдно, препускайки напълно безрезултатно по улиците. Гърдите ѝ се свиха от мъка, беше на път да припадне. Опита се да си възстанови дишането. Ами ако това наистина беше племенничката ѝ, а тя бе подплашила Пърсивал и сега той я скрие,

отново? Ами ако напуснат Лондон? Нима провали шанса си да види пак Джорджина?

Позната карета спря пред нея. Едуард де Лейси слезе с каменно изражение. Долавяше гнева му и извърна глава, защото не бе в състояние да се изправи пред неговото неодобрение, докато я раздираше разочарование. Не възрази, когато той я хвана под ръка и я насочи към каретата. Почти я бутна на капрата, а после се настани до нея. Хвана юздите и рязко потеглиха. Наложил се да се хване за ръба на седалката, за да не се блъсне в него. Очите ѝ шареха по улиците и отчаяно търсеха да зърнат малкото бледо лице в тълпата. Най-накрая се наложи да затвори отчаяно очи.

Каретата спря и тя премигна. Беше я докарал до дома ѝ, без да промълви и дума, но тя имаше чувството, че е на път да изнесе гневна тирада. Нямахше желание да я чуе. Беше зряла жена и осъзнаваше глупостта на постъпката си, нямаше нужда да я мърмят като непослушно дете. В тази секунда, загубила способност да диша поради обзелото я разочарование, искаше единствено да остане насаме за пет минути, за да не се срине пред него. Събра полите си с една ръка, слезе от каретата и хукна по стълбите и през вратата, която госпожа Хочкис държеше отворена. Най-накрая се озова в безопасността на всекидневната си.

С това, разбира се, не се приключи. Той я последва. Чу как разменя няколко думи с госпожа Хочкис, а после да затваря вратата на стаята. Постави треперещите си ръце върху гърба на дивана и се съсредоточи върху кокалчетата си. Минута или две и ще се овладее... Боже, наистина ли беше Джорджина? Нима не прибърза със заключението, тласкана от отчаяното си желание да е истина? Или все пак почти бе успяла да си върне любимата племенничка? Съмненията, тревогата и страхът се бореха в нея и я разяждаха, имаше чувството, че ще полудее. Мълчаливо си обеща да не се разплаче и да не започне да хвърля каквото ѝ попадне, докато Едуард е тук. Много и се искаше този път той да ѝ е толкова бесен, че да си тръгне.

Той, естествено, не го направи.

— Какво, по дяволите, мислеше? — попита той така ледено и гневно, както не го беше чувала. — Можеше да загинеш! Защо тичаше като глупачка по оживената улица?

Франческа впи пръсти в гърба на дивана и кокалчетата ѝ побеляха. Опитваше се да прикрие мълчаливото си съгласие, че той има право. Въобще не се замисли. Зърна момиченцето, което може би беше Джорджина, и предпазливостта ѝ се изпари. Сега си даваше сметка колко непредпазливо постъпи, макар да продължаваха да я раздират разочарование и отчаяние. Да, постъпи глупаво и прибързано.

Никога обаче не се бе отмятала от последствията от постъпките си. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, докато пулсът ѝ се нормализира. Защо не я остави да тича сред тълпата? Вместо това я последва, вероятно бе видял опасното ѝ прекосяване на улицата, а после я взе и я прибра вкъщи. Беше му задължена. Бавно отпусна пръсти и хвърли крадешком поглед през рамо към него.

Едуард все още ѝ се караше. Привлекателното му лице преливаше от бурни емоции. Франческа се опита да отхвърли последната мисъл, но тя вече бе пуснала корен в сърцето ѝ. Най-после бе събудила страст у него, но в момент, когато се чувстваше изключително слаба, би дала всичко отчаянието и безнадеждността да я напуснат. Сега думите му се забиваха като игли в съзнанието ѝ, беше постъпила безразсъдно и прибързано, и вероятно бе загубила всякакъв шанс да открие племенничката си. Беше застрашила и себе си, и него, действайки импулсивно. Той ѝ се бе притекъл на помощ, макар и да не беше длъжен, а днес тя само му показва колко глупаво е постъпил.

— Умът ли си загубихте, мадам? — Тя не отвърна нищо и той се приближи. — Не може просто...

Франческа се обърна и го целуна. Надигна се на пръсти, постави ръка на рамото му и прилепи устни към неговите. Усети как той трепна от изненада, долови намерението му да се отдръпне и леко го хвана за брадичката, за да му попречи. Устните му бяха твърди и топли. За миг изпита чувството, че целува статуя. Почувства се унижена, бе целунала мъж, който не я желае. Ала в следващия миг той простена, все едно се предава, плъзна ръце по нея и вече той я целуваше. Пръстите му се впиха в плътта ѝ все едно нагаждаше тялото ѝ към своето. Устните му се разтвориха и настойчиво се залепиха за нейните. Целуваше я с копнежа на мъж, който отдавна се е въздържал, и тя остана шокирана колко правилно ѝ се струваше поведението му.

Ръцете му я обгърнаха здраво и я вдигнаха, притиснаха я към стената. Сега, когато не се налагаше да я придържа към себе си,

пръстите му зашариха по тялото ѝ, все едно всеки сантиметър му принадлежи и той не желае тя да се съмнява в това. Франческа потрепери, когато палецът му докосна зърното на гърдата ѝ. Изви гръб и притисна бедра в неговите, сграбчила реверите на самото му, за да не загуби равновесие. Тежестта му я държеше залепена за стената и ѝ позволи да усети великолепната му ерекция.

Боже, той я желаше. Дори да бе желание, породено от гнева му в момента, за Франческа нямаше значение и тя се отърси от всякакво чувство за приличие и въздържание. Целуваше го, за да спре несекващия поток думи от устата му. Знаеше, че се държа като глупачка. Но го целуваше и за да удовлетвори желанието си да разбере какво е да усети устните му върху своите. Тя не разбираше напълно какво е това налудничаво желание и се бе опитала да го отпъди, дори тайно се бе надявала той да се отдръпне и да потуши копнежа ѝ веднъж завинаги: Вместо това. О, небеса... Вместо това той я целуваше както никой никога не я бе целувал и сега тя се опасяваше, че желанието ѝ никога няма да ѝ даде мира.

Ръката му се откъсна от гърдата ѝ и се плъзна по тялото. Усещаше топлината ѝ дори през плата на роклята, а после той постави длан в долния край на гърба ѝ и я претегли към себе си. Имаше чувството, че я засмуква и не се съмняваше, че телта им ще се слепят, само да не бяха проклетите дрехи. Беше толкова закономерно да се стигне дотам и така необходимо, не ѝ хрумваше нито един довод защо да не го направят. Притисна се към него и го целуна с цялото смело безразсъдство, което се опитваше да потисне от толкова отдавна.

Той простена, рязко откъсна устни от нейните и се измъкна от прегръдката ѝ. Франческа се облегна на стената, подкосените ѝ крака едва я държаха. Успя да се извърне от него все така със затворени очи. Действителността я заля като студен душ. Незнайно откъде в съзнанието ѝ изплува мисълта, че допреди няколко дни е бил сгоден за друга жена, жена, която се предполагаше, че силно обича. Испита ужасното чувство, че знае защо той се отдръпна. Тя беше виновна. Въобще не биваше да флиртува и да си позволява да ѝ минават такива опасни мисли за него. Именно тя го целуна така смело. Мина ѝ през ум, че заслужава всичките му евентуални упреци и само тя ще е виновна, ако никога повече не ѝ проговори. Същевременно с всяка клетка на тялото си се молеше той да не произнесе името на Луиза

Халстън, поне не в този момент. Нека съжалява за целувката по каквата и да е причина, но не заради бившата си годеница.

— Приемете извиненията ми — обади се той тихо и някак свирепо, а не с обичайния си овладян тон.

— Няма нужда — прошепна тя.

— Няма да се повтори.

Тя кимна мълчаливо. Беше безсмислено да се надява, че нещо толкова великолепно ще я сполети отново.

Последва дълга пауза.

— В никакъв случай не бива да се повтаря — обяви той, сякаш предходната му реплика не е била достатъчно ясна.

Тя прокара език по устните си. Бяха плътни и чувствени. Още усещаше неговите върху тях.

— Мен ли убеждавате или себе си?

Възцари се дълго мълчание. Тя все още не бе отворила очи, защото не намираше сили да го погледне. В следващия миг, тихо, но без никакво съмнение, се чу как вратата се отваря и се затваря.

Магията, която я държеше замръзнала на място, изчезна. Успя да пристъпи несигурно до дивана и се отпусна на него. Покри лице с ръце. Какво направи? Ами ако не пожелае никога повече да я види?

Изпита ужасно чувство, за загуба и то нямаше нищо общо с първоначално поисканата от него помощ.

* * *

Едуард се отдалечаваше от дома на Франческа Гордън сякаш демоните на ада го преследваха. Караше бясно конете и дори размаха камшика, за да ги пришпори да побързат. Пое по пътя, който водеше извън Лондон. Бързаше да напусне града, да се отдалечи от нея, да унищожи желанието да се върне за още една целувка. Разумен мъж щеше да продължи напред, да стигне до Съсекс, където нормалният му, подреден живот щеше да продължи в отсъствието на червенокосата изкусителна, за която мислеше непрекъснато дори когато си повтаряше, че трябва да е нащрек. Днес го накара да преживее вледеняващ страх, втурвайки се да прекосява оживената улица, гняв заради неразумната ѝ и опасна постъпка, шок, подменен с нестихващо

желание, когато го целуна за пръв път отначало леко, но после дълбоко и така жадно, както той я бе целунал. Боже, как само го целуна. Ръцете му трепереха, докато отпуснаше юздите, а вятърът заплашваше да отвее шапката му заради поддържаната бясна скорост.

Защо го направи тя? Нима не знаеше, че не бива да си играе с човек като него? Вероятно го целуна, за да спре гневните му упреци. Позовавайки се на тази причина, стисна зъби. Надяваше се да греши. Но май не биваше да я мъмри така сурово. На жена като нея това не би се поправило... Но жена като нея знаеше как да постига своето. Огнената фурия, връхлетяла в дома му, за да изрази негодуванието си, задето ѝ е отмъкнал адвоката, днес щеше да му се опълчи и вероятно да го изхвърли от дома си. С такава жена щеше да се справи и можеше да ѝ устои, поне досега успяваше донякъде.

Ала жената, която видя днес... С известна тревога Едуард си припомни до най-малката подробност колко удивително точно пасваше тялото ѝ на неговото, а устните ѝ, горещи и влажни, се разтварят под неговите, овалът на гърдата ѝ изпълва ръката му, тя се притиска към него и го насърчава да продължи. Можеше да си загуби ума, да я отнесе горе, да я разсъблече гола и...

Конете бяха спрели, а задниците им потреперваха от умора. Каретата стоеше по средата на пътя, докато той бе потънал в мисли за еротичната, страстна прелюдия към онова, което избегна на косъм. Или по-скоро онова, което пропусна. Терзаеше се, че не може да определи дали е избегнал нещо ужасно или се е лишил от нещо великолепно. Още повече се дразнеше от неизвестността как би реагирал, ако отново му се предостави същия шанс. Естествено най-добре беше подобна ситуация да не се повтори, защото тогава сигурно ще...

Какво? Усети пот да избива по челото му. Как щеше да постъпи, ако Франческа отново го целуне? Очевидно ще отвърне на целувката ѝ, очевидно няма достатъчно силна воля да се съпротивлява. Тя беше импулсивна, енергична и дръзка, все неща, които не харесваше у една жена... А същевременно беше очарован и запленил от нея, макар да съзнаваше, че не бива. Всеки мъж, предположи той, има някаква слабост и по някаква причина неговата се наричаше Франческа.

Не. Ако тя го целуне отново, той ще се дръпне и ще ѝ обясни колко е нередно. Между двамата не може да се случи нищо. Подобни

залитания не бива да се повторят. Беше съвсем нередно да го целуне и леко да докосне с пръсти брадичката му, за да възпре инстинктивното му отдръпване. Да, ако не беше го докоснала, той веднага щеше да се дръпне и тогава... Едуард потрепери. Щеше да я сграбчи отново за по-истинска и дълбока целувка, както всъщност стана. Както и в момента му се искаше да постъпи. Нали мислеше почти само за това от мига, когато я видя?

Не бива да вини Франческа. Желанието му към нея представляваше натрупани дърва, само чакаха искрата да ги подпали. Защо да я вини за пламъка, та тя само запали искрата.

Юздите се изплъзнаха от ръцете му и конете започнаха да протягат врат. Едуард се насили да си възвърне здравия разум и да преосмисли деня. Франческа не беше глупава жена. Беше донякъде импулсивна, но не и безразсъдна. Вероятно бе видяла нещо, за да хукне така през тълпата и да се хвърли да пресича Странд. Изкрещя: „Джорджина!“. Нима бе зърнала племенничката си? Възможно ли бе Пърсивал Уотс да е бил в галерията и да са се разминали за минути? Едуард искаше да намери този мъж, но не и да го пресрещне по средата на улицата, където би бил нащрек, особено ако малкото момиче е с него. Особено ако Франческа е предприела нещо с което да го предупреди, например да тича по улиците и да вика името на детето. Надяваше се да не е видяла Пърсивал Уотс, защото ако човекът се е подплашил и се укрие още по-дълбоко, това само щеше да затрудни нещата.

От друга страна, колкото по-дълго търси момичето, толкова по-често ще е с Франческа.

Хвана здраво юздите и обърна конете към града. Този път се движеше с по-разумна скорост. Няма да отиде при Франческа, не и сега, когато не е сигурен дали ще се държи с достойнство и ще успее да се въздържи. Образът ѝ как стои облегната на стената с разчорлена коса, с разтуптяна гръд, а устните ѝ, меки и розови от целувката му... Наруга се наум, задето не владее дори мислите си, ще ѝ се обади утре или вдругиден, или по някое време следващата седмица. Зависи колко време ще е нужно вкусът на устните ѝ върху неговите да избледнее. Дотогава ще овладее мислите си, ще възвърне достойнството си и чувството за чест.

Много по-лесно щеше да го постигне, естествено, ако не се питаше постоянно докъде щеше да допусне тя да стигнат нещата, ако той не си беше тръгнал.

ГЛАВА 16

На другия ден, след четири чернови, Франческа най-после успя да състави бележка до лорд Едуард, за да се извини за постъпката си. Не уточни коя постъпка и затова, когато отговорът му пристигна, се наложи да си поеме дълбоко дъх, преди да отвори писъмцето му. Той обаче не споменава нищо за целувките или за обида. Приемаше извинението ѝ и от своя страна се извиняваше, защото я е мъмрил така строго. Накрая питаше готова ли е да посети друга галерия на следващия ден.

Франческа въздъхна облекчено. Слава богу. Определено не знаеше какво да очаква. Беше флиртувал с нея, макар и предпазливо, и определено отвърна на целувката ѝ, но това не означаваше нищо. С олекнало от облекчение сърце отговори положително. Беше голяма утеха, че още е готов да ѝ помага. Тя си извлече поука, повече нямаше да предприема нищо непочтително.

През седмицата го виждаше всеки ден. Водеше я в отворени за широката публика галерии и при частни колекционери, които допускаха само приятели и познати. Посещаваха търговци на произведения на изкуството и Кралската академия. Тя научи за изкуството повече, отколкото я интересуваше, но нищо не донесе директна полза. Никой не можеше или не желаше да им съобщи къде е Пърсивал Уотс или къде евентуално да бъде открит. Малцината, запознати отблизо с навиците му, споделяха, че от няколко месеца не се навърта на обичайните си места, а от няколко седмици е изчезнал напълно. В съчетание с неуспеха на детектива да открие Елен Хейуд и Джорджина това се отразяваше доста зле върху настроението на Франческа.

Ала Едуард не се предаваше. На фона на растящото ѝ раздражение той изглеждаше прекалено спокоен, но постепенно тя се научи да разчита точно на това негово качество. Именно непоколебимата му самоувереност я крепеше да се въздържа. Той бе убеден, че ще постигнат резултат, а тя си бе обещала да му се довери.

Неговата убеденост успокояваше нейното нетърпение, доколкото бе възможно.

— Не издържам повече — оплака се тя на излизане от една галерия на Пел Мел. — По този начин няма да го открием.

Той ѝ помогна да се качи на капрата.

— Може и да сте права. — Задържа ръката ѝ, докато тя не го погледна. — Да не би да предпочитате да седите тихо вкъщи и да чакате Джаксън?

Тя освободи ръката си.

— Не. Но какво значи: „Може и да сте права“?

— Наистина може. Възможно е Джаксън да открие племенничката ви. Осведомявам го за всичко, което откриваме за господин Уотс, и не е изключено частица от тази информация, на пръв поглед безполезна и ненужна, да ни отведе при момиченцето.

Настани се до нея и пое юздите.

— Добре — промърмори тя. — Но ми се ще да не отнема толкова време!

Той само се усмихна и постави ръка върху нейната, отпусната в скута ѝ, и подкара конете. Франческа усети как върховете на пръстите му докоснаха бедрото ѝ, а после тежестта на ръката му се отпусна върху крака ѝ. Преди тя да успее да се овладее, споменът от целувката се мярна в съзнанието ѝ и бързо беше последван от други. Тя прехапа устни, но образите ставаха все по-еротични и еротични, ръцете му обхождат тялото ѝ, устните му върху нейните и какво ли не още.

Боже, толкова се стараяше да забрави целувката. Цяла седмица се държа благоприлично и не си позволи ни най-малък намек за флирт. Както и той, което според нея потвърждаваше, че от негова страна е било проява на моментна слабост. Как само ѝ се искаше да убеди тялото си, че това никога няма да се повтори. Докато ръката му лежеше върху нейната, а каретата подскачаше по калдъръма, тя усещаше допира му, все едно роклята и фустите и въобще не съществуваха. Вътрешно изгаряше за още ласки.

След секунди той сякаш долови нещо и я погледна. Франческа продължи да гледа напред, но усети как поруменява. Пусна ръката ѝ, ала за част от секундата пръстите му я погалиха, от което я побди сладостна тръпка. Пое си дълбоко въздух и се насили да се усмихне, твърдо решила да се преструва, че нищо не се е случило.

Едуард я изгледа продължително. Тя се мобилизира и за пореден път си повтори, че помежду им не може да се случи нищо. Погледът му се спусна към устните ѝ.

— Бихте ли...

Тя преглътна и навлажни устни.

— Да?

— Бихте ли искали довечера да отидем до галерията в Клийвланд Хаус?

И през ум не ѝ мина да откаже. Прекалено много желаше да е с него.

— Разбира се.

Вечерта старателно избра да облече тъмночервена рокля. Няма нищо нередно в желанието ѝ да се покаже в най-добра светлина, уверяваше се тя, но докато слизаше по стълбите, за да го посрещне, пулсът ѝ неволно се ускори. Той вдигна поглед и я видя. През очите му пробяга пламък, преди да го прикрие, ала тя го съзря и нещо в нея трепна от вълнение.

В Клийвланд Хаус се помещаваше колекцията от произведения на изкуството на покойния херцог на Бриджуотър. Франческа никога не я беше разглеждала, макар в галерията да допускаха гости, а някои от експонатите бяха доста известни. Тази вечер обаче не беше в състояние да им се възхищава. Прекалено много я занимаваше присъствието на мъжа до нея. Той флиртува с нея, целуна я, очевидно нямаше нищо против да я вижда и да я докосва. Не е ли най-добре да го съблазни и да сложи край на всичко? Изкушението караше ума ѝ да работи трескаво.

— Не ви ли харесват картините? — попита Едуард, докато обхождаха залите.

— Признавам, нямам око за истинското изкуство.

Тя спря, за да разгледа по-внимателно подписа на художника на поредното платно, но не беше на Уотс.

— Какво значи „око за истинското изкуство“? — попита той и я отведе до следващата картина. Изобразяваше богинята Диана, прекъсната по време на къпането си от Актеон. — Харесва ли ви тази картина?

— Да. Допадат ми светлината и светлосенките.

— Но? — насърчи я той да продължи.

Франческа се поколеба:

— Няма да споделя друго.

— Нима? А какво би било то?

Той спря и се обърна да я погледне с интерес.

Тя се усмихна, за да успокои ускорения си пулс.

— Ще ме сметнете за безнадеждно нецивилизована и затова няма да ви кажа.

— Сега вече настоявам да го чуя.

Цялото му внимание бе съсредоточено върху нея. Беше се навел към нея, а очите му не се откъсваха от нейните. Преди време това щеше да я притесни и да я накара да се запита дали не я сплашва. Сега обаче го намираще за изключително приятно. Припомни си усещането за кожата му под пръстите ѝ, силното му тяло, опряно в нейното, вкусът на устните му и на устните ѝ се появи усмивка.

— Настоявате ли? На какво основание, сър?

— Основанието ми е... — Замълча и я погледна още изучаващо. — Основанието ми е, че изражението ви стана изключително интригуващо. Направо е... тайнствено. Разкъсвам се от любопитство какво означава.

— Разкъсвате се?

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре от удоволствие.

— И то безмилостно — увери я той, но въобще нямаше вид на страдалец.

Макар да си бе забранила еротични мисли, въображението и отказваше да се подчини. Какво ли щеше да бъде отново да го целуне? Дали той ще остане верен на декларацията си да не се повтори? Или щеше да се поддаде на привличането помежду им, което почти наелектризираще пространството? Тя извървя дълъг път, първоначално въобще не го харесваше, а сега улавяше всеки нюанс в промяната на настроението му и отчиташе как се движат устните му, когато ѝ говори. Усещаше кога какво изпитва, а леко нахаканото му и палаво поведение тази вечер я очароваше.

— Добре. — Тя се огледа и сниши глас. Той се приближи още по-близо и бузата му се озова така близко, че усети аромата на сапуна му за бръснене. От близостта му я обземаше безразсъдство и тя копнееше да го накара да се чувства по същия начин. — Понякога ми минават напълно неуместни мисли. Улавям се как измислям нови заглавия на

картините, които биха потресли ценителите на изкуството, да не говорим за самите художници.

— Нови заглавия ли? — повтори той.

— Да. — Тя пак се извърна към прочутата картина на Тициан. — Гледам тази например и си мисля: „Опасностите, когато се къпеш на открито“. Диана ще превърне мъжа в елен. Ами да беше построила баня, ако не е искала да я гледат. А и не смятате ли, че богинята е могла да сложи паравани, за да се скрие?

Лорд Едуард изглеждаше объркан. Обърна се първо към картината, после към Франческа.

— Вие — обяви той, — ме шокирате.

Тя махна небрежно с ръка.

— Признайте дали и на вас не ви е хрумвало?

— Не — отвърна той бавно. — Никога, макар и да не мога да обясня защо. Определено ще се сецам за думите ви, когато гледам тази картина.

Франческа изобрази разкажание и промълви:

— Съжалявам, ако съм развалила удоволствието ви.

— Напротив. Значително го увеличихте. — Пъхна ръката ѝ поплътно под своята и отново тръгна. — А тази как бихте я нарекли?

Тя се замисли.

— „Честно предупреждение“.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Жената е очарована от мъж в разцвета на силите му — поясни тя, — докато всъщност той търси съпруга, която да се грижи за децата и възрастните му родители, показани на заден план.

— Художникът едва ли е искал да видите точно това.

— Не, разбира се — съгласи се тя. — Но това виждам, когато...

— Когато сте в пакостливо настроение? — довърши той вместо нея. — Присмивате се на най-прекрасните творби.

— Не е вярно, Едуард — засмя се тя. — Не се присмивам.

Той я погледна с любопитство. Само след секунда Франческа осъзна какво е изрекла. По лицето ѝ плъзна руменина. Прочисти си гърлото.

— Не исках да...

— Не, не — спря я той, продължавайки да я гледа по изпитателния си начин. — Нямам нищо против да ме наричаш по име,

Франческа.

Произнесе го мило, все едно шепнеше в ухото ѝ. На нея ѝ стана неудобно, защото всъщност точно това искаше. Той я привличаше все повече и повече и тя не спираше да мисли за целувката му, страстната, дълбока целувка. Сега съзнаваше каква грешка е допуснала, защото вече не само искаше да го целуне, но и да го съблазни, или той да я съблазни. В момента нямаше никакво време за връзка, особено с мъж с неговото социално положение, който... Боже, много по-лесно ще и бъде да се сети за доводите против, ако той престане да я гледа по този начин! Насили се да се усмихне, за да прикрие колко е привлечена от него.

— Както кажеш, Едуард.

Продължиха обиколката си. Франческа всячески се стараше да не забравя за какво са дошли, но ѝ бе съвършено ясно, че тук няма да открият никаква следа от Пърсивал Уотс. Колекцията беше великолепна, признаваше го въпреки лековатите си забележки, ала не съдържаше нищо наподобяващо суровите пейзажи, които бе виждала в ателието на Пърсивал. Същевременно изпитваше нежелание да си тръгне. Вместо да се ужаси от заглавията, които тя лепеше на картините, Едуард изглеждаше заинтригуван. Ръката му посегна многократно към нейната, за да я води под ръка. Тя набързо преименува един портрет на „Гърсачът на тютюн“, настоявайки, че човекът очевидно копнее да напълни лулата си. Набързо обяви мъж от друг портрет за негодник и Едуард побърза да ѝ обърне внимание, че обижда Давид, избрания от Бога цар. Дъхът ѝ секна, когато с Едуард си размениха съзаклятнически усмивки. Със своята напориста дързост тя май успяваше да го измъкне от благовъзпитаното му поведение.

Започна да вижда една непринудена страна у Едуард де Лейси, която силно я привличаше.

Продължиха да разглеждат залите, едни с неподходящо осветление, други претъпкани с картини, което пречеше човек да ги възприема наведнъж. Разговорът им вече течеше много по-непринудено. Никога не бе виждала Едуард да се усмихва толкова много и гледката я замаиваше. Всичките ѝ твърдения пред Алкънбъри и Слоан за наличието само на делова уговорка помежду им започваха да се разпадат като стара дантела. Искеше да го вижда как ѝ се усмихва. Побиваха я приятни тръпки, когато той се засмиваше на

нейна реплика. Но най-опасното беше, че изпитваше силно желание да го види обзет от луда страст.

Почти беше забравила защо са тук, когато Едуард изведнъж спря на място. Наложил се тя също да спре, защото ръката ѝ бе преплетена в неговата. Погледна го изненадано, а после гърлото ѝ се сви, виждайки изражението му, докато се взираше в жена в другия край на помещението. Инстинктът ѝ подсказа коя е дамата пред тях.

Лейди Луиза Халстън беше толкова красива, колкото я описваха в светските вестници. Стройна и фина, косата ѝ с цвят на прясно масло се спускаше около лицето ѝ на къдрици. Роклята ѝ, последна дума на модата, подчертаваше прелестта и на тена, и на фигурата ѝ. От мястото си Франческа виждаше само профила ѝ, а той беше почти съвършен. Седеше с наклонена настрана глава и със замислено изражение изучаваше картината пред себе си, докато компаньонът ѝ говореше и показваше отделни детайли.

— О, Боже — обади се припряно Франческа, трескаво търсейки повод да си тръгнат. — Тук има само портрети. Пърсивал не е голям специалист по тях.

Млъкна, защото усети как пръстите на Едуард се впиват в ръката ѝ.

— Не говори така — възпря я той спокойно, но хладно. Всякакво веселие и приповдигнатост бяха изчезнали от тона му. — Според мен избързваш.

Извърна се и я отведе до портрет на дама в зелено, застанала до един прозорец.

Франческа го разгледа старателно, преди да отбележи:

— Прекрасен е.

— Само това ли ще кажеш?

Тя хвърли кос поглед към сериозното му лице.

— Да. Не съм в настроение за фриволни шеги.

Без да коментира, той продължи напред. Тя се озадачи дали той иска да види бившата си годеница. Определено не предприемаше нищо, за да избегне срещата. Чудеше се не е ли време да му се притече на помощ, например да симулира главоболие. Ще се наложи да я отведе вкъщи, ако ѝ е прималяло.

Ала само след миг се оказа, че е прекалено късно. Тръгнаха към съседната зала и се озоваха лице в лице с лейди Луиза и придружителя

й. И други в помещението я бяха забелязали. Франческа чу как тихото шептене постепенно заглъхна. В неведение какво да очаква, тя си пое дълбоко въздух.

Едуард долови напрежението на Франческа, но се чувстваше безпомощен да ѝ вдъхне увереност. След като зърна Луиза в другия край на помещението, едва сдържаше собствените си емоции. Красива както винаги, образец на женското съвършенство. Внезапно съжали, задето не ѝ се обади след развалянето на годежа. В такъв случай нямаше да е така неподготвен тази вечер, когато тъй охотно се поддаде на чара на Франческа и безцеремонния ѝ хумор. Докато бариерите между лейди Гордън и него се сринаха, съвсем забрави за издирването на Пърсивал Уотс. Когато тя неволно се изпусна и го нарече „Едуард“ за втори път, той се почувства необичайно щастлив. Тази вечер определено щеше да я целуне отново. И този път няма да си наложи да се отдалечи. Каквото и да се случи след това, щеше да е... неизбежно.

Именно тогава видя Луиза. Сети се за предателството ѝ и сякаш го заляха със студена вода. Стегна се до краен предел, но все още не се бе успокоил напълно, когато Луиза и компаньонът ѝ застанаха пред него.

— Добър вечер — поздрави Едуард и добави с лек поклон: — Лейди Луиза.

— Добър вечер, Де Лейси — очите на маркиз Калвертън сияеха.

Беше двайсетина години по-възрастен от Едуард, десетина сантиметра по-нисък, но солиден мъж във форма. Навремето Дърам купи няколко породисти кобили от фермата му и маркизът здравата се бе пазарил. Едуард го уважаваше за деловия му подход, но и не беше забравил недоволството на баща си от трудната сделка.

— Добър вечер и на теб, лейди Гордън — добави Калвертън за изненада на Едуард.

Хвърли ѝ бърз поглед и видя как широка усмивка озари лицето ѝ, докато правеше лек реверанс.

— Колко мило от ваша страна, че ме помните, милорд.

Подчертаният интерес, с който маркизът наблюдаваше Франческа, определено не се понрави на Едуард.

— Човек трудно би те забравил, скъпа.

— Ласкаете ме — засмя се тя.

— Да ви представя годеницата си, лейди Луиза Халстън. — При думата „годеница“ Калвертън погледна многозначително Едуард, но той запази спокойствие. Това му се струваше единствената причина Луиза да е с него. Все пак Калвертън разполагаше с огромно състояние и никой не го оспорваше. — Луиза, това е лейди Гордън — продължи маркизът. — Канеше едни от най-изтъкнатите певци в Лондон в салона си.

Докато не чу името си, Луиза не сваляше очи от Едуард. Сега се обърна и резервирано поздрави Франческа. Едуард установи колко крехка изглежда тя в сравнение с Франческа. Луиза, стройна и бледа, се държеше царствено. Франческа, от своя страна, сияеше от скрита вътрешна топлина с блестящата си червена коса, алената рокля и топлата си усмивка. Бе олицетворение на топлина и енергия, докато Луиза излъчваше спокойствие и овладяност. Виждайки ги една до друга, той не знаеше какво да мисли. Някак по навик все още усещаше уютата на спокойствието на Луиза, но в момента откри, че копнее много повече за жизнеността на Франческа.

— Какво мислиш за картините, лейди Гордън? — попита Калвертън.

— Впечатляващи се — отвърна тя. — Вие как смятате, лейди Луиза?

Луиза погледна Едуард.

— Чудесни са — промълви тя най-накрая.

Някога си бе представял как меките и сини очи ще го посрещат всяка сутрин. Ако не се беше появил изнудвачът, тя още щеше да е негова годеница. Нейната ръка щеше да е преплетена с неговата, а не тази на Франческа. С Луиза щяха да обикалят галерията тихо и с достойнство, а не да съчиняват неприлични нови заглавия за картините. Щеше да смята, че е прекарал чудесна вечер, но... нямаше да се чувства така, както се чувстваше в присъствието на Франческа.

В това време Франческа продължаваше да бърби свободно с Калвертън. Луиза мълчеше, усмихваше се възпитано и от време на време хвърляше поглед към Едуард. Боже, той бе обичал тази жена, а тя се бе сгодила за друг само дни, след като го отхвърли. Вероятно, щеше да се чувства по-добре, ако приеме, че Джерард е бил прав относно нея и семейството ѝ, но всъщност беше шокиран колко се е лъгал по отношение на нея.

— Беше удоволствие да се запозная с вас, лейди Луиза — дочу той гласа на Франческа, която дискретно го ощипа по ръката, фамилиарно подпъхната под неговата. — Както и да ви видя отново, милорд.

Той откъсна очи от Луиза.

— Довиждане, Калвертън, довиждане лейди Луиза.

Калвертън положи собственически ръка върху гърба на Луиза и се усмихна.

— До скоро, Де Лейси. Лейди Гордън.

Все така усмихнат отведе Луиза. Едуард не проследи как се отдалечава тя, но долови аромата ѝ на люляк. Затвори очи пред обзелите го спомени, той обичаше люляк.

Франческа си прочисти гърлото.

— Разгледахме повечето от картините тук. Не виждам нещо да е сътворено от Пърсивал.

Вярно. Пърсивал Уотс. Едуард си наложи да си припомни защо са тук тази вечер. Доведе я с мисълта, че ѝ помага, но не очакваше да се сблъска с невярната си годеница. Франческа не носеше никаква вина, но той имаше усещането, че вечерта е била пълен провал. С готовност се вкопчи в предложеното от нея спасение.

— Готова ли си да си вървим?

Погледна го неангажиращо. Не изпитваше никакво желание да възобнови фриволното настроение, което споделяха преди малко.

— Да.

Той се насочи към вратата. Франческа мълчаливо вървеше до него.

ГЛАВА 17

Пътуваха към дома ѝ в пълно мълчание. Франческа по-скоро се досещаше какво си мисли Едуард. Няколкото крадливи погледа към него ѝ казаха всичко. Идеше ѝ да се разплаче толкова отчужден и затворен изглеждаше. Прехапа си устата, за да не заговори. Вече познаваше Едуард достатъчно, за да знае, че той не избухва, не ругае, не налита на бой. Става студен и мълчалив, затваря се в непристъпна крепост, където никой не може да проникне.

В случая го разбираше. Нямахше да забрави пробягалото по лицето му изражение, когато вида бившата си годеница. Да, лейди Луиза Халстън беше красива, но по-важното и по-жестокото бе, че Едуард бе държал истински на нея. Изписаната по лицето му болка беше прекалено дълбока и лична, за да е предизвикана от друго. Той ѝ бе имал доверие. В замяна, когато най-много се е нуждаел от подкрепата ѝ, тя бе развалила годежа им и продала тайната му на Грегори Слоан. Вероятно всичко е било заради пари. Франческа познаваше мъжа, съпровождащ лейди Луиза. Маркиз на Калвертън, малко над петдесетте, горд и доста високомерен, разполагаше с огромно състояние и знатна титла. Вече бе погребал две съпруги и му трябваше нова, защото имаше само три дъщери. Беше посещавал салона ѝ няколко пъти, когато ѝ гостува стара приятелка на майка ѝ. Без да ѝ е несимпатичен, не го харесваше особено. Оказа се прекалено пресметлив за вкуса ѝ и държеше да подчертае общественото си положение. Ни най-малко не приличаше на Едуард. Ако лейди Луиза търсеше нещо повече от пари и социален статус, щеше да остане разочарована от избора си на съпруг.

Не беше обаче нейна работа за кого ще се омъжи лейди Луиза. Ни най-малко не я интересуваше... с изключение на гласчето в сърцето ѝ, което буквално пееше от възторг, задето лейди Луиза е отхвърлила Едуард. Загубата на дамата щеше да е придобивка за друга... А защо не за самата Франческа, поне за известно време.

Стигнаха до дома ѝ. Конете спряха, каретата се наклони, когато лакеят скочи. Отвори вратата, а Едуард излезе, за да ѝ подаде ръка. Истински джентълмен. Тя съзнателно се забави с прибирането на полите си. Напиращите в нея желаниа водеха люта битка със здравия ѝ разум и хладнокръвната практичност. Но би излъгала, ако отрече, че от известно време очакваше подобна възможност. Въобще не се замисли, реши да се възползва.

— Искаш ли да влезеш за питие?

Погледна го. Светлината на уличната лампа огряваше лицето му, непоколебимо и овладяно, а периферията на шапката криеше очите му. Тя нямаше представа какъв ще бъде отговорът му.

— Може би не тази вечер.

Франческа пристъпи по-близо и го докосна по ръката.

— А може тази вечер да е идеалният момент — промълви тя.

Той я погледна. Светлината попадна в сивите му очи и те станаха сребристи. Проблеснаха леко, когато той схвана подтекста ѝ. Тя задържа погледа му малко по-дълго от необходимото, обърна се и бавно се изкачи по стълбите.

Семейство Хочкис вече си бяха легнали, защото им беше казала да не я чакат. Разполагаха с малък апартамент зад кухнята, близо до конюшнията. Отключи вратата и я остави открената. Ако не я последва до минута, ще я затвори и ще се престори, че нищо не се е случило. Всъщност наистина не се бе случило и, ако нещата продължават да са такива, тя ще се държи както досега.

Сваляше ръкавиците си, в този момент вратата се затвори. Сърцето ѝ подскочи той застана съвсем близо зад гърба ѝ и докосна шала ѝ. Пръстите му се плъзнаха по голото ѝ рамо и тя потрепери, когато той вдигна копринения шал и студеният въздух облъхна кожата ѝ, след секунда го чу да си сваля палтото и през нея премина друг тип тръпка. Той явно щеше да остане.

Опитвайки се да потисне сладостното предчувствие във вените си, тя влезе в тъмната всекидневна и наля две чаши вино. Ръцете ѝ бяха необичайно послушни, като се има предвид, че току-що покани в дома си мъж, за да го съблазни. Франческа се смяташе за модерна и независима жена, но никога не бе правила подобно нещо. Сесил бе мъртъв от две години и оттогава не беше спала с мъж. Почти се разтапяше от обзелото я горещо желание и то не към друг, а към

Едуард де Лейси, на когото почти се натрапи и който сигурно се бе раздразнил от постъпката ѝ. Нали първоначално го сметна за изваян от мрамор, с ледена вода във вените? Преценката ѝ, разбира се, не означаваше, че не я привлича, но тя бе съумяла да, пренебрегне това чувство. Поне... досега.

Извърна се. Той стоеше на прага със скръстени на гърдите ръце. От съсредоточения му поглед сърцето ѝ трепна. Вече не се съмняваше, че тя го привлича не по-малко, отколкото той нея. Вдигна една от чашите.

— Шери? — попита тя с глас по-дрезгав от обикновено.

Той бавно прекоси стаята и пое чашата. Очите му не се откъснаха от нейните, докато оставяше питието върху близката масичка. Тя отметна глава, за да срещне очите му, сега развълнувани като буреносно небе. Погледът му питаше, търсеше отговор, без да е задал въпрос. Франческа бе убедена, че мислите и чувствата ѝ са изписани по лицето ѝ. След миг изучаващият му поглед стана решителен. Свали ръкавиците си и ги пусна на пода. Чу ги как тупнаха на килима. Той вдигна ръка и докосна падналия на слепоочието ѝ кичур.

Усещаше топлината на пръстите му така близо до лицето си и несъзнателно наклони глава, за да усети още по-плътнo допира му. Погали бузата си в ръката му. Едуард простена гърлено. С бързи, ловки движения извади гребенчетата от косата ѝ и тя се разпиля по раменете ѝ. После зарови пръсти в косата ѝ и я събра на тила ѝ, за да допре буза до нейната.

Струваше ѝ се, че цяла вечност е чакала точно това. Постави ръце на гърдите му и се приближи, опиянена от топлината и силата на тялото му. Той измърмори нещо неразбираемо, а тя отпусна глава в обятията му. От деня, когато го целуна, копнееше отново да усети как ръцете му я обгръщат, а сърцето му се разтуптява при нейния допир. Идеше ѝ да замърка, да се протегне като котка и да се отърка в него.

Палците му се плъзнаха по скулите ѝ деликатно, сякаш я докосваха криле на пеперуда. Пръстите му на тила ѝ повдигнаха леко главата ѝ. Франческа затвори очи и гърдите ѝ се стегнаха в очакване устните му отново да се слоят с нейните. Моля те!, умоляваше го тя мълчаливо. Нямаше търпение това да се случи, докато пръстите му уверено и целенасочено обхождаха лицето ѝ. Плъзнаха се по

слепоочията, по веждите и по брадичката, внимателно изследваха всеки сантиметър. Усещаше дъха му върху бузата си, достатъчно близо, за да долови топлината му, но същевременно и далеч. Беше колкото приятно, толкова и нетърпимо.

Най-накрая устните му докоснаха нейните. Франческа рязко си пое въздух. До този миг не съзнаваше, че почти е спряла да диша. Остави се да я залее водопад от емоции. Отначало той я целуна нежно, почти предпазливо. Притисна се към него в желанието си да задълбочи целувката, ала ръцете му я възпряха. Тя се подчини на желанието му. Толкова много бе копняла за него, че сега се страхуваше да мръдне, за да не развали магията. Дори когато устните му легнаха върху нейните, лека тревога премина през нея да не би да се отдръпне и отново да заяви, че помежду им не може да се получи нищо.

Това, разбира се, бе мнението му преди седмица. Оттогава многократно прочете в очите му, че още пази спомена за целувката. Очевидно не бе успял да убеди нито себе си, нито нея.

Той бавно разтвори устните ѝ, за да усети вкуса ѝ. При първия допир на езика му в нейния тя простена. Устата му още пазеше дълбокия вкус на шери. Сигурно затова се чувствам замаяна и не мога да пазя равновесие, мина ѝ през ума. Подът на стаята се люлееше като палуба на кораб. Тези целувки я опияняваха.

Той я погледна със стрелнали се нагоре вежди. Франческа отвърна смело на вторачения му взор и прокара език по горната си устна. Едуард рязко си пое въздух и в следващия миг отново я целуваше. Този път определено не се контролираше колкото досега. Отпусна ръце от тила ѝ, спусна ги към раменете ѝ, а после ги плъзна по гърба ѝ. Когато стигнаха под талията ѝ, я притисна така, че бедрата ѝ да се опрат в неговите. Притисна раменете ѝ към стената, а тя изви гръб. Коприненият тапет леко одраска оголената ѝ кожа. Забрави обаче напълно усещането, когато ръцете му се спуснаха по извивката на дупето ѝ, повдигнаха я на пръсти и я притиснаха още по-плътено към него. Сега усещаше как ерекцията му жигосва кожата на корема ѝ дори през дрехите им. Обзелият я копнеж нарастваше все повече и, потопена във възприятията си, тя прогони всякаква мисъл и съмнение. Не че се съмняваше особено. Той нямаше да е тук, ако не я желаше, а тя отдавна си бе дала сметка, че мечтае за допира му. Отмести ръце от

раменете му, за да го обгърне през врата. Левият ѝ крак се повдигна несъзнателно, за да се отърка в прасеца му.

Той затаи дъх и тихо се засмя. Пусна дупето ѝ и започнала вдига полите ѝ. Посегна, хвана коляното ѝ и го повдигна почти до кръста си. Франческа потрепери, когато студен въздух обгърна голия и крак и интимните части. Кръвта ѝ вече кипеше само от мисълта, че я докосва.

Токчето на обувката ѝ се закачи в крака на масичката до нея. След кратко поемане на дъх той вдигна още по-високо коляното ѝ и стъпалото ѝ се озова върху масичката. Тя се вкопчи в него, за да запази равновесие. В този момент той прокарваше длан от коляното нагоре. В тъмната стая плъзна ръка по копринения ѝ чорап. Неочаквано пръстите му спряха. Тя потрепери, когато той леко разтвори краката ѝ и намести бедрата си в прегръдката на ходилата ѝ.

При допира на тялото му до нейното Франческа преглътна. Гърбът му се стегна и той започна да поклаща бедра така, че да докосва нейните. И отново я обзе тръпка на сладостно удоволствие, когато членът му се отърка в най-женственото ѝ място. Боже, ще я убие продължава ли с това бавно темпо. Сигурно мина час откакто влязоха, а той само я бе целунал. Тя имаше чувството, че ще пламне всеки момент.

Плъзна ръце по ключиците му и отметна елегантното вечерно сако. Той тихо простена и го съблече безмълвно. Дръпна жилетката му почти яростно и част от копчетата се скъсаха, докато той целуваше слепоочието ѝ, а пръстите му не спираха да се придвижват напред-назад по вътрешната страна на крака ѝ. С треперещи ръце разкопча и последното копче. Започна да дърпа жилетката му. Едуард ѝ помогна, като измъкна последователно ръцете си, но вниманието му беше изцяло заето с изучаването на всеки сантиметър от лицето ѝ.

Най-после тя имаше възможност да го докосне. След няколко невъздържани движения измъкна ризата му от панталоните. Сега беше негов ред да отметне глава назад и да издиша шумно, докато тя прокарваше топлите си длани по гърдите му. Позволи ѝ да го изследва известно време, след което без предупреждение се притисна към нея. Тя се озова заклещена между стената и Едуард, а ръцете ѝ останаха в капан под ризата му. Опитваше се да запази равновесие върху силно треперещия си крак. Осъзнаваше положението си, но признаваше, че му се наслаждава, всъщност това се бе надявала да постигне от самото

начало. Искаше да събуди страстта у Едуард, но не очакваше да се развълнува така. Всяка клетка в тялото ѝ потреперваше от допира му.

Едуард продължаваше да я притиска силно. С една ръка хвана брадичката ѝ, за да обърне лицето ѝ и да я целуне. Другата му ръка бавно пълзеше нагоре по бедрото ѝ. Бедрата му продължаваха да се люлеят и да се опират в нейните. Целуна я жадно, сякаш бе на път да обсеби тялото ѝ. Франческа се движеше ритмично с него и всячески се стараеше, уви безуспешно, да му внуши колко силно го желае.

Пръстите му достигнаха жартиера ѝ. В следващия миг го разкопча и плъзна чорапа към коляното ѝ. Погали я по долната част на бедрото, после по-нагоре и накрая най-последно между краката. Тя простена тихо от удоволствие. Боже, имаше чувството, че след като чака толкова дълго да я докосне, сигурно ще се пръсне от следващия допир на уверените му, вещи пръсти. Знаеше точно как да я докосне, къде и с каква сила... Как съумя така да я възбуди? Беше на път да стигне до кулминацията секунди след като започна да я гали, а тя не желаше това. Искаше той да изпита същото удоволствие, същата лудост и същата забрава като нея.

С огромно усилие успя леко да се измъкне от прегръдката му.

— Спри! — изрече тя, едва поемайки си въздух. — Не издържам. Люби ме сега, по дяволите. — Заби нокти в плътта му и той неволно се дръпна малко назад. Тя се възползва от моментното му разсейване и измъкна ръцете си изпод ризата му. — Не можеш цяла нощ да си играеш така с мен. — Започна да разкопчава копчетата на панталона му. — Ще полудея.

Той се усмихна, сякаш точно това бе възнамерявал да направи, да я подлуди. Не каза нищо, докато разкопаваше панталона му, но простена, когато пръстите ѝ най-последно обгърнаха ерекцията му. Сърцето на Франческа биеше учестено, чувстваше се замаяна. Сбъдваше се най-необузданата ѝ фантазия, Едуард стоеше полугол пред нея, ръцете му бяха на раменете ѝ, а главата отметната назад от екстаз и клатеше бедра напред-назад, за да приплъзва члена си между пръстите ѝ.

Това не ѝ беше достатъчно. Вдигна ръка, привлече главата му надолу и впи устни в неговите. Този път не прояви никаква деликатност. Отново усети вкуса му, беше по-опияняващ отпреди. Неволно ѝ мина през ум, че лесно би се прираствала към усещането

от устните на този мъж върху нейните. Членът му бе горещ и твърд в ръката ѝ. Тя стисна по-силно пръсти и прокара палец по главичката и надолу по гладкото тяло.

Едуард простена гърлено. Хвана крака ѝ и го постави на кръста си. Тежката червена коприна на роклята ѝ изшумоля, когато я повдигна и краката ѝ се откъснаха от пода. Все така притисната към стената, тя освободи другия си крак от фустата и го вдигна, за да я прегърне с него Едуард през кръста, той проникна в нея.

За момент главата ѝ се замая и се наложи да се вкопчи в раменете му. Чувстваше се напълно покорена. Той започна да се движи. При всяко проникване в нея потреперваше и ѝ идеше да изхлипа! И той бе започнал да диша учестено. Когато прокара ръка по лицето му, то беше влажно. Следващият му тласък беше така силен, че акварелът на стената се заклати. Устните му се впиха в нейните и Франческа усети как сладостта от оргазма се разлива във вените ѝ. Едуард склони глава на шията ѝ и след миг тя усети как тялото му се разтриса от сладостното му освобождение.

Постави треперещите си ръце върху раменете му, за да не залитне. Наложил се да положи голямо усилие, за да обърне глава и да прилепи устни към бузата му. Той дишаше така затруднено, както и тя, но продължаваше да я държи. Най-после бе успяла да го накара да изгуби контрол над себе си.

Франческа опря слепоочие в неговото. Прокара пръсти през късата му тъмна коса и я разроши, нейна мечта от самото начало.

— Не ми се иска тази нощ да свърши — призна тя шепнешком. Не виждаше причина да крие чувствата си повече.

Той вдигна глава и я изгледа. Очите му отразяваха светлината, нахлуваща от прозореца. За пръв път откакто влезе през вратата ѝ, той заговори:

— Това е само началото — увери я той и отново я целуна.

ГЛАВА 18

Едва към два след полунощ Едуард си възвърна поне частично обичайното самообладание.

Не беше възнамерявал да люби Франческа опряна в стената на всекидневната. Или пък беше? Определено му хрумна, докато стоеше до каретата, а тя го покани с блеснали от желание очи. През този миг на колебание си представи как я люби на пода, на дивана, на масата, на леглото и дори опряна на стената. Това прогони от главата му всички мисли за Луиза, а докато освобождаваше кочияша, за да последва Франческа в къщата ѝ, вече беше възбуден. Да, възнамеряваше да я люби. Просто стената се оказа наблизко, когато тя го целуна и го възпламени до краен предел.

През следващите часове я люби още два пъти, но вече горе, в спалнята ѝ. Очакваше втория път да е по-кратко, но се излъга. Франческа го разсъблече с хиляди чувствени докосвания и той, когато я разсъблече, се съвзе достатъчно и вече той пое контрола, но щеше да се наложи да ѝ купи нова рокля. Червената беше напълно съсипана. Търпението, както се оказа, понякога е силно прехвалена добродетел.

Сега лежеше на леглото с нея, гърбът ѝ бе опрян в гърдите, му, тялото му отпуснато, а съзнанието му се избистряше от доскорошната власт на похотта. Щеше да е доволен, ако рационалното му мислене не се върне никога. Тогава щеше да прекара нощта тук, до най-омайната и неустоима жена, която бе срещал, и бавно да плъзга ръце по голото ѝ тяло. Ала здравият му разум се появи отново и го накара да се почувства гузен. След като през последните няколко часа се държа като диво животно, предположи, че ѝ дължи нещо. Обяснение или някаква декларация. Беше очевидно, че я желае така както и тя него. Една нощ обаче не му стигаше. Вече обмисляше как ще продължат. Не беше планирал обаче нищо за тази връзка. Щом не смяташе да спре дотук, беше справедливо да е честен с нея сега...

— Онова беше годеницата ми — започна той оттам, откъдето му се струваше най-логично. — В галерията с маркиз Калвертън.

Тя извърна глава и му се усмихна замечтано. Медените ѝ коси се разпиляха по белите чаршафи и бледите ѝ рамене. Изглеждаха копринено меки.

— Знам.

Да, естествено.

— Вярно. От вестника на Слоан.

— От него и от възцарилото се напрегнато мълчание, когато двамата се изправихте един срещу друг. — Тя завъртя театрално очи. — В Лондон нищо не остава скрито.

— Така е — съгласи се той и я целуна по рамото. — Права си.

Колко ли време ще мине, преди да се разчуде за тях двамата?

Чарли няма да престане с жлъчните си коментари. Странно, но никак не го интересуваше.

— Според мен се справи отлично по време на срещата — обади се тя. — Дамата няма никакво основание да се чувства смутена или упрекната.

Той се въздържа да не изсумти и само промърмори:

— Това, убеден съм, я устройва.

Франческа замълча, преди да попита:

— За пръв път ли я видя сега, след...

— Да.

Прокара ръка по бедрото ѝ. Имаше знойна, съблазнителна и направо идеална фигура, а не слаба и жилава като на Луиза. Не че някога бе държал Луиза гола в ръцете си, както и не беше стигал почти до лудост с мисли по нея.

Последва нова дълга пауза.

— Обичаше ли я? — прошепна Франческа.

След известен размисъл Едуард отговори.

— Да — призна той. — Обичах я.

Поне така смяташе. Едва помнеше онова далечно и неопределено чувство, а и не му отдаваше особено значение. Любовта не беше необходима в брак, какъвто си представяше с Луиза, но възразяваше да се ожени за жена, която не харесва. Вероятно това бе изпитвал към нея, а го бе объркал с любов.

Франческа се извъртя с лице към него.

— Обичаш ли я още?

Той я погледна внимателно. Моментът му се струваше странен за такъв въпрос. Лежаха голи, омотани в чаршафите след часове разпалено любене. Или грешеше. Може би сега бе най-подходящият момент. Плъзна ръка и преплете пръсти с нейните.

— Не. — Вдигна ръката ѝ и я целуна. — А ти обичаш ли лорд Алкънбъри?

Тя се засмя. По-скоро изненадана, отчете той, а не смутена.

— Алкънбъри ли? Къде чу за него?

— Носят се слухове. Говори се. Според клюките иска да се ожени за теб.

Тя сви рамене, но усмивката ѝ изчезна.

— Може би иска. Това не значи, че аз искам да се омъжа за него.

— Един мъж не показва готовността си за брак, ако жената по някакъв начин не подсказва, че ще го приеме. Ние не сме чак такива глупаци.

Той продължи да целува ръката ѝ. Опря длан в нейната. Тя имаше красиви ръце, изящни и силни, с дълги пръсти.

— Така ли беше, когато предложи брак на лейди Луиза?

Гласът ѝ отново бе станал дрезгав, докато наблюдаваше как милва ръката ѝ.

— Да. — Притисна устни към китката ѝ и усети отчетливите удари на пулса ѝ. — Семействата ни се познават от години. Баща ѝ недвусмислено подсказа на баща ми, че тя има симпатии към мен, а той е благосклонен към такъв съюз. Баща ми предложи да видя дали тя ми допада.

— И после се влюби в нея, така ли?

— Тя беше добра партия — сви рамене той. — Срецнахме се няколко пъти и се оказа, че се разбираме. Имаме сходни темпераменти. Започнах да държа на нея. Направих ѝ предложение, защото ми се струваше единственото правилно решение. Тя знаеше, че ще ѝ поискам ръката, а аз, че ще приеме. — Постави дланта ѝ върху гърдите си и я притисна със своята. После прокара пръсти по рамото ѝ. — Та защо Алкънбъри смята, че ти би приела предложението му за брак?

Известно време тя мълча. Едуард изчакваше, но същевременно продължаваше да прокара ръка по меката ѝ кожа. Беше готов да изследва извивките на тялото ѝ цяла година.

— Съпругът ми почина само месец след сестра ми — подхвана тя тихо. Той я слушаше безмълвно. Вече знаеше някои факти, но се интересуваше как тя ги вижда. — Не бях подготвена нито за единия, нито за другия случай. Джулиана караше тежка бременност и лекарят я предупреждаваше... Почина по време на раждането. Беше неописуемо тъжно, но не и напълно изненадващо. Сесил, съпругът ми, прие да стане секундант при дуел. Накрая застреляха него. Не беше ми споменал и дума за решението си, а приятелят му, убедил го да участва, побягна, преди да успея да го разпитам или лично да го застрелям. Преживях огромен шок. Единият ден беше тук, здрав и прав, а на следващия...

Очите ѝ се натъжиха.

Пръстите на Едуард спряха и той стисна зъби. Как е възможно мъж да остави съпругата си така? И да участва в дуел — една от най-неразумните и глупави авантюри. Запита се защо Джаксън не е открил тази мрачна подробност.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Новината ми донесе Алкънбъри. Опитал се да спре идиотския дуел и държал ръката на Сесил до края. През последните две години щях да съм загубена без него. Той е много добър приятел.

— Браво на него. — Едуард отметна кичур коса от рамото ѝ. — Но ти не го обичаш, нали? — върна се той бързо на темата, която живо го интересуваше.

Тя го погледна право в очите.

— Ако го обичах, нямаше да съм тук, с теб — прошепна Франческа.

— Не?

Веждите му се стрелнаха нагоре. Привличането помежду им беше възпламеняващо и достатъчно силно, за да го накара да забрави всичките си почтени намерения. Пожела я, преди да разбере, че е вдовица, преди да бъде очарован от нея, преди дори да започне да я харесва. Ако Луиза не го беше отхвърлила, никога нямаше да е тук, с Франческа, но щеше да мисли за нея.

— Не, естествено. Доста се потрудох да те примамя тук — засмя се тя. — Защо щях да хабя толкова усилия, ако искам Алкънбъри?

— Примамила си ме тук — повтори той с усмивка. Как не се беше досетил колко е съблазнително да разбереш, че една жена те

желае достатъчно силно, за да те примами? Пръстите му се плъзнаха по рамото ѝ. — Не знаех, че ме преследваш и манипулираш.

— Ти никак не бързаше да ме съблазниш — обясни тя без сянка на разкаяние. — Станах нетърпелива.

— Скъпа моя, лейди Гордън, нямах представа, че ме желаеш от момента на първата ни среща. — Притисна се по-силно към нея и я бутна да легне по гръб. — Трябваше да ми го кажеш по-рано.

Погали я по гърдите и я целуна по ключицата.

— Не от момента на първата среща! Тогава ми се стори прекалено скучен. — Изви гръб и въздъхна сладостно, когато устните му се придвижиха към шията ѝ. — Прекалено въздържан... безцветен... тих...

Той се изсмя тихо. Пръстите му се плъзнаха по корема ѝ, проследиха ребрата ѝ.

— А сега?

Тя обърна лице към него и го изгледа закачливо.

— Сега не те намирам за толкова въздържан.

— Да. Упражняваш пагубно влияние върху мен. — Взе гърдата ѝ в ръка. — Чувствам се напълно... развратен.

— Това като комплимент ли да го приема? — усмихна се тя похотливо.

Едуард легна отгоре ѝ и се опря на лакти.

— Така ли прозвуча? — попита той и я целуна.

Обгърна врата му с ръце и обви крак около кръста му, докато той наместваше бедрата си между краката ѝ.

Боже, желаше я така силно, както и когато бяха долу. Спря да мисли за последствията. Мислеше единствено, че и двамата са свободни да се желаят неустоймо. Какво щастие беше това.

Плъзна длан надолу по корема ѝ. Тя си пое сепнато въздух и вдигна бедра нагоре. Той пъкна пръст в нея и усети, че е влажна. Започна да я гали по мястото, което я настройваше да потреперва и да спира дъха ѝ.

— Възнамерявам да те накарам да крещиш — прошепна той.

— Да... — простена тя.

Тя постави ръце на таза му и го притисна към себе си. Той се възпротиви на натиска. Искаше да я чуе как вика, да усети как се

разтапя в ръцете му. Тя не го знаеше, но той вече се бе разтопил в нейните.

— Крещи така, че да те чуя.

Обсипа лицето ѝ с целувки, наслаждаваше се на вкуса ѝ. Палецът му не спираше да гали чувствителната подутина, скрита между краката ѝ.

— Боже, чакай... — умоляваше го тя. Вкопчи се в раменете му. — Спри... Спри...

— Да спра?

Едуард измъкна ръката си. Очите ѝ се отвориха широко. В тях се четеше страст и шок. В този момент той проникна дълбоко в нея. Бедрата ѝ посрещаха всеки негов тласък. Той усещаше как е на път да свърши и стисна зъби, защото искаше да ѝ достави върховната наслада, преди самият той да се облекчи, но тя вече бе стигнала края. Извиваше глава наляво-надясно и драскаше с нокти голите му гърди. Усещаше я как потреперва от оргазма си и крещи. За последен път проникна в нея и усети как самият той потъва в блаженство.

— И ти извика — промълви тя тихо, когато той се свлече от нея.

— Така ли?

Беше му трудно да говори. Изпитваше неизживяно дотогава удовлетворение, чувстваше се спокойно и блажено. Не беше плод само на любенето, макар и то да допринасяше за сегашното му състояние. Франческа го определи съвсем точно. Наистина беше скучен, безцветен, тих и въздържан. До нейната поява той не си даваше сметка до каква степен е такъв и определено никога не бе искал да се промени. Но благодарение на нея се случи чудо, стана различен, усещането му даваше чувство за свобода. Знаеше само, че никога през живота си не бе изпитвал такова щастие и бе готов да вика, докато го чуят и в небесата.

— Да — увери го тя и се притисна към него. — Беше божествено да се чуе.

Блестящата ѝ коса сега бе разпиляна по гърдите му и приятно го гъделичкаше. Подпъхна глава под брадичката му. Едуард усещаше цялото си тяло изложено на показ, а сетивата му отворени към всичко, все едно бе свалил груба външна кожа. Навярно се бе измъкнал от култивираното цял живот въздържание, вече я нямаше бронята, с която

се пазеше от стрелите на съдбата. На каквото и да се дължеше, чувстваше се превъзходно.

Усмихна се и я целуна по челото.

— Поспи — прошепна той. — Утре сутринта отново може да изтръгнеш вик от мен.

Раменете ѝ се разтредоха от смях. После тя утихна. Едуард я притисна по-силно към себе си, настани се по-удобно и също се отпусна в прегръдката на съня.

ГЛАВА 19

Франческа се събуди бавно, след дълбок сън, какъвто не бе имала от месеци. Без да отваря очи, тя се протегна и извъртя. Чувстваше се страшно удобно, а умът ѝ беше бистър и свеж. Любенето оказва подобно въздействие върху жените.

Усмихна се, припомняйки си сладострастните преживявания. Едуард все още бе тук, усети присъствието му още преди да си отвори очите.

— Добро утро — промълви тя.

— Най-прекрасното утро в живота ми — отвърна той.

Звучеше така блажен, както се чувстваше тя. Отвори очи и го погледна. Той седеше на стол до леглото ѝ, с лакти опрени на коленете. Беше напълно облечен, но без вратовръзка и с разкопчано сако.

— Страшно красива си, когато спиш — добави той и леко се усмихна.

Франческа премигна от изненада.

— Откога ме гледаш как спя?

— Откакто слънцето изгря.

В стаята не се бе развиделяло напълно. Тя се засмя.

— Ранобуден си.

— Да — кимна той. На оскъдната светлина очите му бяха тъмносиви. — Открай време съм такъв.

Тя отново се протегна и се опита да потисне прозявката си.

— Аз предпочитам сутрин да се излеждам.

— Така ли?

Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Завивките се бяха свлекли на кръста ѝ, но Франческа не ги придърпа. Харесваше ѝ как кожата ѝ настръхва под вторачения му взор и тайно се надяваше това да премине във физическо изучаване.

— Изкушавах се и аз да постъпя така тази сутрин — добави той.

Дари го със съблазнителна усмивка, макар надеждата да я напусна.

— Тогава защо си облечен?

Знаеше отговора, естествено. Смяташе да си тръгне, та никой да не го види как се измъква от къщата ѝ рано сутринта. Мъжете обикновено се изнизват като крадци от дома на дамата още по тъмно. Всъщност тя имаше късмет, че той остана до сутринта.

Очите му срещнах нейните.

— В случай че искаш да си тръгна — обясни той.

Тя не желаше той да си тръгне.

— Защо да го искам? — Насили се да се засмее, за да прозвучи шеговито. — Не останах с впечатлението, че действията ми досега са били нежелани.

Той не се усмихна:

— Защото си вдовица. Защото така ще избегнеш клюките на съседите си. Защото, може би, предпочиташ да останеш насаме, за да премислиш... — Замълча. Прочисти си гърлото и бавно изрече — ... как да продължат нещата... между нас.

Тя се смая. Невъзмутимият Едуард де Лейси не знаеше какво да каже и внимателно подбираще думите си. Какъв по-красноречив знак, че не е склонен да си тръгне, но би го направил от уважение към нея. Тя се облегна на възглавниците и придърпа завивката.

— Много мило от твоя страна.

— Ако тръгна сега и изляза през кухнята, никой няма да ме види. — Изгледа я изпитателно. — Няма да се засегна, ако ме отпратиш.

— Имаш предвид: „Да се измъкна“?

Франческа намота края на чаршафа около пръстите си. Хем ѝ се искаше да не е такъв грижовен джентълмен, хем сърцето ѝ тръпнеше от удоволствие, че е готов да се съобрази с нейните желания. Не се бе подготвила за подобно нещо, когато снощи го покани и сега осъзна каква грешка е допуснала. Беше наясно кой е Едуард и как разсъждава. Не би парадирал с връзката им, особено след като бе станал обект на такива злостни клюки.

Ала същевременно съзнаваше разликата между парадирането и криенето, а той възнамеряваше да тръгне именно по тази пътека.

— Не бих те отпратила, освен ако... държиш да запазим случилото се в тайна. Вероятно не си смятал да стигнем снощи дотук и ако предпочиташ никой да не знае...

— Франческа — прекъсна я той, — нямам какво да крия. Нито за миг не съжалявам, освен че продължи само няколко часа.

Сърцето ѝ се изпълни с щастие.

— И аз.

Несъзнателно се наведе към него. Едуард направи същото, притегли лицето ѝ към своето и я целуна бавно и сладко. Душата ѝ ликуваше, изпитваше пълна наслада да е с него и да вижда тази нова негова страна.

— Но не ми се ще да ти създавам неприятности — продължи той, докато си играеше с един от кичурите ѝ. — Ако искаш да оповестиш връзката ни на познатите си, преди да стане всеобщо достояние.

Всъщност я питаше дали не е редно да каже първо на Алкънбъри, осъзна Франческа. След начина, по който лейди Луиза се бе отнесла с него, той не желаше Алкънбъри, нейният добър приятел и предполагаем ухажор, да изживее същия груб шок, нито нея да я наричат лукава или капризна. Трогна се от неговата загриженост към човек, когото приемаше за съперник.

— Ще уведомя Алкънбъри днес — прошепна тя. — Никога не съм го подвеждала, че е възможно двамата да сме любовници или нещо повече, но заслужава да узнае... за случилото се от мен.

— Така е — съгласи се Едуард. — Бъди нежна, докато разбиваш сърцето му.

Тя се засмя, но изпита и известна тъга. Това щеше да промени взаимоотношенията ѝ с Алкънбъри. Държеше се така мило и внимателно с нея. Не си представяше живот, в който той да не се отбие на закуска, да я придружи на театър, да слуша за грижите ѝ, и да предлага рамото си, когато ѝ е необходимо, или да я разсмива. Това нямаше да продължи, щом узнае, че нощем Едуард е в леглото ѝ. Държеше на приятелството с Алкънбъри и в никакъв случай не искаше да му причини болка.

— Да разбирам ли, че сега не се налага да се измъквам през кухнята?

Нави кичур от косата ѝ около ръката си и я притегли към себе си.

— Да, но ако си решил да си тръгнеш, не мога да те спра. — Прокара пръст по устните му. — Продължавам да не разбирам защо си се облякъл.

Едуард се засмя и се премести от стола на леглото.

— Това скоро ще се промени. Или... — той отметна завивката и с нескрито възхищение и похот огледа голото ѝ тяло — ... пък не. Снощи се справихме доста добре, докато бяхме с дрехи.

— И без тях — напомни му тя.

Хвана ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ и я притисна към леглото, наведе се над нея.

— Разнообразие, скъпа моя — прошепна той и плъзна глава надолу към гърдите ѝ. — И търпение.

Франческа потрепери, когато езикът му се заигра със зърното ѝ. Цялата настръхна. Той целуваше ту едното ѝ зърно, ту другото, докато тя не започна да се върти и да го умолява за още.

— Като свежи малини са — промълви той. — Набъбнали, розови и узрели.

Пое едното зърно между зъбите си и леко го ухапа. Франческа простена, когато след това той бавно започна да го смуче.

След няколко минути Едуард вдигна глава и победоносно отбеляза:

— Харесва ти.

— Да... Много. Искам още, моля те.

— Още ли? — Прехвърли се на другото зърно. — Боже, колко са сладки.

Тя тихо скимтеше. Притисната към леглото, не можеше да се освободи, макар да ѝ се искаше да направи точно това. Изви гръб и се притисна още по-силно към горещите му греховни устни. Когато гърдите ѝ започнаха да я болят от пробудените чувства, той се спусна надолу. Целуваше ребрата ѝ, прокарваше език по горещата ѝ кожа. Бавно пусна едната ѝ ръка и я плъзна надолу. Сега тя беше свободна да прокарва пръсти през косата му, докато той я целуваше все по-надолу и по-надолу по корема.

В един момент целуна вътрешната страна на бедрото ѝ и стана от леглото.

— Стой тук! — нареди той.

Франческа вдигна глава и се намръщи. После се изчерви, когато видя как той отива до легена и каната с вода за миене и намокри един пешкир. Боже, та снощи тя не се изми. Спомни си как той я притисна

към гърдите си и я обгърна с ръце, а в следващия миг утрото беше настъпило.

Едуард свали сакото си и го пусна върху захвърлената ѝ червена рокля.

— Един ден ще те любя в голямата медна вана в Ластингс. В нея почти може да се плува.

— Какво е Ластингс?

Той се настани в леглото до нея.

— Имението на семейството ми в Съсекс. Един ден ще бъде мое.

Постави пешкира над корема ѝ и го изстиска. По нея потече вода и Франческа потрепери.

— Студена е! — сепна се тя.

— Така ли?

Той бавно прокара мокрия пешкир по кожата ѝ. Отначало тя се въртеше, докато студените капки се спускаха по бедрата и между краката ѝ, но когато Едуард сведе глава и започна отново да я целува, горещата му уста беше в пълен контраст на водата. Когато започна да прокарва пешкира между краката ѝ и върху интимните ѝ части, тя отново се почувства възбудена и потреперваше от сладостно предчувствие. Той вдигна глава за миг и ѝ се усмихна обещаващо. После прилепи устни към деликатната пъпка, от която се разливаше сладост по цялото ѝ тяло.

Може би извика, може би припадна. Трудно ѝ беше да определи. Той... О, мили боже. Езикът му. Сега пръстите.

Бавно я водеше към така желания оргазъм, сякаш разполагаше с цялото време на света. Някак отнесено Франческа се запита как е могла да сгреша така по отношение на него. Той беше въздържан и скучен джентълмен, колкото тя беше монахиня. Докарваше я до лудост и то все още облечен. В съзнанието ѝ се мерна неравнопоставеността на позициите им. Добре, тя започна тази история и няма да се поддаде... Боже мой, откъде знаеше той точно какво да направи, къде да я докосне? Усети как тялото ѝ се напруга. Беше на път да се възпламени. С огромно усилие си пое дълбоко въздух. Щеше да запази известен контрол над положението, дори това... да я убие.

Заби лакти в дюшека и успя някак да се отдалечи от доставящия ѝ такава наслада език.

— Съблечи се! — нареди тя с дрезгав глас.

— Няма — възрази той и пъкна ръка между краката ѝ. — Искам да усетя вкуса ти.

— Аз искам да усетя твоя — не се предаваше тя.

Едуард я погледна някак неразбиращо. Тя се отдръпна още малко:

— Ще ти покажа.

Без да се съпротивлява, я остави да се повдигне на колене. Франческа разкопча панталоните му, хвана члена му и прокара пръсти нагоре-надолу. Погледна го в очите и видя горящия в тях пламък.

— Затвори очи — прошепна тя.

Той преглътна, но ѝ се подчини.

Франческа омота пешкира около ерекцията му. Така му го връщаше за студената вода. Едуард изруга и понечи да се дръпне, но тя захвърли пешкира и го замени с горещата си уста. Ръцете му се впиха в косата ѝ, а тя започна ритмично да се движи.

След няколко минути той я спря и промърмори:

— Знаех аз, че устата ти е създадена за грях... — Бутна я да легне и се настани отгоре ѝ, готов да навлезе в нея. — Искам да те усетя. Ела с мен, скъпа. — Проникна в нея. — Сега!

Тя се разтопи. Платът на панталоните му жулеше голите ѝ бедра, копчетата на ризата драскаха кожата по корема и гърдите ѝ. Телата им се движеха в един ритъм. Той ставаше все по-учестен и по-учестен. И изведнъж настъпи сладостния ѝ оргазъм, а в същия миг Едуард потрепери и извика.

* * *

Той отново я изми, но доста по-късно, когато слънцето се бе издигнало високо и огряваше стаята. Франческа беше свикнала да се облича сутрин, но откри, че е съвсем различно, когато в стаята присъства мъж. И Сесил беше ранобуден, но когато тя се събуждаше, той обикновено вече яздеше. И никога не беше седял да я наблюдава как избира рокля и не ѝ беше помагал да я облече.

— Завързва се отстрани — опита се тя да му обясни. Едуард обаче изучаваше семплата ѝ сутрешна рокля с характерния за него

интерес, което затрудняваше обличането ѝ. — Тази част се замята и връзките идват тук.

— Така ли? — Ръцете му се плъзгаха по роклята сякаш искаха да я изследват по-добре. Прокара ръка по гърдите ѝ. — Толкова простичко, а толкова съблазнително — заключи той.

— Не вярвам да не си свалял дамска рокля досега.

Тя се засмя, но всъщност не искаше да си представя как разсъблича лейди Луиза или която и да е друга жена.

— Не толкова много, колкото си мислиш. Брат ми Чарли се навираше под полите на момичетата, преди аз или брат ми Джерард дори да разберем какво е това дамска фуста.

Говореше разсеяно. Цялото му внимание продължаваше да е съсредоточено върху роклята и всичките ѝ дипли. Едуард мина зад гърба ѝ и отново прокара ръце по извивките на тялото ѝ. Роклята, все още неприкрепена върху голите ѝ рамене, заплашваше да се свлече на пода. Той прокара ръце по корема ѝ, после ги плъзна нагоре, за да притисне гърдите ѝ. Дъхът на Франческа секна, докато наблюдаваше всяко негово движение в огледалото пред себе си. Видя го как се усмихва лукаво непосредствено преди да приближи устни и да я целуне по шията.

— Брат ти изглежда е голям негодник. Такъв ли е? — успя да попита тя.

— Да.

Той я притегли назад и дупето ѝ се опря в слабините му. За мъж, любил я няколко пъти през последните дванайсет часа, беше изненадващо енергичен.

— Близък ли си с братята си?

Тя не се чувстваше стабилно на краката си. Толкова лесно щеше да е да се облегне на него, леко да свие рамене, за да падне роклята... Той откровено се подиграваше на намерението ѝ да запази ума си бистър. Искаше да научи още неща за него, но... Боже... Пръстите му бяха толкова изобретателни.

Чак след известна пауза той отговори с малко по-хладен тон:

— Да.

Франческа усети, че навлиза в непозволена територия, но любопитството я глождеше. Едуард чу всичко за нейното семейство, от оплетения живот на Джулиана до шокиращата смърт на Сесил.

— Това да не означава: „Не особено“?

— Не. — Сега вече ръцете му спряха. — Близки сме... Относително близки.

— Защо „относително“? — продължи да настоява тя. — Оpozнах сестра си едва когато порасна и не знам какво е да растеш с братя и сестри.

Ръцете му пуснаха гърдите ѝ и той отстъпи назад.

— Нито пък аз.

Долови нотки на тъга в тона му, но вече не виждаше лицето му в огледалото.

Прочисти си гърлото.

— При всяко семейство е различно, убедена съм.

Едуард скръсти ръце и се загледа в пода.

— Не сме близки, както съм виждал сестри да са. Или както хора от друга класа, без задължения и отговорности. Ние имаме общи корени и наследство и всеки от нас се опитва по свой начин да ги отстоява.

Тя се извърна с лице към него.

— Май доста сериозно гледаш на задълженията си и на отговорността към семейството.

Той я погледна в очите.

— Да.

Тя долови установилата се между тях дистанция и се извърна. Нагласи си роклята, закопча я и отиде до тоалетката, за да завърши тоалета си. Съжали, задето попита за брат му, независимо от желанието си той да се разкрие пред нея. Вероятно беше знак за същината на новата им връзка, беше щастлив да споделя леглото ѝ и да се отдаде на привличането, възникнало между двамата преди дни, но да я държи далеч от всичко свързано със семейството му, което — както тя добре съзнаваше се намираше несравнимо по-високо от нейното в социалната йерархия. Щеше ли да му е любовница и да познава неговата същност, да е съпричастна към надеждите и тревогите му? Или щеше да е метреса, да го вижда само когато на него му е удобно и то единствено за по няколко часа физическо удоволствие? Не желаше да е метреса, това означаваше зависимост и ограничена роля. Тя беше независима жена със собствени средства. Не

покани Едуард в къщата си, защото искаше парите и закрилата му. Тя искаше него, но не на всяка цена.

Докато повдигаше косата си, наблюдаваше Едуард в огледалото. Изражението му бе овладяно и хладно, както при първата им среща. Тогава си помисли, че е добре да се усмихва по-често. Забоде няколко фиби и се разреса с четката. Навярно го съдеше несправедливо: правеше прибързани заключения за чувствата му към нея въз основа на едно действие, а всъщност той може би имаше основателна причина да се умълчи и да помръкне. Не изглеждаше обаче такъв преди няколко часа, когато лежаха спокойни и отпуснати в леглото. Ами ако много държи на братята си, а те не му отговарят със същото или му създават доста грижи? Или, Боже, беше истински идиот да не се досети по-рано — тя му бе напомнила за потенциалния проблем с неговото наследство. На негово място това определено би било причина да се умълчи и да помръкне. Да, повтори си решително тя, разсъждава глупаво и най-вероятно греша. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, и си забрани да прави прибързани заключения. Безсмислено е да разруши връзката им, преди дори да е започнала.

— Ще останеш за закуска, нали?

Стана и отиде да вземе лек шал от гардероба. Въпреки работещата камина, долу беше все още хладно.

Едуард я погледна все едно го изтръгна от мислите му и не отговори веднага. Франческа чакаше, повдигнала вежди в очакване.

— Ако искаш — отвърна той.

— Искам — усмихна се облекчено: — Даже много.

Струваше ѝ се напълно естествено да слезе по стълбището с него. Държа ѝ вратата, после ѝ изтегли стола. Госпожа Хочкис беше поставила повече прибори от обикновено. Франческа подозираше, че икономката ѝ вече е наясно относно присъствието на гост. След броени минути жената се появи с пресен чай. Съмненията ѝ бяха потвърдени и същевременно опровергани. На лицето на госпожа Хочкис сияеше обичайната усмивка, ала тя се стопи в момента, когато съзря Едуард. Веднага се съвзе и както обикновено постави чая пред Франческа, но ѝ хвърли въпросителен поглед, минавайки зад гърба на джентълмена. Франческа само поклати леко глава. Ако госпожа Хочкис беше очаквала Алкънбъри, явно не бе обърнала достатъчно внимание на случващото се около нея.

— Чай? — попита тя Едуард.

Той бе седнал вляво от нея и дръпнал стола встрани, за да е с лице към нея.

— Да, благодаря.

— Или предпочиташ кафе? — попита тя импулсивно и зърна копнежа в очите му. — Госпожо Хочкис, ще донесеш ли кафе?

Сутрин господин Хочкис пиеше кафе, така че сигурно имаше в къщата.

Икономката успя бързо да овладее изненадата си.

— Да, мадам.

— Не е необходимо — намеси се Едуард непринудено. — И чай става.

— Няма никакъв проблем, сър — увери го госпожа Хочкис, остави препечените филийки и тръгна да излиза от стаята. — Ще го приготвя веднага.

— Трябва да ми кажеш откъде купуваш кафе — настоя Франческа, щом вратата се затвори. — Имало голямо разнообразие, доколкото съм чувала.

Едуард се усмихна.

— Не е нужно да купуваш кафе специално за мен. И чаят ме задоволява.

— А ако искам да си повече от задоволен? — попита тя, докато си наливаше чаша чай. — Така ще си изкушен пак да закушваш с мен.

— Определено — увери я той. — Но няма да е заради кафето.

Тя го погледна. Седеше непринудено на масата ѝ и я гледаше с такъв копнеж, че сърцето ѝ подскочи. Можеше да свикне прекалено лесно с всичко това.

Тъкмо си напълниха чиниите и госпожа Хочкис се върна с димяща чаша в ръце.

— Току-що го сварих — похвали се тя и го постави пред Едуард.

Той се наведе напред, вдиша аромата и се усмихна блажено.

— Благодаря. Прясното кафе е балсам за душата.

— И за главата, както казва съпругът ми. Чаша хубаво силно кафе.

Хвърли изненадан, но одобрителен поглед на Франческа, докато излизаше през вратата.

Едуард си сипа сметана в кафето.

— Съпругът ѝ е част от прислугата ти, предполагам? — поинтересува се той.

— Кочияшът ми. — Усмихна се тъжно. — Обслужват ме само двама души.

— Нужни ли са ти повече? — Отпи от кафето. — Особено след като прави такова превъзходно кафе. Боже, да не вземеш да поканиш брат ми на закуска! Чарли държи на хубавото кафе и няма да се поколебае да ти открадне прислужничката.

Ето, отново спомена брат си, но Франческа устоя на изкушението да попита каквото и да било.

— Госпожа Хочкис е безценна за мен и ще се боря да я задържа.

Той отново отпи от кафето, а после остави чашата.

— Бях доста лаконичен горе. Вероятно мислиш, че не държа на братята си.

Тя усети вторачения му в нея поглед и се съсредоточи върху печената филийка пред себе си.

— Не е моя работа да коментирам.

— Твоя може би не, но моя вероятно е. Ти беше открита и откровена за твоето семейство. Аз... — Направи кратка пауза. — Аз нямам навика да говоря за моето. Защото много хора ни познават, предполагам, а и съм прекарал по-голямата част от живота си в провинцията, където човек се радва на по-голямо уединение. Пред малцина съм готов да споделям мислите и чувствата си. — Отново направи пауза, преди да добави: — Не ми се отдава лесно.

— Разбирам — увери го тя. — Не се налага.

— Не — той поклати глава. — Ето, отново го направих. Лесно ми е да се затворя и да не позволя да надникват в душата ми. — Пак отпи от кафето. — Страшно много държа на братята си. Да, понякога ме дразнят, но и аз не им оставам дължен. Татко ни възпита да се състезаваме помежду си, но и да развиваме силните си черти. Мама умря, когато и тримата бяхме малки, а баща ни... Беше властен човек, меко казано. И през ум не му минаваше, че синовете му ще пораснат слаби и немощни. Джерард, когото видя, постъпи в армията и се бие с французи... Аз се насочих към науките, счетоводството и управлението на имотите на баща ни, и на това поле водях битки с банкери и адвокати.

— А Чарлс? — попита тя, когато той замълча.

Едуард въздъхна.

— Чарли си пада по удоволствията. Много го бива, доколкото чувам, защото непрекъснато им се посвещава.

— И затова се е наложило да наемеш Уйтиерс — довърши тя бавно. — Защото брат ти е бил прекалено...

— Пиян? Зает да гони жени? Незаинтересуван, че всички може да загубим всичко?

— Да!

— Изключено! — възкликна тя. — Той е най-големият.

— Да, наследникът — потвърди Едуард. — Той ще изгуби най-много, ако тази неразбория не се разреши. Джерард поне си има капитанския ранг, аз ще се справя някак, но Чарли... — Поклати глава и си допи кафето. — Наемането на Уйтиерс беше изцяло мое дело. Джерард има свои идеи как да разрешим проблема. Прекалено нетърпелив е, за да го остави в ръцете на адвокат. Чарли, от своя страна, не би предприел нищо и затова всичко падна върху моите плещи. — Леко свъси вежди. — Нямах намерение да ти открадна Уйтиерс изпод носа.

Франческа прехапа устна, преди да заговори.

— Ти беше прав, когато каза, че ме е отхвърлил заради теб. Трябваше да излея гнева си върху него, а не върху теб.

Едуард я погледна.

— Но нямаш представа каква наслада ми достави.

Тя се засмя и отрязва капачето на яйцето.

— Нарече ме „властна“.

— А ти мен — „безсърдечен“.

— Не ми даде каквото исках.

— Постарах се да залича това впечатление.

В този момент госпожа Хочкис се върна в стаята и Франческа се задоволи със съзаклятническа усмивка към него. Нямахше думи да му опише колко се е издигнал в очите ѝ, откакто се срещнаха за пръв път. Дори не беше сигурна как го е постигнал. Толкова го ненавиждаше. Дори не забеляза колко е привлекателен. И колко чаровен. Или колко страстен зад въздържаната си фасада и нежен, и грижовен. С две думи напълно подходящ за...

Не довърши мисълта си. Беше прекалено рано да гадае какво им готви бъдещето. И двамата имаха да преследват по-сериозни цели, той

наследството си, а тя Джорджина. Нито единият, нито другият не възнамеряваше да ги зарече насред път. Франческа не беше плаха, но си даваше сметка за пречките пред една връзка с Едуард. Той беше син на херцог, свикнал с богатството и достойнството на аристокрацията, докато тя беше дъщеря на леко скандална оперна певица и провинциален земевладелец. Беше твърдо решена да открие племенничката си и да отгледа Джорджина като свое дете, докато той носеше отговорност за именията на рода Дърам, а се досещаше, че те са огромни и изискват много грижи. Колкото и да подскачаше сърцето ѝ, когато той ѝ се усмихваше или докосваше ръката ѝ, или произнасяше името ѝ, един тих, но студен глас в нея нашепваше, че доста връзки започват по този начин с необузdana страст и буен огън, който гори известно време, преди да утихне и да остави и двамата леко обгорели.

Но след малко, когато Едуард обяви, че тръгва и Франческа го съпроводи до вратата, този глас замлъкна. Тя му помогна да си облече палтото и си позволи отново да плъзне ръце по раменете и ръцете му. Той се обърна с лице към нея. Изглеждаше готов за излизане, ако се изключи сгънатата и пъхната в джоба му вратовръзка все едно предишната нощ не се бе случила. Тя се насили да се усмихне и се упрекна мълчаливо за сантименталността си.

— Довиждане — сбогува се тя.

Очите на Едуард се срещнаха с нейните. Направи крачка към нея и тя неволно отстъпи и се залепи за стената. Обгърна лицето ѝ с ръце и я погали с палец по бузата.

— Довиждане — повтори той, но добави: — Засега. — Целуна я така чувствено, че я побиха тръпки. — Какви са плановете ти за довечера? — попита той, като я целуваше след произнасянето на всяка дума.

— Какво?! — Тя се притисна към него и го прегърна. — За довечера ли?

— Да. Искам да те видя отново.

— И аз. — В следващия миг обаче тя прехапа долната си устна. — О, не! Обещах да отида на театър със семейство Лъдлоу.

— В „Ковънт Гардън“ ли?

— Да.

Беше ѝ трудно да мисли и почти невъзможно да говори, защото Едуард продължаваше да я целува нежно и провокиращо.

— Тогава ще те пусна. Този път.

Устните му се впиха в нейните. Тя увисна на врата му. След малко се овладя и успя да каже:

— Ще пратя бележка на госпожа Лъдлоу да откажа.

Той се засмя.

— Не, скъпа, иди. Ще намеря начин да те видя.

Тя го погледна замаяна от копнеж, но в следващия миг здравият ѝ разсъдък се възвърна. Държеше се като момиче, влюбено за пръв път. Пое си дълбоко въздух, леко изненадана от себе си, че не успява да се овладее и се усмихна. Пусна го, оправи обърнатите му ревери и привидно спокойно обяви:

— Много ще ми допадне.

С весело изражение, все едно съзнаваше колко напрегната и изпълнена с желания я оставя, Едуард я погледна.

— До скоро, скъпа.

Франческа затвори вратата след него и се подпря на нея, прокара пръсти по шията си, проследявайки пътя на устните му преди малко. Щеше ѝ се да бе имала повече връзки, за да знае как да се държи. Усещаше надвисналата над нея опасност да се влюби лудо и страстно в Едуард де Лейси. Това, естествено, не биваше да се случва, но сега, опиянена от щастие, ѝ се струваше незначително.

Върна се на масата със закуската и се изненада, че въобще е хапнала нещо. Чашата от кафе на Едуард беше все още на масата и тя неволно се усмихна. Ще нареди на госпожа Хочкис да купи от най-хубавото кафе в Лондон още днес.

Франческа беше още на масата, когато на входната врата се почука. Сърцето ѝ трепна, но не чу в антрето гласът на Едуард. Най-вероятно беше Алкънбъри, ако съдеше по игривия смях на госпожа Хочкис. Боже, толкова ли скоро ще се наложи... Е, най-добре да приключи. Редно бе да го научи от нея, преди да се появи заедно с Едуард на публично място и по блаженото изражение на лицето ѝ всички да се досетят, че са любовници. След секунди той влезе в стаята, тя се изправи и му се усмихна.

— Добро утро, Алкънбъри.

— И на теб, скъпа Франческа. — Закова се на място, подуши въздуха и по лицето му се изписа задоволство. — Боже, на кафе ли мирише? Осъзна ли се най-после? Предпочиташ ли го вече?

— Ами, не точно... — Седна и звънна със звънчето. — Ще помоля госпожа Хочкис веднага да ти налее.

Той се засмя.

— Е, все е по-добре от нищо. Отдавна мечтая да ми бъде поднесено кафе в тази къща.

Внезапно той млъкна. Франческа го погледна изпод миглите си и забеляза, че се е вторачил в чашата на Едуард. Усмивката на лицето то му изчезна. О, боже...

— Моля те седни — покани го тя и продължи: — Трябва да ми кажеш къде продават най-хубавото кафе.

Брадичката му трепна. Той заобиколи масата и нарочно зае мястото срещу онова, на което бе седял Едуард.

— Явно не съм първият, който пие кафе с теб тази сутрин.

— Приеми го като комплимент и признание от моя страна, че трябваше отдавна да започна да предлагам напитката.

— Но не и на мен — отбеляза той тихо.

Франческа премигна и започна да превръща в трохи остатъка от печената си филийка. О, Боже...

— Хенри... — подхвана тя.

Ала в същия момента той попита:

— Ще ми кажеш ли кой те убеди?

Тя се изчерви, а неговите рамене се отпуснаха.

— О...

Това бе всичко, което той каза.

Тя отмести чинията си и се обърна с лице към него.

— Хенри, знаеш, че между нас не може да има нищо.

— Не бих казал, че го знаех.

Франческа се пресегна да хване ръката му, но той демонстративно я отдръпна. Тя сви пръсти, а после започна да барабани по масата.

— Никога не съм те насърчавала да ме ухажваш — опита тя да подхване темата от друг ъгъл. — Това не значи, че не ценя безкрайно приятелството ти. Не знам как щях да преживея последните две години.

Едната му вежда се стрелна скептично нагоре.

— Съзнавам, че може да не одобряваш действията ми, но се надявам да уважаваш решенията ми — продължи тя забързано. — Мразя, когато има разногласия помежду ни и никога не съм искала да те нараня. — Той я погледна с гняв и огорчение. Тя въздъхна. — Наистина е така. Не го бях планирала.

Алкънбъри се наведе напред с напрегнато изражение.

— Тогава ме чуй — прекъсна я той. — Не повдигнах въпроса порано, защото ти се кълнеш, че взаимоотношенията ви са само делови. Трудно ми беше да го повярвам, но разчитах ти да съумееш да се защитиш. Сега разбирам, проклетият негодник явно се е преструвал, че ще ти помогне, за да се намърда в леглото ти!

Тя понечи да възрази, но той вдигна ръка и я принуди да замълчи.

— Едуард де Лейси е олицетворение на студения и бездушен аристократ. Поразпитах за него. Баща му, херцогът на Дърам, е всеизвестен като упорит и властен мъж. Винаги е използвал огромното си влияние в своя полза. Понякога дори безскрупулно. Херцогинята е починала преди двайсет и няколко години и не е тайна, че в отсъствието на меко майчино влияние е възпитал синовете си по свой образ. По думите на всички Едуард най-много прилича на него и не съм попаднал на нищо, оборващо това мнение.

— Алкънбъри — прекъсна го рязко тя, — съдиш за човека само по клюките. Нямах да им повярваш, ако го познаваше.

— Не желая да го познавам — сопна се Алкънбъри. — Този мъж не е за теб, Франческа! Без да се замисли, ще те захвърли заради някоя от своята класа. Като лейди Луиза Халстън например. Женитбата им целеше да обедини пари, власт и потекло, а не някакви чувства, каквито ти си въобразяваш, че изпитваш. В най-добрия случай ще му послужиш за удоволствие, а после ще те зареже. Никога няма да се ожени за теб, каквито и да ти ги приказва сега.

Сърцето ѝ се стегна.

— Престани! — почти кресна тя. — Моля те недей...

— Ще направя всичко, за да намеря Джорджина — обеща той. — Ще я отгледаме като наше собствено дете и дано Бог ни дари с още. Ще сме щастливи заедно. Ние и сега сме щастливи. Ще ти осигурия живота, които заслужаваш.

— Не ми е предложил брак — обади се тя, преди да се замисли. Безумна надежда се изписа в очите на Алкънбъри.

— Но аз съм готов да го сторя! — Скочи от стола, подпря се на коляно и хвана ръката ѝ. — Франческа, скъпа, знаеш колко те обожавам. Така е от години. Омъжи се за мен.

— Не — прошепна тя. Думата направо раздра гърлото ѝ. Всичко изречено от него се забиваше като трън в кожата ѝ. — Съжалявам, Хенри.

— Добре — прекъсна я той отчаяно. — За момента ще го приема. Но ми кажи, че не си влюбена в него. Успокой ме, че не ти е завъртял главата.

Тя отвори уста, но откри, че няма отговор. Обичаше ли Едуард? Беше прекалено рано, но... Тази опасност вече съществуваше. Мъжът, описан от Алкънбъри, нямаше нищо общо с онзи, когото тя познаваше, мъжът, който я люби така нежно снощи; мъжът, от чийто редки усмивки сърцето ѝ трепваше, който я караше да забравя упоритостта си и приемаше променливите ѝ настроения така търпеливо. Щеше ли да остане до нея дълго или дори да се ожени за нея? Нямаше представа. Беше ли готова да приеме ужасната съдба, която Алкънбъри ѝ предричаше, само и само заради радостта от присъствието на Едуард?

Мълчанието ѝ продължи прекалено дълго. Алкънбъри остави ръката ѝ да се изплъзне от неговата. Отпусна се на пети. Изглеждаше изцеден.

— Франческа — промълви той отчаяно, — не съм в състояние да гледам как си причиняваш това.

— А ти как можеш да ми го причиняваш?! — възкликна тя и притисна длан към гърдите си. — Никога не бих те укорила за интереса ти към друга жена, а ти ме смяташ за празноглавка и ме мъмриш както баща се кара на дъщеря си. За сляпа ли ме мислиш? За глупачка? За напълно неспособна да определям живота си? Не се дръж с мен като с дете, Алкънбъри. В състояние съм сама да вземам решения за добро или за лошо. Точно като теб. От теб искам само да си ми приятел.

За момент той закри лицето си с ръце.

— Добре — проговори той най-накрая. — Много добре. Вземай решенията си. Но като твой... приятел, не мога да не се грижа за теб.

Ако и когато той те отхвърли, ще бъда до теб като приятел. Запомни го.

Идеше ѝ да се разплаче. Нещата помежду им никога нямаше да са същите.

— Благодаря — прошепна тя.

Той кимна. Изправи се и си тръгна. Вратата се затвори и тя остана сама с разочарованието си и с ужасните въпроси относно Едуард, които се въртяха в главата ѝ.

ГЛАВА 20

Едуард се прибра пеша от дома на Франческа. Очакваше задоволството и еуфорията му да избледнеят, но нищо такова не се случи. Дали защото се бе любил така отдадено и многократно? Или защото отново щеше да види Франческа довечера и нещата ще се повторят? Не успяваше да се освободи от мисълта, че е загубил предпазната си черупка и Франческа го е разголила не само в буквалния смисъл. Сутрешният бриз му действаше освежаващо. Вместо да крачи енергично и наум да подрежда задачите за деня, той изучаваше минувачите. В Лондон живееше огромно разнообразие от хора — от коминочистачите с черни лица и дълги четки до търговеца със зачервени бузи, който с дрезгав глас надвикваше шума на каретите и файтоните: „Пресни пайове! Топли и вкусни за девет пенса!“. Досега бе виждал тази част на града само през стъклото на прозореца. Беше съвършено ново за него, все едно откриваше цял един непознат свят.

Усмихна се. Това бе прелестен нов свят, вълнуващ и по-бляскав от злато. И всичко това благодарение на Франческа.

Блакбридж явно бе следил кога ще се върне, защото вратата се отвори, щом стъпи на най-горното стъпало.

— Добре завърнали се у дома, милорд — поздрави той и пое палтото и шапката му. — Господин Уйтиерс се отби и ви чака в синия салон.

Едуард си пое дълбоко въздух. Да, крайно време беше да се залови за работа и да се захване със задълженията си, но заради блаженството от предишната нощ задачите сега не му се струваха така угнетителни.

— Чудесно. Сега ще го видя. Господин Уайт пристигна ли вече?

Блакбридж го последва по стълбите.

— Да, милорд. В кабинета си е и работи.

— Много добре.

На горната площадка Едуард се спря и се обърна. Виждаше къщата с нови очи. В сравнение с уютния дом на Франческа му

изглеждаше официална и студена. Не би боядисал всичко в яркожълто и очевидно не можеше да смени Блакбридж с госпожа Хочкис, но все трябва да има дреболии, които да промени.

— Защо не виждам цветя в къщата? — попита той внезапно.

Блакбридж се закова на място и премигна.

— Не сте поръчали, сър.

— Всяка сутрин да има свежи букети тук и ето там. — Едуард посочи местата. — Да са разцъфнали и ярки.

— Да, милорд.

Блакбридж се поклони, ала Едуард все пак забеляза изненадата в очите му.

Влезе в покоите си, където камериерът му вече бе приготвил нов костюм, сякаш Едуард редовно се прибираще сутрин с облеклото си от предишната вечер. Прислугата нямаше да го спомене пред него, но вероятно е имало шушукане помежду им, когато снощи каретата се върна празна.

— Ще се къпете ли, милорд? — попита Милс.

Едуард свали самото си и подаде на Милс смачканата вратовръзка от джоба си.

— Не. Само ще се избърсна набързо.

Половин час по-късно влезе в синия салон измит, обръснат и подходящо облечен.

— Господин Уйтиерс, наложи се да почакаш. Извинявай.

— Няма нищо, милорд. — Уйтиерс се поклони. — Имам новини.

— Така ли? — Едуард посочи столовете пред камината и се настани срещу адвоката. — Добри или лоши?

Уйтиерс стисна устни, преди да отговори.

— Усложняващи. Не бих ги нарекъл неочаквани, по-скоро нежелани. Чух, че в рамките на две седмици далечният ви братовчед Огъстъс де Лейси възнамерява да предяви претенции за титлата.

— Уф! — Новината определено беше неприятна. — Подготвил си се, предполагам, за подобен развой, след като употреби думата „неочаквани“.

— Естествено. Действах с едно наум за подобна възможност и си позволих да направя някои запитвания за положението на братовчед ви. Ще му е трудно да докаже родословието си. Има поне един случай на незаконороден син в рода му, а и не произхожда пряко от скорошен

притежател на титлата. Освен това е наложително да представи доказателства, за да оспори претенциите на лорд Чарлс Грешам, а това ще е доста трудно. Искът ни е почти готов. Нуждая се само от още два-три дни, за да изгладя някои пунктове и да направя тона по-изискан. — Замълча и понеже Едуард не каза нищо, адвокатът продължи: — Поддържам предишното си становище относно изхода на случая, милорд. Въпросът обаче не обещава да се реши бързо.

— Добре — кимна Едуард. — Направи необходимото.

— Ще ми подскажете ли някои слабости в претенциите му? В каква посока да насочим издирванията си?

На Едуард му беше изключително трудно да се съсредоточи, а трябваше. Огъстъс бе негодник и безогледен подлец, щеше да унищожи напълно Дърам, ако попаднеше в прахосническите му ръце. Самата мисъл този човек да получи и да съсипе плодовете на неговия труд трябваше да предизвика неистов гняв. Да, разгневи се, но някак приглушено, примирено. Вече не изпитваше чувството, че всичко, което представлява и което иска, е свързано с Дърам. Все още бе твърдо решен да си получи наследството с всички възможни средства, но може би... Може би, ако се случи немислимото, например Огъстъс да спечели и да му отнеме имението, това да не означава непременно мрачно съществуване, както си бе представял. Имаше пряко завещани трийсет хиляди лири. Не бяха кой знае какво в сравнение с огромното богатство на Дърам и щяха да го лишат от Ластингс имението, определено от баща му за него, но бяха достатъчно за спокоен живот, особено ако го дели с жена, която притежава свой дом и разполага със скромни доходи.

— Огъстъс всъщност не се стреми към титлата — уточни Едуард, прогонвайки обзелите го мисли. — Той иска парите. Доколкото ми е известно, рядко е платежоспособен и е затънал дълбоко в дългове. Адвокатът му едва ли ще се ангажира с дълъг и сложен съдебен процес, при положение че едва ли ще му бъде платено, ако Огъстъс загуби. И казано направо — може да не получи колкото му се полага, дори ако Огъстъс спечели. Братовчед ми е по-добре известен с готовността си да трупа заеми, отколкото да ги връща. — Погледна Уитиерс. — Знаеш, предполагам, кой адвокат е ангажирал.

— Да, сър. — Уитиерс се усмихна лукаво. — Колеги сме. Да, враждуваме, но все пак сме професионалисти. Малцина адвокати в

Лондон са подготвени да защитават пред Камерата на лордовете отстояването на благородническа титла.

— Да.

За миг Едуард затвори очи. По-разумно бе да се съсредоточи върху разисквания въпрос, а не да обмисля колко приятен би бил животът с Франческа. Нямаше и месец, откакто я познаваше; нямаше и ден, откакто бяха любовници. Планираше прекалено напред, увеличаше се. Залагаше буквално целия си живот и наследство срещу дълбокото удоволствие, което изпитваше в прегръдките ѝ.

— Тогава го оставям в твоите ръце — заяви той на Уйтиерс. — При първа възможност подай иска от името на брат ми. Може съдът да се окаже благосклонен и това да лиши Огъстъс от възможността да предприеме нещо. Няма да се откажем независимо дали Огъстъс има претенции или не.

— Не, разбира се, милорд.

— Подай иска до седмица, за да не излезе, че се колебаем или имаме някакви съмнения относно правотата си. Продължавам да смятам, че всички предимства са на наша страна и възнамерявам да се възползваме от това. Ако Огъстъс се изплаши, още по-добре.

— Да, милорд.

Уйтиерс изглеждаше доволен от получените инструкции, защото му развързваха ръцете за агресивно поведение.

Едуард кимна и се изправи.

— Добре. Очаквам да те видя до няколко дни.

Отиде в кабинета си отрезвен от разговора. Случаят заплашваше да прерасне във война. Продължаваше да смята претенциите на Чарли за по-състоятелни от всичко, което Огъстъс можеше да извади, но предстоеше да се извърви дълъг и деликатен път, за да постигнат целта си. Същевременно не беше изключено някой от Камерата на лордовете да създаде проблеми. Той и Джерард нямаха истински врагове там, ала нещата не стояха така с Чарли. Нищо чудно да се сблъска с огорчен съпруг, с разстроен съперник, с някого, когото е обидил или засегнал... Не биха приписали херцогството на Огъстъс само за да навредят на Чарли, но ако отсъдят, че нито един от двамата не е с безупречни претенции, брат му няма да получи титлата. Тогава имението Дърам ще стане обект на съдебни спорове, а такива дела понякога продължават цял век. А това, даваше си сметка Едуард, беше не по-

малко лошо, отколкото да го изгубят направо. И независимо от все по-силното му чувство, че би могъл да просъществува и без Дърам и да бъде щастлив в света на Франческа, той не възнамеряваше да загуби без бой онова, което му се полагаше по рождение. Ако Огъстъс се впусне в такава битка, срещу него щеше да се изправи братовчед му.

Понеже се посвети на работата си по-късно от обикновено, се наложи да се труди здравата цял ден. Прегледа с господин Уайт всички бележки и записки по бюрото си. Прислужник влезе да запали лампите доста преди да приключат. Най-накрая Едуард се облегна назад напълно удовлетворен. Имаше нещо приятно да отметнеш толкова много работа за такъв кратък срок. Запита се дали Чарли някога ще поеме юздите на Дърам, но бързо поклати глава, защото си даде сметка, че фантазира. Нямаше вероятност да стане. Едуард съжаляваше и същевременно се радваше. Смяташе, че брат му трябва да се труди, за да заслужи наследството си, да поема отговорности и да изпълнява задълженията си, преди да се радва на придобивките. Но трябваше да признае, че е доволен от ролята, която изпълнява в семейството. Обичаше да се занимава с управлението на имотите. Това му бе донесло уважението на баща му, благодарността на братята му и личното му задоволство да вижда как процъфтяват в неговите ръце. Подобно разпределение устройваше всички. Той беше средният син, в по-раншни времена щяха да го насочат към църквата, в друго семейство щяха да го оставят да бездейства и да е готов да заеме мястото на наследника, ако се наложи. Нито едното, нито другото нямаше да е по вкуса му. Ако не управлява Дърам, ще е безполезен колкото... Чарли.

Затвори последният регистър.

— Това е всичко за днес, господин Уайт.

Уайт се поклони и събра книгата си.

— Да, милорд. Приятна вечер.

— Благодаря. — Едуард се замисли за плановете си за вечерта. Работи усилено цял ден, защото възнамеряваше да остави всичко свързано с Дърам за утре сутринта. Трудът му заслужаваше да бъде възнаграден. — Приятна вечер и на теб.

Не се затрудни особено да открие Франческа. Тя бе споменала семейство Лъдлоу и „Ковънт Гардън“ и директорът на театъра с готовност насочи Едуард към ложата. С радост му продаде и билетите

за свободните места в ложата, постановката не беше нова и половината салон беше празен. Едуард предпочиташе да е насаме с нея, но все пак така беше по-добре от нищо.

Пристигна по средата на първо действие. Импозантното фоайе беше почти празно. Едуард се изкачи по стълбите до втория балкон, стигна до ложата на семейство Лъдлоу, завъртя топката на вратата и се вмъкна вътре.

Изчака очите му да се приспособят, но я видя веднага. Седеше на втория ред, до двойката. Роклята ѝ беше тъмна, с голи рамене. На шията ѝ висеше сребърна висулка. Той плъзна поглед надолу към гърдите ѝ. Вдиша дълбоко и долови аромата на парфюма ѝ. Бяха се разделили преди часове, но той се изненада колко силно я желаше.

С радост забеляза, че мястото до нея е свободно и седна. Тя хвърли бегъл поглед в негова посока, после ахна тихо и направо се вторачи в него.

— Добър вечер, скъпа — прошепна той. Взе ръката ѝ и я приближи към устните си. Над кокалчетата ѝ забеляза как смаяното ѝ изражение се смени със смутено, а после устните ѝ се извиха в доволна усмивка. — Добре дошъл ли съм?

Тя разтвори ветрилото си и започна да го вее енергично.

— Определено — увери го тя. — Но не го очаквах.

Дамата пред тях се извърна и прошепна гневно:

— Тихо!

Едуард се усмихна на Франческа. Тя му отвърна с усмивка, а очите ѝ сияеха. Засега му стигаше да седи до нея. Обърна лице към сцената, но усещаше всеки дъх, който тя си поемаше, и всяко изшумоляване на роклята ѝ, когато раздвижваше тяло. Очевидно беше доволна да го види. Беше се запитал дали не е прекалено рано да декларира интереса си към нея публично, но когато тя му се усмихна, колебанието му изчезна. Облегна се назад и си позволи лукса да остави мислите си да блуждаят.

Франческа осезаемо чувстваше присъствието му. Не го чу кога влезе, но сега Едуард сякаш заемаше цялата ложа и я обгръщаше с топлината на тялото си и аромата на сапуна си. От другата ѝ страна, явно преливаща от любопитство, Сали Лъдлоу я побутна по лакътя три пъти, ала Франческа не ѝ обърна внимание. Можеше само да държи нищо неவிждащите си очи приковани към сцената. Той беше казал, че

ще намери начин да я види и тя се бе надявала... Всъщност надеждата ѝ се свеждаше до ново посещение в дома ѝ. Бутилка от най-хубавото бренди стоеше във всекидневната ѝ, а най-доброто кафе в Лондон чакаше в кухнята. Дори даде на госпожа Хочкис изрични указания да го помоли да изчака, ако дойде, преди да се е върнала. Бе планирала да симулира внезапно главоболие, ако Сали и господин Лъдлоу я поканят да отидат заедно някъде след представлението.

А сега той седеше до нея, на показ пред обществото и въобще не си даваше вид, че крие връзката им. Мисълта ѝ се движеше в омагьосан кръг: Защо? Не го ли интересуваше хорското мнение, винаги ли правеше каквото иска? Не се вписваше никак в човека, когото бе започнала да опознава. Нима поради някаква причина искаше всички да разберат за тях? От последното сърцето ѝ трепна радостно, независимо от предупрежденията на Алкънбъри. Или... Обзелото я предположение беше почти немислимо и дори не си позволяваше да се надява. Да не би, независимо от желанието си да запази дискретност за връзката им, да не устоява да е далеч от нея? Представата да е прекарал деня в мисли за нея, едва изчаквайки отново да я види, докато е отправял молби часовете да минат по-бързо с две думи, както тя бе прекарала деня бе на път да отвори кутията на Пандора в сърцето си, където се стаяваше безмилостният въпрос на Алкънбъри: „Започваше ли да се влюбва в Едуард де Лейси?“.

Все още нямаше отговор и не желаше да разсъждава в тази посока. По неизвестна причина Едуард се намирал тук, с нея. Сега и тя възнамеряваше да се наслаждава на вечерта, вместо да губи време в догадки. При следващото побутване на Сали тя се обърна към приятелката си с уверена усмивка и многозначителен поглед. Сали леко свъси вежди, отново погледна Едуард и едва-едва кимна.

В антракта ги запозна. Едуард поздрави семейство Лъдлоу по обичайния си резервиран, но възпитан начин. Сали и съпругът ѝ не знаеха какво да мислят за него и разговорът вървеше напрегнато и трудно. Господин Лъдлоу беше лаконичен човек, но Сали не беше от най-тихите или стеснителните. Въпреки това дори тя изглеждаше някак сплашена от Едуард, макар според Франческа да не бе направил нищо, за да предизвика подобна реакция. Другите в ложата станаха да се разтърчат или да си вземат нещо освежително. Франческа видя как Сали побутна мъжа си да ги последват и прехапа вътрешната страна на

устната си. Колкото и да копнееше да остане насаме с Едуард, се смая от бягството на приятелите си.

Ако Едуард обаче бе забелязал същото, то той не го показва.

— Тази вечер те изненадах.

— Да. — Нямахме смисъл да отрича очевидното. — Но приятно — добави тя и не съдържа усмивката си.

Отговаряше на истината. Независимо по каква причина бе дошъл тази вечер, тя бе неимоверно доволна да го види; несравнимо повече, отколкото очакваше или бе готова да признае засега. Имаше предостатъчно време да обмисля опасните последствия от поведението си, да прецени как да се защитава. Тази вечер тя сияеше от възторг и от обзелите я сладостни тръпки и не възнамеряваше да им се съпротивлява.

Изражението на Едуард стана по-сериозно, когато тя призна колко се радва да го види. Размърда се, обърна се с лице към нея и се наведе напред, за да постави ръка на облегалката на стола ѝ.

— Радвам се да го чуя. — Погали с пръст голото ѝ рамо. — Притеснявах се да не го приемеш за... неприлично.

Тя се засмя тихо.

— Ти си далеч по-склонен от мен да избързваш с неприличните неща, сър.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Нима?

— Да.

— Х-м-м-м... — Пръстите му деликатно рисуваха окръжности по кожата ѝ. Мислите на Франческа се устремиха напред във времето, когато той ще го прави по цялото ѝ тяло, а не само по рамото. Усети как я заля топла вълна. — И това ли те кара отново да ме наричаш „сър“?

Тя спокойно посрещна погледа му. Зърната ѝ бяха набъбнали и тя копнееше да извие тяло към него и да го остави да я обсипва с ласки.

— А как да те наричам, милорд?

Той се наклони още по-близо до нея. Дори на притъмнената светлина в залата тя забеляза отблясъците в очите му.

— Как искаш да ме наричаш, Франческа? — попита той тихо. — Давам ти свобода ти да избереш.

Пръстите му се плъзнаха по нежната кожа на шията ѝ.

Скъпи. Любими. Мой... Думите напиха в гърлото ѝ и си наложи да се усмихне. След колеблива пауза успя да отговори неутрално:

— Едуард ме устройва напълно.

Той се усмихна бавно, доловил нейния смут. Бе се досетил какво го е предизвикало.

— Много добро начало.

Вратата на ложата се отвори, Франческа откъсна очи от Едуард и хвърли поглед през рамо. Очакваше да види, че Сали и господин Лъдлоу се връщат да заемат местата си. Запита се дали е доволна, задето я спасиха от съблазнителния допир на пръстите му, или е раздразнена от прекъсването.

Оказа се Алкънбъри. Държеше по чаша шампанско във всяка ръка и имаше решително изражение. Уединението в ложата се стопи и тя сепнато си даде сметка, че интимният момент, който преживя преди секунди, се бе разиграл пред очите на публиката в салона. По-голямата част едва ли бе забелязала какво става на втория ред в тяхната лежа, но някой бе видял. И сега той се намираще тук, готов за битка.

Едуард отдръпна ръката си от гърба на стола и врата ѝ и се надигна. Алкънбъри обаче забеляза действието на съперника и въпреки широката усмивка, с която я дари, очите му бяха буреносни.

— Добър вечер, скъпа Франческа. Извинявай, че толкова късно се присъединявам към теб тази вечер.

Пристъпи напред и ѝ подаде една от чашите, след което се наведе, за да я целуне леко по бузата.

В краткия момент, докато Едуард не виждаше лицето ѝ, Франческа свъси вежди и смъмри Алкънбъри:

— Престани!

Той само вдигна чашата до устните си, изпи половината шампанско и едва тогава се обърна към Едуард.

— Как сте, сър? Хенри Алкънбъри е на вашите услуги.

— Лорд Едуард, да ви представя моя приятел барон Алкънбъри — намеси се Франческа, като леко натърти думата „приятел“, докато се изправяше на крака. Боже, какво да предприеме? Лицето на Едуард беше непроницаемо, можеше да е развеселен, раздразнен или нещо по средата. Забеляза, че Алкънбъри е подпийнал, следователно превъзбуден и способен да изтърси какво ли не. Остави чашата, без да

отпие, и продължи: — Алкънбъри, да ти представя лорд Едуард де Лейси.

— За мен е удоволствие, сър — леко се поклони Едуард.

— А, прочутият род Де Лейси! — Алкънбъри се ухили. Отново отпи от шампанското. — Видях как брат ви Грешам загуби двеста паунда в „Уайтс“ миналия месец. После почерпи всички в заведението с по едно. Превъзходен човек.

— Да — отвърна Едуард спокойно. — Съвсем в стила на Грешам.

Франческа си пое дълбоко въздух.

— Харесва ли ти представлението, Алкънбъри? Нали обяви, че никога повече не искаш да гледаш тази пиеса?

— Майка ми настоя да я види. — Сви небрежно рамене и я дари с чаровна усмивка, която би разтопила доста женски сърца. — Знаеш колко се старая майка ми да е щастлива. Семейството е важно нещо. Но... — Сниши глас и я погледна ласкаво. — Признавам само присъствието ти ме възпира да не побягна ужасен от театъра. Щом се налага за пореден път да изстрадам подлудяването на Хамлет, поне имам удоволствието отново да те видя.

Тя не се сдържа и се разсмя, но престорено строго го упрекна:

— Не съм сигурна дали сравнението ми харесва. Беше много мило да се отбиеш да ме видиш. — Вратата се отвори и седящите на първия ред се върнаха. — Да се надяваме по-нататък представлението да стане по-добро — добави тя, като се молеше Алкънбъри да си тръгне.

Той направи отчаяна физиономия.

— Съмнявам се. Ще стане само ако призракт на Йорик се върне и избие всички.

— Едва ли ще се стигне дотам — възрази тя и Алкънбъри се засмя.

— Значи ще трябва да се примиря. — Взе ръката ѝ и я вдигна към устните си. — Ще те видя ли утре?

— Май не — отвърна тя и се опита да се освободи. — Според мен утре ще имаш ужасно главоболие.

— Ще дойда да ме излекуваш — не я пускаше той.

— Лека нощ, Алкънбъри — обяви тя решително. Франческа отново дръпна ръката си, но този път много по-силно. Лакътят ѝ се

стрелна назад и се чу издрънчаване. — Боже — въздъхна тя. — Беше шампанското.

Повдигна полата си, за да не се намокри от разлялото се вино.

— Остави на мен.

Алкънбъри се наведе да вдигне чашата.

— Ще ти донеса друго — обади се Едуард. — Извинете ме, лейди Гордън, Алкънбъри.

Излезе, преди тя да възрази, че не иска. Реши обаче да се възползва от момента.

— Трябва да престанеш — обърна се тя към Алкънбъри, докато бършеше с кърпичка полата си. — Хенри! — Стана по-настойчива, защото той не я поглеждаше. — Умолявам те!

Той се приближи заплашително близо до нея.

— Франческа, не осъзнаваш какво правиш. — Не го каза с досегашния весел тон. — Утре ще бъдеш в хорските уста.

Тя стисна устни. Може би той имаше право, вероятно щеше да съжалява, че е пренебрегнала съвета му. Но в момента мислеше единствено колко ѝ е неприятно да я манипулират и да се държат снизходително с нея.

— Лека нощ, Алкънбъри — повтори тя.

Сянка премина през лицето му.

— Не искам това да ни раздели — промълви той съвсем тихо. — Но ти не искаш съветите ми, виждам го. Ще се постарая да не те напътствам.

— Благодаря — отвърна тя суховато.

Лицето му се изопна. Той кимна.

— Ще се видим утре. Лека нощ, Франческа.

— Не. Не утре.

Трябваше да отклони обсебващото внимание на Алкънбъри, а и имаше шанс таеше надежди в тази посока Едуард още да е в къщата ѝ утре сутринта и в двата случая беше по-добре да не вижда Алкънбъри.

Той я гледаше изпитателно все едно се опитваше да прочете мислите ѝ. Франческа вирна брадичка и също впи очи в неговите. Не беше длъжна да му дава обяснения. Да предполага каквото си иска.

— Добре — кимна най-накрая той. — Някой друг път, тогава.

Тя също кимна и той си тръгна.

Погледна влажната си пола и въздъхна. След малко вратата отново се отвори, Сали влезе в ложата и бързо се огледа. Щом забеляза, че мъжете отсъстват, застана до Франческа.

— Добре ли си? — попита настойчиво тя. — Видях Алкънбъри да излиза. Беше като пребит. И къде е.

— Лорд Едуард отиде за вино. Никой не е бил Алкънбъри.

Тя се настани отново на мястото си.

Сали също зае своето.

— Франческа, какво става? Не беше ли почти сгодена за Алкънбъри?

— Не — прекъсна тя рязко приятелката си. — Той реши да остави подобно впечатление.

— Ясно. — Сали стисна ръката ѝ. — И аз така предположих. Но нали каза, че лорд Едуард само ти помага да откриеш Джорджина. Защо е тук тази вечер?

Франческа си пое дълбоко въздух, ала не успя да потисне радостното си чувство.

— Не знам, Сали, но присъствието му ме прави изключително щастлива.

ГЛАВА 21

Едуард бавно се отправи към салона, за да остави на Франческа достатъчно време да разговаря с барон Алкънбъри. Очевидно той бе лудо влюбен в нея и доста раздразнен от несподелената взаимност. Едуард не се възхити от начина, по който Алкънбъри нахълта в ложата им, за да демонстрира чувствата си, но съчувстваше на човека открил, че любовта му е обречена. Явно баронът чак сега започна да го осъзнава и това никак не му се нравеше. Напълно разбираемо.

Ако Алкънбъри обаче не го проумее докрай достатъчно скоро, лордът щеше да го принуди. Дори търпението на Едуард имаше граници.

Тълпата започна да оредява — публиката се връщаше в залата. Понеже рядко идваше в града и още по-рядко ходеше на театър, трябваше да минат няколко минути, та да разбере какво точно става. Две малко по-възрастни от него жени приближиха глави съзаклятнически и почти му обърнаха гръб. Чу ги да си шепнат и долови изпепеляващите им погледи на минаване край него, насреща му идваше двойка, ала внезапно прояви небивал интерес към картината на стената, при приближаването му жена извърна очи, щом той погледна в нейна посока.

Едва когато кимна любезно на твърде добре познатия му лорд Данвърс му стана ясно, че го избягват. Мъжът не извърна глава, но се изчерви и отвърна на поздрава му почти обидно съдържано. Едуард присви очи. Независимо от опровержението определено бяха плъзнали клюки по негов адрес. Още не ги беше чул, защото от уважение към паметта на баща си не се появяваше често в обществото.

Отново обиколи салона. Този път се оглеждаше по-внимателно и вече ясно забеляза знаците. Не се лъжеше в предположението си. Повечето от тези хора дори не бяха от неговата социална класа, но си позволяваха ледено отношение. Именно затова Лондон не му допадаше. Запита се какво ли е усетил и чул от клюките Чарли. За пръв път завидя на по-големия си брат, задето със смях отминава

всичко. Забравяйки напълно за виното Едуард се върна в ложата. Поне Франческа изглеждаше безразлична към вихреция се скандал.

— Едуард.

Спря, но не бе сигурен дали е чул името си. Коридорът вече беше почти празен и се чуваха аплодисментите от залата за започването на следващото действие.

— Едуард! — прошепна отново гласът и този път той го разпозна.

Луиза Халстън стоеше в една от отделените със завеса ниши.

По лицето ѝ се четеше не просто молба, тя го умоляваше. Направи му знак да се приближи. Той не помръдна. Какво искаше тя сега?

— Моля те, Едуард. Дай ми секунда да ти обясня.

Той бавно прекоси коридора. Тя отстъпи назад в скривалището си и му направи място. Той се облегна на стената и я закри от хорските погледи, но не влезе в нишата.

— Добър вечер, лейди Луиза.

Тя трепна. Меките ѝ сини очи бяха зачервени, кожата ѝ изглеждаше почти прозрачна. Продължаваше да е красива, приличаше на направена от стъкло, на път да се счупи.

— Какво ли си мислиш за мен? — промълви тя тихо. — Наистина много съжалявам, Едуард.

Един всеотдаен джентълмен щеше да ѝ се притече на помощ и да направи нещата по-лесни за нея, един по-благосклонен мъж щеше да признае поне пред себе си, че като го отхвърли, тя му отвори по-лесен път към друга жена. Но Едуард продължаваше да се чувства наранен и затова попита равнодушно:

— За какво съжаляваш?

— За... За случилото се между нас — преглътна Луиза.

Той си напомни, че е едва двацет и една годишна и не притежаваше смелия дух на Франческа.

— Защо каза на баща си?

— Нямах избор. — Гласът ѝ трепереше. — Попита ме защо си идвал и се наложи да му кажа за отлагането на сватбата. Той ме разпитва почти цял час. Накрая не издържах и му повторих думите ти. Не очаквах да постъпи така, но... Подозирах, че ще развали годежа ни.

Знаеш... Трябва да разбереш... В окаяно положение сме и на път да загубим всичко!

Едуард си пое дълбоко въздух. Начинът на живот на семейство Халстън не подсказваше да са на прага на разорението. По-студената и безмилостна част от него се запита защо графът не е започнал да икономисва, преди да се озове в окаяно положение.

— Тогава защо ми даде дума?

— Исках! — възкликна тя. — Както и да ми вярваш, да съм достойна за доверието ти. Възнамерявах да спазя обещанието си. Повярвай ми така беше. Но ти повече от другите си наясно, че семейството е по-важно от дадената дума на чужд човек!

Едуард се сети за настояванията на братята му да не споделя тайната с Луиза. Отхвърли доводите им, защото държеше на нея достатъчно, за да ѝ сподели грозната семейна тайна и да я предпази от последствията. Беше го направил от чувство за дълг, смяташе за недостойно да крие от нея. Не се втурна да ѝ повери тайната си, защото имаше нужда от утехата ѝ или да търси съвета ѝ. Като неин годеник смяташе за свой дълг да го направи, постъпи както би постъпил към всичките си задължения, ако беше станала негова съпруга.

Чувство за дълг и задължения — бяха го възпитали да уважава и двете и през ум не му минаваше да ги пренебрегва. Странно наистина, един семеен скандал и загубата на бъдещата съпруга му показаха до каква степен го обвързват дългът и задълженията и колко свободен се чувства човек без тях.

— Защо искаше да се омъжиш за мен, Луиза? — попита той тихо. — Само заради парите и за да спасиш семейството си ли?

Тя ахна учудено.

— Не! Не, разбира се! Много държах на теб, Едуард. Толкова си приличаме двамата. Отдадени сме на задълженията си и сме разумни. Винаги се разбирахме добре. Нямаше недоразумения и разминавания. Представях си как ще водим тих спокоен живот заедно. Беше ми лесно, защото прекрасно си подхождахме във всяко отношение. Семействата ни бяха съгласни.

Вероятно тя наистина е точно като него. Нали именно поради тези причини я избра? Започна да държи на него, защото всичко

подказваше, че така е редно. По същата причина и той държеше на нея. И точно затова никога не я бе обичал истински.

Слоходи го същинско прозрение. Беше държал на нея, но това не беше любов. Почувства се предаден от нарушеното обещание на Луиза, шокира се от начина, по който го отхвърли и побесня от плъзналите клюки. Ала ни най-малко не се натъжи или разстрои от загубата на самата Луиза. Чувстваше се като Ромео: търси чувства от хубавата Розалина, докато не вижда Жулиета и не осъзнава за какво всъщност копнее.

— Разбирам те. — Взе ръката ѝ и я целуна леко. — Желая ти щастие, Луиза.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— О, Едуард — прошепна тя, — знам колко щастливи щяхме да сме заедно.

Усмивка пробягна по лицето му. Щеше да е само сянка от истинското щастие, дори и двамата да не го осмисляха. Беше твърдо убеден в това. Луиза несъзнателно му бе направила огромна услуга, преди той да открие колко плитко може да е доволството от един брак.

— Нима? Вероятно. Но и двамата сме разумни, както ти подчерта. По-добре всеки от нас да потърси щастието си другаде.

Тя кимна с трагично изражение. За миг Едуард я съжали, защото осъзнаваше, че не ѝ е съдено да търси собственото си щастие така успешно като него. Беше свободен да се върне при Франческа, докато баща ѝ без съмнение щеше да я омъжи за Калвертън или друг благородник, достатъчно богат да спаси семейство Халстън. Графът нямаше друг изход. Само дъщеря му Луиза можеше да им помогне и най-вероятно тя вече се бе примирила. Чувство за дълг и задължения. Отново стисна ръката ѝ.

— Довиждане, скъпа.

— Довиждане — прошепна тя. — Благодаря за разбирането.

Едуард кимна и тя мина край него, за да отиде при семейството си. Видя я как изчезна зад ъгъла и мълчаливо ѝ пожела истинско щастие, каквото самият той бе на път да открие. Тръгна към ложата, а сърцето му преливаше от радостно очакване.

* * *

Едуард се забави дълго и Франческа започна да се притеснява. Дали посещението на Алкънбъри не го бе разколебало или в салона бе срещнал някого и това го бе накарало да преосмисли публичната си поява с нея. Трябваше да прояви дискретност и търпение, както добре съзнаваше, но ѝ бе непоносимо. Не чу нито дума от първите две сцени и точно щеше да захвърли всякакво достойнство и въздържание и да отиде да види какво е станало, когато вратата се отвори. Той се настани на стола до нея, а тя въздъхна облекчено. Мълчаха до края на действието. Публиката започна да ръкопляска, а той се наведе към нея.

— Франческа — прошепна той и дъхът му погали бузата ѝ. — Искам те.

Сърцето ѝ подскочи. Тя леко извърна глава, но очите ѝ останаха приковани към сцената.

— Сега ли? — попита тя усмихната.

— Да.

Боже. Сърцето ѝ биеше лудо, едва дишаше.

Хората пред нея се размърдаха и тя се помоли да не се обърнат и да не видят как е поруменяла и как трепери от желание, обзело я след думите му.

Долови фриволното настроение на Едуард.

— Ела с мен.

Подаде ѝ ръка. Тя едва се сети да грабне шала си, постави ръка върху неговата и му позволи да я изведе от ложата. Докато отваряше вратата, погледна назад и безпомощно се усмихна на Сали. С широко отворени очи приятелката ѝ само кимна за довиждане.

Той не каза нищо, докато вървяха по пустите и тихи коридори на театъра. Долу на входа Едуард изпрати разпоредител да извика каретата му. Все още го държеше под ръка.

— Ще липсваш ли на приятелите си? — попита той внезапно.

— Не, не особено.

Въобще не мислеше за семейство Лъдлоу.

Едуард я погледна.

— Ще посрещнат ли с неодобрение нашето тръгване?

Тя премигна изненадано.

— Не е тяхна работа да одобряват или не, но мисля, че няма.

— Смятат ли за редно да предпочетеш лорд Алкънбъри?

Франческа усети как лицето ѝ поруменява.

— Вероятно, но това никога нямаше да стане.

— Нима? — попита той и отново я изгледа изпитателно.

Разпоредителят се появи и им даде знак, че каретата чака. Едуард я отведе до вратичката и ѝ помогна да се качи. Изолирана от външната светлина и шум, Франческа се потопи с наслада в уединения свят с него.

— Няма ли да размислиш и да приемеш ухажването на Алкънбъри? — осведоми се Едуард, докато сваляше ръкавицата ѝ.

— Ами, не... Не вярвам... — Рязко си пое дъх, когато той нежно целуна китката ѝ. — Защо?

— Изглежда надежден ухажор. Ти доста го харесваш, от пръв поглед се вижда готовността му да падне на колене да ти направи предложение, ако го насърчиш.

— Да, наистина е надежден.

Гледаше като замаяна как тъмната му глава отново се навежда над ръката ѝ. Усетила езика му върху пламналата си кожа, затвори очи, постепенно започна да плъзва устни нагоре по ръката ѝ. Тя цялата настръхна от бушуващите у нея емоции.

— Тогава не е ли разумно да го насърчиш?

— Спри да ми говориш кое е разумно — прошепна тя.

Той се засмя.

— В интерес на истината ми струва големи усилия, в близост до теб, скъпа моя, разумът ми изчезва и мисля единствено за това... — Устните му докоснаха нейните. — И това... — Отново я целуна и прокара пръсти през косата ѝ. — И всичко, което копнея да правя с теб.

— Хайде по-добре да поговорим за това.

Заради приличието тя се опита да се отдръпне, но той само се засмя, докосна с устни шията ѝ и леко ухапа нежната кожа под ухото ѝ. На Франческа започна да ѝ прималява от желание.

— Съвсем наскоро открих разликата между желание и необходимост — прошепна той в ухото ѝ. — Винаги съм знаел какво желая, но досега не знаех какво ми е потребно.

— А то е?

Усети как каретата спира.

Едуард се усмихна и отвори вратата.

— Нужна си ми ти. Искам да те обладавам по всякакви начини.

— Тогава по-добре да влезем — прошепна тя и го погали по бузата. — Вероятно ще ни отнеме известно време.

Той освободи кочияша. Кръвта на Франческа кипеше докато влизаха в къщата ѝ. Тя отпрати госпожа Хочкис така бързо, както Едуард бе освободил прислужника си. Ако в момента умът ѝ имаше способността да разсъждава по-рационално, щеше да се запита защо той повдигна въпрос за Алкънбъри, ала в замяна тя мислеше за последното му изречение и подтекстът на обещанието за сексуална наслада. Какво имаше предвид той? Тя се чувстваше като момиче, изпълнено с любопитство какви нови незабравими и чудесни неща може да прави този мъж с една жена. Боже, ако подозираще, че привидно скованият и порядъчен Едуард де Лейси крие толкова страст в себе си, щеше да го съблазни още първата вечер, когато дойде в дома ѝ, за да се види със Слоан.

Последва я горе все едно е напълно нормално. Странно, но тя имаше чувството, че е нормално. Сякаш той имаше законно право да присъства в дома ѝ, в спалнята ѝ. Дори когато затвори вратата след тях, не възникна момент на неловкост!

Тя застана до, тоалетката, седна и започна да сваля бижутата си.

В огледалото наблюдаваше как Едуард съблича самото и жилетката си и разхлабва вратовръзката. Не откъсваше очи от нея. Застана зад гърба ѝ и хвана ръцете ѝ, докато тя се пресягаше да свали колието.

— Дай на мен — предложи той.

Разкопча го и го остави да падне ѝ скута ѝ. Със също толкова бавни движения извади фибите от косата ѝ и я разпусна върху раменете ѝ. Нежно я целуна по шията, от което я побиха тръпки. Франческа усети как ѝ прималаява и се вкопчи в плота пред себе си.

Нямаше сили да помръдне, докато устните му се движеха по рамото ѝ, а после към шията. Наблюдаваше в огледалото какво прави и въздействието на движенията му се удвояваше.

— Изправи се — прошепна той.

Видя сияещите му очи, придобили сребристи оттенъци. Плъзна длан от рамото ѝ към откритата част на гърдите ѝ и разкопча страничните копчета на роклята. Тя го погледна предизвикателно и се облегна назад.

Той наведе глава и се загледа в разголената ѝ кожа над бюстието. После го разкопча и постави ръце върху гърдите ѝ. Тя си пое задъхано въздух и се притисна към него, усети ерекцията му. Все така с ръце върху бюста ѝ той започна да се притиска към гърба ѝ.

— Не правиш нищо за мъжките ми желания — прошепна той дрезгаво.

— Не ме интересуват в момента. Напредваш доста бавно.

— Чудесно.

След няколко секунди разкопча и останалите копчета на роклята и я плъзна надолу. Франческа се изправи, готова да се отдалечи от тоалетката, ала Едуард я спря. Изрита стола помежду им, притисна се силно към нея и я прикова към плота. Остави я да изхлузи роклята по бедрата си, прегърна я здраво през кръста и прокара ръка по корема ѝ.

— Прекалено бавно, така ли? — Засмя се леко в отговор на несполучливия ѝ опит да каже нещо, защото тя стигна само до тихо стенание, когато той пъхна пръсти между бедрата ѝ. — Определено се налага да се старая повече, за да те задоволя.

Франческа загуби дар слово. Не откъсваше очи от огледалото, което отразяваше всяко негово движение. Златният ѝ пръстен проблесна на светлината, докато силните му пръсти галеха нежните косъмчета между краката ѝ, а после деликатно продължиха понавътре, за да докоснат по-интимните ѝ части. Чувстваше се като изопната струна на цигулка. Той познаваше тялото ѝ отлично. Допирът му стана по-нежен. Започна да я гали и тя бе готова да се разтопи. Играеше си с нея, а тя се задъхваше все повече и повече. Пъхна пръст в нея ѝ тя за малко да изкрещи. Пъхна ерекцията си между бузите на дупето ѝ, а тя протегна ръце назад, прегърна го през врата и усети как всеки момент ще стигне до оргазъм.

— Усещаш ли какво правиш с мен? — попита той шепнешком и се притисна още по-плътнo към нея. — Подлудяваш ме, Франческа.

Ръката му я държеше през кръста здраво и нависоко и краката ѝ едва докосваха пода.

— Не ти вярвам. Още си облечен.

Отвърна ѝ с усмивка. Пусна я да стъпи на пода, разкопча яката на ризата си и я изхлузи през главата. Останала без дъх, тя не сваляше очи от отражението му в огледалото. Видя го как разкопчава панталона си.

— Постави ръце на масата — нареди ѝ той.

Тя се наведе с разтворени крака. Отърка главичката на члена си в нея и проникна дълбоко.

Тя потрепери и за малко да стигне до края. Едуард плъзна ръка към гърдите ѝ, а с другата отново се зае да гали интимните ѝ части, докато не преставаше да я обладава отзад.

— Отвори си очите — настоя той. — Искам да видиш как изглеждаме заедно.

Франческа се подчини и се опита да се съсредоточи върху отражението си в огледалото. С разпиляна по раменете коса изглеждаше необузdana, похотлива, изцяло изложена пред очите на мъжа зад нея. Опираше се в плота и се отгласкваше назад, за да посреща напористите му прониквания, ставащи все по-учестени. Виждаше как пръстите му не спират да се движат, а тя, изпълнена с наслада, бе готова да експлодира. Виждаше над рамото си лицето му, сега съсредоточено и напрегнато, а когато я докара до забрава, очите му засияха.

Едуард усети приближаването на оргазма ѝ и един триумфален поглед съпроводи вика на пълното освобождение на Франческа. Проникнал дълбоко в нея, той долавяше всяка конвулсия на тялото ѝ. Не издържа дълго. Наблюдавайки екстаза, изписан по лицето ѝ, загуби остатъците от самоконтрола си. Стигна до върха и всякакви мисли изчезнаха от съзнанието му.

Известно време се чуваше затрудненото им дишане. Никога не бе изпитвал подобно освобождение и толкова пълно задоволство. Не и с друга жена, не и след усилена работа за постигането на желана цел, не и при бляскав успех на деловото поприще. Тялото му се топеше от физическо удовлетворение, съзнанието му беше замъглено и отнесено, но сърцето му...

— Ако това е лудостта — долетя немощният глас на Франческа изпод водопада от лъскавата ѝ коса, — води ме в лудницата.

— Да го отложим за утре. Сега имам сили само да стигна до леглото. — Пое си дълбоко въздух, а тя се разсмя. — Мога да остана тук завинаги — добави той и отметна косата ѝ, за да я целуне по шията.

Извърна глава и му хвърли страстен поглед.

— Завинаги ли? Какво още си ми намислил?

— Няма начин да си го представиш — отвърна той и се отдръпна от нея.

— Ами ако и аз съм ти намислила това-онова?

— С радост бих се подложил на всичко. Защо не ми споделиш идеите си, скъпа?

Тя се засмя отново.

— До тази вечер някои от тях дори не ми бяха хрумвали — призна тя и го поведе към леглото. — Но отсега нататък тоалетката никога вече няма да ми изглежда така невинна и безобидна както досега.

— А аз как ти изглеждам? — попита Едуард, изведнъж станал сериозен. — Спомена, че не би приела ухажването на Алкънбъри. Бил само скъп приятел, както твърдиш. А какво съм аз за теб?

Отговорът се изписа в грейналите ѝ очи, преди да успее да извърне поруменялото си лице и смутено да се усмихне. Държеше на него не само заради силното физическо привличане, не само заради помощта му да открие Джорджина... Започна да формулира отговора, ала Едуард я спря. Беше научил каквото го интересуваше.

В продължение на две седмици водеше Франческа на места, където щеше да ѝ е забавно. Отначало тя се дърпаше, но той я убеди, че не бива да се посвещава единствено на издирването на Джорджина. Ходиха на театър, на опера, в Кралската менажерия, в „Тауър“, за да разглеждат кралските съкровища, в Британския музей, за да се запознаят с антиките. С всеки изминал ден тя пленяваше Едуард все по-силно. Той продължаваше да получава доклади от Джаксън във връзка с издирването на Джорджина, с господин Уайт движеше делата на Дърам, даваше указания на Уитиерс относно иска да задържи херцогството за Чарли, но през цялото време мислеше за следващата среща с Франческа. Колкото по-продължително време прекарваше в нейната компания, толкова по-ненаситни ставаха желанията му.

Една нощ му хрумна, че това е щастието. Лежеше в леглото ѝ и я държеше в обятията си, спокоен и удовлетворен, и изпита чувство, което придобиваше все по-осезаем смисъл. Никога не се бе колебал да преследва желаното. Придърпа Франческа към себе си и я целуна по рамото.

— Ела с мен — прошепна той. — Утре. За един ден. Ще те заведа в Гринуич или Ричмонд. Просто да не сме в Лондон. Искам да

изляза от града.

— В Гринуич? — възкликна тя изненадано. — Да, добре. Разбира се. Но...

Отново я целуна и тя се разтопи в прегръдките му.

— Значи се уговорихме — усмихна се той, а тя го погледна замечтано и кимна. — Прекрасно.

— Защо точно Гринуич? — попита тя закачливо, докато той обсипваше брадичката и шията ѝ с целувки. — Какво си намислил, Едуард?

— Тайна — отвърна той и отпусна глава върху гърдите ѝ. — Но ще бъде чудесно.

Кроеше планове как ще я задържи до себе си. Завинаги.

ГЛАВА 22

На следващата сутрин Едуард си тръгна рано. Още сънена, Франческа започна да недоволства задето той стана по изгрев и се облече. Обясни ѝ обаче колко важно е да подготви някои неща, преди да тръгнат. Целуна я, а тя почти успя да го върне в леглото, но една чаровна усмивка последва обещанието му да ѝ позволи по-късно да направи каквото е намислила.

Вратата се затвори тихо след него. На нея вече не ѝ се спеше, независимо че белезите от поредната безсънна греховна нощ щяха да се изпишат по лицето ѝ. Не беше на себе си. Алкънбъри я предупреди, че Едуард нито ще се ожени за нея, нито ще остане задълго силно привързан. Тя отхвърли пророчествата му. Не желаше да слуша съветите на Алкънбъри, не искаше да мисли за края на връзката си с Едуард точно сега. Напоследък Едуард бе почти непрекъснато до нея. Всички го бяха забелязали. А тя все още нямаше за себе си отговор на въпроса на Алкънбъри, какво всъщност изпитва към Едуард.

Ненадейната му поява в ложата я смая, колко щастлива се чувства от присъствието му. Организираните от него безкрайни разходки из града, сякаш няма какво друго да прави, подхранваха мечтите ѝ вечно да е така. Помнеше предупреждението на барона, ала се чувстваше безпомощна срещу примамливото присъствие на Едуард. Щеше да го покани в леглото си, не се съмняваше в това, дори в самото начало той да бе заявил, че връзката им ще е мимолетна.

Проблемът бе, че... той май не възнамеряваше да е такава. Ето сега я покани да отиде с него, разпитваше я за чувствата ѝ към Алкънбъри и то с неприкритото намерение да разбере дали не е влюбена в друг мъж. Вече бяха любовници, а той продължаваше да я ухажва старателно. Други бяха страховете ѝ. Ето, неочаквано и изцяло загуби ума и сърцето си по него и мечтаеше в Гринуич да чуе, че и с него е същото. В противен случай...

Франческа свъси вежди, отметна завивките и стана. Понякога беше най-големият враг на себе си. Влюби се в привлекателен,

прекрасен мъж, очевидно силно привързан към нея, който не се държеше снизходително, не я подценяваше и не се възмущаваше от някои нейни непристойни постъпки, а тя мислеше единствено какво ли ужасно нещо ще ѝ каже. Отвори гардероба и започна да подбира дрехи. Днес ще се настрои да приеме нещата както дойдат и няма да очаква разочарование. Ако Едуард ѝ каже, че държи на нея, щеше да е добра новина, ако ѝ каже, че иска да продължи да се любят, и това щеше да е добра новина. Той не е като нея, за сетен път си напомни тя. Беше методичен и рационален и не би си изгубил ума по жена само след няколко седмици, независимо колко си допадаха в леглото. Спомни си и обясненията му във връзка с годежа му с Луиза Халстън, бе се стигнало дотам след месеци и дори години.

— По неговите думи съм била склонна да командвам — заяви тя на отражението си в огледалото, вдигнала зелена рокля пред гърдите си, за да прецени как ще изглежда. — Това не е комплимент. Но изрази и желание отново да ме види — продължи тя, отхвърляйки зелената рокля и посягайки към червеникавокафява, украсена с екрю. — И го направи публично. Ако не иска да ме види отново... — погледна лицето си в огледалото и не успя да определи какво изразява застиналото ѝ изражение — ... не се налага да го прави — довърши тя шепнешком.

Боже, какво ли бе замислил Едуард за предстоящата разходка до Гринуич?

Най-накрая се спря на сапфирено синия си костюм, в случай че Едуард е намислил да яздят, и слезе долу. Госпожа Хочкис я посрещна на долната площадка и ѝ подаде плик.

— Току-що пристигна за вас, мадам. Позволете да отбележа, тази сутрин изглеждате много добре.

Франческа се усмихна на икономката си. Въпреки терзаещите я въпроси тя наистина се чувстваше много добре и изпълнена с трепетно очакване.

— Благодаря. Днес ще отсъствам.

— Господин Хочкис да извади ли каретата?

— Не се налага. Ще бъда с лорд Едуард.

Възрастната жена кимна и отиде да поднесе закуската.

На масата Франческа отвори бележката. Сали Лъдлоу ѝ пишеше колко се тревожи, защото нито била виждала, нито била чувала

Алкънбъри от вечерта в театъра. Деликатно питаше дали Франческа има представа какво е станало. Послеписът ѝ обаче обясняваше истинската ѝ загриженост, умоляваше я да се държи мило с Алкънбъри при следващата им среща и да не забравя колко я обича.

Въздъхна. Всички се надпреварваха да я уверяват колко той е привързан към нея и да я предупреждават колко неподходящ е другият. Колко по-лесно щеше да бъде, ако мъжът, когото обичаше, също изпитваше чувства към нея.

С Алкънбъри би се разбирала чудесно. В деня след появата на Едуард в ложата на семейство Лъдлоу, Алкънбъри ѝ изпрати малък букет прекрасни маргарити. С извинения за снощи и пожелания за щастие, гласеше картичката му, подписана само с инициали. Оттогава не го беше виждала. Дали защото толкова време прекарваше с Едуард, или защото Алкънбъри я избягваше. Не можеше да определи.

Бързо сгъна бележката на Сали. Имаше късмет с такива приятели. Не се бе виждала и със семейство Лъдлоу, те не се движеха в социалните кръгове на Едуард. Откакто я водеше къде ли не, не бе срещала никого от обичайните си познати. Беше ѝ неприятно, задето държи приятелите си настрана, но това бе поредното препятствие, за което не ѝ се мислеше в момента.

Едуард навярно се нуждаеше от известно време за споменатата подготовка и затова се зарадва да чуе как само час след закуската пред дома ѝ спира карета. Бързо се качи да си вземе шапката и вече слизаше надолу, когато на вратата се потропа силно и настойчиво. Госпожа Хочкис се втурна да отвори.

— Къде е лейди Гордън? — попита Едуард, нахлувайки вътре и почти се блъсна в госпожа Хочкис. — Трябва незабавно да говоря с нея!

— Ето ме — обади се тя смаяно. — Какво има?!

Погледна я и на лицето му се разля широка усмивка.

— Джаксън е открил Джорджина!

Колената ѝ се подкосиха. Джорджина... Дълбоко потънала в мисли за собственото си положение, днес дори не бе помислила за племенничката си. Едновременно я обзе чувство за вина и облекчение. Отпусна се на стъпалото зад нея все още стискайки шапката.

— Къде? — прошепна тя. — Къде е детето?

Той мина край госпожа Хочкис и вземайки по две стъпала наведнъж се качи при нея.

— В Бентъл Грийн.

В другия край на Лондон, но все пак достатъчно близо. Загубила дар слово, тя само кимна. Слава богу, че Елен не беше отвела Джорджина далеч, това бе най-големият ѝ страх и сега, успокоена, отпрати мислено благодарствена молитва. След броени часове щеше да е отново с племенничката си.

Едуард обгърна лицето ѝ с длани.

— Май си на път да припаднеш. Госпожо Хочкис, донеси шери!

— Не! — Обви китката му с треперещи пръсти. — Добре съм. Веднага отивам да я прибера.

— Разбира се. Каретата ми е отвън.

Помогна ѝ да стане и я поведе надолу.

— Наистина ли я намерихте? — попита госпожа Хочкис.

Франческа нагласяваше шапката си и, неспособна да говори, само кимна. Икономката възкликна радостно и бързо я съпроводи до вратата, която Едуард вече държеше отворена.

— Побързайте. Доведете малката госпожица веднага! Милорд, Бог да ви благослови!

Не беше на себе си, докато Едуард я съпровождаше към каретата и даваше указания на кочияша накъде да кара.

— Нямам търпение да я видя отново — промълви тя тихо, настанила се в купето. — Тя е толкова сладко дете, Едуард. Страшно ми липсва.

— Сигурно. — Прегърна я през раменете. — Прилича ли на теб?

— Не. Копие е на майка си. Джулиана приличаше на майка ни, а аз на баща си. Джорджина е с тъмна коса и светла кожа като Джулиана. — Усмихна се. — Още когато Джорджина беше бебе, сестра ми се вайкаше, че детето е наследило носа на майка ни. Питам се колко ли се е променила, откакто я видях за последен път.

— Скоро ще разбереш — увери я той и ѝ стисна ръката.

— Почти не е за вярване... — Замълча, потънала в мисли за отчаянието си, че няма да доживее до този ден. Без помощта на Едуард още щеше да води отчаяната си битка да си намери адвокат. — И всичко това благодарение на теб — обяви тя през сълзи. — Плачеше от радост, но Едуард пхна кърпичката си в ръката ѝ. — Нямам думи да

ти благодаря достатъчно, Едуард, за всичко, което направи. Помагаше ми, утешаваше ме и ми даваше мъдри съвети.

— Моята роля е малка — прекъсна я той. — Решителността ти си каза думата.

— Нищо подобно — успя да се засмее тя, докато си бършеше сълзите. — Решителността ми нямаше да доведе до нищо, ако не бях нахлула в дома ти, за да ти искам обяснение за Уитиерс.

— Прекалено строго съдиш постъпките си.

— Не бях на себе си от тревога. Елен изчезна и нямах представа... Една съседка спомена колко е отслабнала Джорджина. — Обърна се към него тревожно. — Детективът каза ли как изглежда? Добре ли е? Наранена ли е? Ако Елен я малтретира, ще пратя полиция, кълна се!

— По думите му изглеждаше добре — увери я Едуард с благ тон. — Засега няма причина да се притесняваш.

— Не съм склонна да ѝ предложи пари, ако се е държала лошо с Джорджина — нареждаше Франческа. — Дори да е било неволно. Непростимо е да държиш дете в мизерия при живи роднини, които е радост ще се грижат за него!

— Джаксън не спомена за мизерия... Не прави прибързани заключения.

— Нищо подобно не правя! — възкликна тя. — Подготвям се за онова, което ще заварим.

Едуард само поклати глава и попита:

— А готова ли си за онова, което трябва да направиш?

— Разбира се. Обсъдихме го няколко пъти. Дори приех да подкупя Елен, за да ми я върне.

— Не е тактично да го наричаш така — напомни ѝ Едуард.

Франческа махна нетърпеливо с ръка.

— Пред нея няма да го нарека така, естествено.

— А как?

Тя понечи да каже нещо, но той я спря:

— Не забравяй: ако я обидиш, рискуваш да ти откаже, дори предложението ти да е изцяло в нейна полза.

Да, имаше голяма вероятност. Франческа затвори очи и се опита да потисне трескавото си нетърпение.

— Добре. Как да постъпя тогава?

— Престани да мислиш за най-лошото.

Тя стисна устни. Едуард я погледна настойчиво.

— Най-важното е да не показваш, че искаш най-много тъкмо това.

— Невъзможно ми е — оплака се тя.

— Не — възрази решително той. — Можеш да го направиш. Когато донесе вестника на Слоан вкъщи и предложи да го накараш да напише опровержение, беше овладяна и практична.

Тя го изгледа свирепо.

— Нищо подобно! Дланите ми бяха изпотени и през цялото време си прехапвах езика.

— Но...

— Но знаех, че няма да ми помогнеш, ако отново изпусна нервите си — призна тя неохотно.

— Нищо подобно — отвърна той за нейна изненада. — Копнеех точно за такава реакция. Никога не подценявай желанията на опонентите си. Ти предложи справедлива сделка, която трябваше да обмисля. Не знаех дали не разполагаш със списък на други мъже, към които да се обърнеш със същата молба и, ако бях казал „не“, ти щеше да си тръгнеш.

Тя свъси вежди.

— Този номер едва ли ще мине пред Елен. Тя разполага с единственото, което искам — Джорджина — и го знае. Откаже ли ми, няма към кого друг да се обърна.

— Вярно, но трябва да подходиш все едно искаш да постигнеш сделка с нея. Алтернативата е да отнесеш случая в съда, а това ще бъде много скъпо и за двете ви. Изгледите да загубите е равен за двете, което значи да поемете разходите, да загубите и детето, и доходите си. Кажете, че точно това искаш да избегнеш както за себе си така и за нея. Покажи състрадание към положението ѝ, дори да е престорено.

— Опитях. Наистина. И донякъде ѝ съчувствам. Но не си видял Джорджина, както аз я видях последния път с насълзени очи и нещастна, докато ме умоляваше да я взема със себе си. Не чу как Пърсивал крещеше, че ще извика властите, ако не си тръгна веднага. Не чу заканата на Елен никога да не се откаже от Джорджина... — Спря, за да нормализира дишането си.

— Имаш ли идея колко копнеех да стоваря юмрука си в лицето на Грегори Слоан? — попита той със сурово изражение. — Или да го съдя, докато го докарам до просешка тояга? А ти настояваше да запазя спокойствие и да слушам как го омайваш.

Тя пое дълбоко въздух, долавяйки какво всъщност ѝ казва.

— Беше представление.

— Точно така. Нищо друго.

Взе ръката ѝ. Вече се отдалечаваха от центъра на Лондон. Оживените улици и високите сгради отстъпваха място на по-тесни пътища и малки къщи. Бентъл Грийн беше спокоен квартал в покрайнините на Столицата. Мина цяла вечност, но накрая каретата спря пред отдалечена от улицата къщурка с голяма градина. Каретата се разклати, когато кочияшът скочи, а Франческа изправи рамене и наум си повтори сценария.

Прислужникът отвори вратата и Едуард я погледна.

— Готова ли си?

— Моля те, дръж Пърсивал настрана, ако е вкъщи. Той насърчава Елен да се държи лошо с мен. Ненавистта ни е взаимна.

— Разбира се.

Тя сграбчи ръката му, сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост и нерви. Помогна ѝ да слезе, двамата минаха през портата и влязоха в градината. С известно закъснение Франческа си даде сметка, че ги придружават повече прислужници от обикновено. Двама бяха скочили от задната част, друг бе слязъл от капрата. Кочияшът завърза поводите и оглеждаше зорко какво става наоколо. Зърна пистолет на седалката до него. Хвърли поглед към Едуард лицето му бе придобило авторитетен вид, а изражението му говореше, че няма да приеме отказ. Приличаше на пълководец, поел срещу враг, с малка армия зад гърба си.

Нямаше начин сега Елен да я спре.

Малко черно куче с лай се втурна да ги посрещне. Още не стигнали до входната врата и една жена я отвори.

За секунди, преди да разпознае гостите, по лицето на Елен Хейуд се мярна дружелюбно изражение. За изненада на Франческа изглеждаше доста добре, не така слаба и изморена, а със свежо лице и грижливо прибрани руси коси. Ала щом зърна Франческа, пребледня и понечи да затръшне вратата.

— Госпожо Хейуд — обади се Едуард и, поставяйки ръка на вратата, ѝ попречи. — Моля да ни отделите малко време.

— Как си, Елен? — попита Франческа.

Застанала лице в лице срещу врага си, вече не беше нервна, а ледено спокойна. Точно този момент бе чакала и с Едуард и неговите високи и мускулести придружители наблизко се чувстваше непобедима.

— Да ти представя мой приятел. Лорд Едуард де Лейси, това е госпожа Елен Хейуд.

По лицето на Елен се изписа изненада. Едуард се поклони и попита:

— Може ли да влезем?

В очите на Елен се четеше паника.

— Как ме откри?

Веждите на Франческа се стрелнаха нагоре.

— Ти криеше ли се?

Изчервяването на жената беше красноречиво признание. Едуард ѝ бе попречил да затвори вратата и сега тя неохотно отстъпи назад.

— Влезте — промълви недоволно. — Нямам друг избор, предполагам.

Никой не коментира последните ѝ думи. Франческа долови сигнала, който Едуард даде на слугите си и те мълчаливо се разположиха в градината. Един остана при портата. Елен също ги забеляза. Очите ѝ шареха между Франческа, Едуард и едрите мъже. Видимо напрегната, тя ги насочи към всекидневната — спретнато, но мизерно помещение.

— Защо си дошла? — попита Елен направо, щом Франческа седна.

— Искам да видя племенничката си — отвърна Франческа спокойно. — Не може ли?

Овладяното ѝ поведение притесни Елен още повече. Очите ѝ се стрелнаха към вратата сякаш очакваше някой да се появи всеки момент. Франческа се надяваше да е Джорджина и едва се сдържаше на мястото си.

— Джорджина я няма — заяви Елен. — Излезе.

— Ще почакам — Франческа свали ръкавиците си и се настани по-удобно. — Дори се радвам, че не е тук. Искан да обсъдя нещо насаме с теб.

Лицето на Елен пламна.

— Не! — отсече тя.

— Не? — повтори Франческа изненадано.

— Не, няма да я вземеш! — обяви Елен с вирната брадичка.

Франческа я изгледа. Елен очевидно очакваше поредния скандал, а не спокойното ѝ и разумно поведение. Франческа знаеше, че при предишната им среща само тя бе виновна за изпуснатите си нерви, но сега бе твърдо решена да не го прави и да се придържа към уместния съвет на Едуард.

— Годианата вероятно е била доста тежка за теб — подхвана тя с известно съчувствие. — Как са синовете ти?

Домакинята ѝ видимо се обърка.

— Добре са.

Франческа кимна. Почти долавяше одобрението на Едуард — той оценяваше въздържаността ѝ и я насърчаваше да продължи в този дух.

— Сигурно са големи юнаци. Приличат ли на Джон?

— Да — отвърна Елен бавно. — Метнали са се на баща си.

Зад подозрението ѝ се долавяше майчина гордост.

— Щастливи момчета. Джон беше един от най-милите мъже, които съм познавала. Сигурно и много са пораснали. Последния път, когато ги видях, още пълзяха.

Елен притеснено навиваше крайчето на престилката си. Хвърли поглед към Едуард.

— Вече ходят.

— Децата растат толкова бързо — отбеляза Франческа. — Бях смаяна колко бързо се променя Джорджина като дете. Сега сигурно едва ще я позная.

Елен пребледня.

— Няма да я вземеш — повтори тя с по-остър тон. — Няма да го допусна! Как можеш да искаш подобно нещо?

Франческа стискаше пръстите си в юмруци, стараейки се да запази спокойствие.

— Желанието на баща ѝ беше аз да я отгледам, ако той почине — напомни тя на Елен. — Сестра ми би искала единственото ѝ дете да е с роднините си. От деня, когато се роди, обичам Джорджина като свое дете. Детето, с което не бях благословена по време на своя брак.

— Не ме интересува — тросна се Елен. — Съжалявам, че нямаш дете, но няма да вземеш моето.

— Но тя не е твоя, нали? — възрази разпалено Франческа, преди да успее да се спре.

Едуард, запазил мълчание досега, се размърда. Тя си прехапа езика, наложи си да се успокои и продължи с предишния си мек тон:

— Ти имаш двама сина. Тези малки момчета се нуждаят от теб. Един ден пред теб ще легне отговорността да ги изучиш или да научат занаят. Мисля си как да ти помогна да го осъществиш.

— Нищо подобно! — извика Елен. — Просто искаш да вземеш Джорджи!

— Да, за да я отгледам според желанието на баща ѝ, твоя съпруг. Първата ми мисъл беше да се обърна към адвокат, за да ме представлява в съда. — Елен я погледна ужасено. — Всички шансове да спечеля са на моя страна. — Франческа говореше убедено. — В състояние съм да се грижа добре за едно дете. Майка ѝ беше моя сестра, а баща ѝ беше съгласен да я взема, защото съм най-близката кръвна роднина на Джорджина и нейна кръстница. Обичам я все едно е мое дете. Но адвокатите не работят безплатно и такъв ход ще се отрази тежко на твоето и на моето семейство. Хрумна ми, че има благоприятен начин да изгладим нашето различие.

Елен поклати глава. В очите ѝ имаше сълзи.

— Бях готова да дам много пари и за адвокат, и за съдебни разходи, но от това кой печели? Овдовяла майка с две малки момчета има много по-голяма нужда от тези пари — обясни Франческа спокойно. — Знам, че според завещанието Джорджина получава годишна сума за нейната издръжка. Ако напусне домакинството ти, ще се лишиш от нея. Наистина разбирам положението ти. Предлагам да действаме в полза и на двете ни, ще отгледам Джорджина, а в замяна ще ти дам двете хиляди лири, които бих похарчила, ако заведа дело.

Беше обмислила сумата внимателно. Издръжката на Джорджина възлизаше на сто лири годишно — значи хиляда лири за следващото десетилетие, ако остане да живее при Елен. С тази сума Франческа не възмездяваше достатъчно Елен, защото тогава за нея нямаше да остане нищо, а вдовицата имаше двама сина. Обаче доход от две хиляди лири, при разумно вложение, би възобновявал годишната сума от сто лири неопределено дълго време и пак да останат средства за обучението на

момчетата. Сумата никак не беше малка и Франческа бе преценила колко сериозно ще усети липсата ѝ, но сега, затаила дъх, очакваше отговора на Елен.

Жената видимо се разкъсваше. Прехапа силно устна и тя побеля, два пъти избърса сълзите от очите си. Понечи да заговори, ала отвън се чу шум. Кученцето отново лаеше и Франческа чу младежкия, ведър глас на Джорджина. Скочи на крака и се отправи към вратата.

— Пърси! — изкрещя Елен. — Пърси, не влизай! Отведи децата!

Едуард вече беше изскочил навън. Още гласове, този път мъжки, долетяха от коридора. После Франческа чу онова, за което мечтаеше всеки ден.

— Леля Франи?! — извика Джорджина. — Тя тук ли е?

— Да, скъпа — обади се Франческа.

Последва шум от стъпки и Джорджина се появи на прага. Беше по-висока и по-слаба отколкото я помнеше, но чиста и изглеждаше здрава. Лицето ѝ сияеше.

— Лельо Франи!

Прекося стаята и се хвърли в прегръдките на Франческа, която не можеше да говори от вълнение. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, а очите ѝ бяха влажни. Най-последно!

— Толкова ми липсваше — Джорджина бе впила в нея тъмните си очи. — Защо не идваше да ме видиш?

Зад тях Елен ридаше. Франческа се опита да не я чува, за да не се замисля с какви лъжи е обяснявала на Джорджина отсъствието на леля ѝ, защото тогава определено щеше да загуби самообладание.

— И ти много ми липсваше — увери тя племенничката си. — Искях да дойда да те видя по-рано.

Джорджина се поколеба, после кимна философски.

— Разбирам. Мама ми каза, че възрастните имат много задължения и отговорности и затова не отделят на гостуването толкова време, колкото биха искали.

Франческа си пое дъх, за да преглътне яда си. От една страна, Джорджина наричаше Елен „мама“; от друга, Елен фактически хвърляше върху Франческа обвинението, че не е посещавала детето, докато всъщност действията на мащехата я бяха възпирали.

— Никога не съм прекалено заета за теб — увери тя племенничката си. — Боже, колко си пораснала. Все повече приличаш

на майка си.

Джорджина се усмихна щастливо.

— Наистина ли? По думите на татко е била много красива.

— Така е, скъпа — потвърди Франческа. — Също като теб.

— Елен.

Пърсивал стоеше на прага. Изглеждаше съкрушен. Изгледа Франческа мрачно и отново се обърна към сестра си.

— Елен, ела за момент.

Тя сякаш се страхуваше да излезе от стаята. Очите ѝ шареха между Франческа, Джорджина и брат ѝ.

— Сега ли, Пърси? — почти проплака тя.

Той кимна.

— Да, сега! Остави Джорджи да говори с... — Направи гримаса, все едно е хапнал нещо горчиво. — Остави я да поговори с леля си.

Джорджина долови напрежението.

— Защо? — попита тя разтревожено. — Защо трябва да говоря с леля Франи, вуйчо Пърси? — Пърсивал мълчеше и тя погледна Елен. — Защо, мамо?

Елен Хейуд прибра ръце зад гърба си.

— Защо не, Джорджи? — обади се тя с разтреперан глас. — Не си я виждала от известно време.

Джорджина обаче бе силно обезпокоена.

— Лельо Франи — започна тя умолително, — може ли мама да остане?

— Не, не — бързо се намеси Елен. — Ще бъда отвън... При Били и Джак.

Решително прекоси всекидневната. Пърсивал я прегърна през раменете и я изведе. Франческа видя как Елен покри лице с ръце. В следващия миг се появи Едуард със сериозно изражение, погледна я и затвори вратата. Двете останаха сами.

— Какво има, лельо Франи? — Слабото лице на Джорджина беше изплашено. — Защо всички си тръгнаха?

— За да се видим на спокойствие. Не са си тръгнали, скъпа. Отвън са. — Франческа хвана детето за ръка и го отведе при дивана. — Не исках да отсъствам толкова дълго — започна тя. Опитваше се да не разстрои допълнително племенничката си, но и не желаше детето да

мисли, че го е изоставила. — Копнеех да те видя, но когато напуснахте „Чийпсайд“ не знаех къде сте отишли.

— О, тогава беше много страшно — обади се Джорджина. — Вуйчо Пърси каза, че трябва да се махнем много бързо и съвсем тихо. Джак се разплака, защото забравихме любимото му одеялце.

— Госпожа Дженкинс ми каза.

— Тя беше доволна, като си тръгнахме — обяви Джорджина. Изключително много приличаше на Джулиана, когато беше разстроена. Между веждите ѝ се бе образувала бръчка, а очите ѝ горяха. — Държеше се грубо с мама и все се оплакваше, че съм оставяла кал по стълбите, а не беше така!

— И аз не я харесах — довери ѝ Франческа шепнешком, а детето се усмихна. — Но се натъжих, защото бяхте заминали, без да кажете къде. Липсваше ми и се постарях да те открия. Дойдох, щом разбрах къде си.

— Толкова се радвам! — Лъчезарната ѝ усмивка обаче бързо се стопи. — Пак ли ще се карате с мама? Не ми е приятно.

— Няма. — Сърцето ѝ се свиваше да чува как Джорджина нарича „мама“ чужда жена. — Дойдох да те отведа вкъщи с мен.

Очакваше Джорджина да се смути и дори да се изненада. Беше се подготвила за детските опасения и страхове. Племенничката ѝ не я беше виждала от доста време и отдавна не бе идвала в дома ѝ. Естествено е едно дете да се изплаши. Но не очакваше Джорджина да я попита озадачено:

— Защо?

— Скъпа, родителите ти искаха така. Преди майка ти да почине, говорихме за теб. Тя много те обичаше. Щеше да те заведе в Италия, където е израснала, за да видиш оперите, където баба ти е пяла. Когато тя почина, сърцето ми беше разбито. Замислих се какво щеше да направи тя за теб. Сигурно щеше да иска аз да те заведе на тези места. Баща ти беше съгласен. На мен остави да те заведе, когато пораснеш. Казваше, че още от дете си италианка по сърце. — Плахата усмивка на Джорджина я окуражи. — Помниш ли къщата ми? И как госпожа Хочкис ти правеше маслени бисквитки? Приготвили сме ти стая на горния етаж, до моята. Госпожа Хочкис ужасно се притеснява, че ще ти купя папагал, но няма търпение да те види отново.

— Папагал ли? — Джорджина сбръчка носле. — Те много крякат.

Франческа се засмя.

— И госпожа Хочкис каза същото. — Наклони глава, за да вижда лицето на племенничката си по-добре. — Славно ще си прекарваме дори без папагал.

— Но... — Джорджина отново свъси вежди. — Не искам да оставям мама и братята си.

— Скъпа, тя не ти е истинска майка — напомни Франческа нежно.

Джорджина се нацупи.

— Не искам да идвам, лельо Франи.

— Ще бъдеш много по-щастлива — продължи Франческа забързано, силно изненадана от неочаквания отказ. — Няма да метеш стълбите, няма да работиш в градината. Ще имаш хубави рокли, ще се учиш да свириш на пиано, да рисуваш и всичко друго, за което се сетиш. Заедно ще учим италиански.

— Не! — отсече детето.

— Стига, Джорджина. — Франческа реши да се държи твърдо. — Последния път, когато те видях, ме умоляваше да те взема със себе си.

— Не е вярно! — заяви момичето видимо шокирано. — Не искам да напускам мама, Били и Джак!

— Баща ти искаше аз да те отгледам, скъпа. Трябва да уважиш желанието му.

Франческа не очакваше такива трудности. Джорджина не реагираше според очакванията ѝ. Но да не забравя, че е дете и то — доста своенравно. Май сбръчка, като въобще я попита за мнението ѝ. Не тя щеше да решава къде ще живее.

— Вече обсъдих въпроса с госпожа Хейуд. Тя знае каква беше волята на баща ти.

Лицето на Джорджина поруменя. Малката скочи на крака.

— Не! — извика детето. — Мама никога няма да разреши да ме вземеш! Тя ме обича!

— Разбира се. Аз също. — Франческа усети как губи търпение. — Бъди разумна, Джорджина.

— Ако ме обичаш, ще ме оставиш тук!

Франческа не повярва на ушите си.

— Ще продължаваш да виждаш всички тук — опита се да успокои момичето. — Не всеки ден, но ще им гостуваме.

По лицето на Джорджина се стичаха сълзи; не от тъга, а от гняв.

— Мама няма да позволи да ме вземеш. Има нужда от мен. Ти ме искаш само защото нямаш деца. Така каза вуйчо Пърси.

Жестоките думи жегнаха Франческа.

— Не е вярно! — сопна се тя.

Дяволите да го вземат Пърсивал Уотс и злостния му език. Щеше да е много по-лесно, ако не беше настроил Джорджина срещу нея. Положи огромно усилие да укроти гнева си и да си възвърне първоначалната радост от срещата им.

— Джорджина, да не спорим. Мислех, че ще си доволна. Някога така добре се разбирахме.

Джорджина все още се сърдеше, брадичката ѝ трепереше.

— Значи няма да ме вземеш?

— Напротив.

По лицето на момиченцето се изписа неподправен страх.

— Не! — изпищя детето. — Не! Мамо!

Обърна се и хукна към вратата.

— Джорджина, моля те — извика Франческа, но се оказа късно. Племенничката ѝ отвори вратата и се хвърли в прегръдките на Елен Хейуд.

ГЛАВА 23

Едуард наблюдаваше как Пърсивал Уотс се суети около ридаещата си сестра. Хлипанията, разтърсващи раменете на Елен Хейуд, не бяха на човек, който губи само състоянието си. Не за пръв път се запита какво би предприела Франческа, ако плановете ѝ се осуетят. Или напълно грешеше, или госпожа Хейуд беше дълбоко привързана към момиченцето, вероятно колкото самата Франческа.

Заподозря го, когато пресрещна Пърсивал Уотс с децата в антрето. Уотс очевидно току-що се връщаше от пазар с пълна кошница пакети в едната ръка, а с другата водеше малчуган. Второ момченце, досуц като първото, държеше ръката на стройно тъмнокосо момиченце. Едуард правилно се досети, че това е Джорджина. Децата изглеждаха добре и бърбеха весело, докато не се чу писъкът на госпожа Хейуд. Уотс вече се бе обърнал да побегне, но Едуард го хвана. Пърсивал погледна през отворената врата, забеляза един от пазачите да се приближава и спря. Набързо, но много ясно, Едуард му обясни положението и Уотс кимна колкото недоволно, толкова и примирено. Докато отпрати момиченцата в друга стая и стигне до вратата на всекидневната, Джорджина вече бе припнала към Франческа и Едуард чу радостните възгласи от срещата.

Ала след това госпожа Хейуд излезе. Едуард видя разкривеното ѝ от скръб лице и го обзе леко съмнение. Опита се да предупреди Франческа с поглед, но тя сияеше от щастие и видимо триумфираше, хванала Джорджина за ръка. Затвори вратата и се постара да прогони усещането за неминуемо бедствие.

— Сигурно сте дошли да ѝ помогнете да открадне Джорджи — обърна се внезапно Пърсивал Уотс към него с мрачен поглед.

— Тя... Тя ми предложи две хиляди лири, Пърси — проплака сестра му, лицето ѝ бе подпухнало и зачервено.

Уотс изсумтя.

— Колко изобретателно! Готова е да купи дете!

— Иска да постъпи честно — защити я Едуард.

— Честно? Честно ли е да нахълтва тук като господарка, да предлага пари на нас, бедните и обикновени хора, и да очаква да сме ѝ благодарни за постъпката?

Едуард вдигна вежди.

— А честно ли е да откъсвате дете от семейството му, в противоречие с желанията на баща му?

— Ние сме семейството на Джорджи! — сопна се Уотс. — Кой си ти, по дяволите?

— Едуард де Лейси на вашите услуги — отвърна Едуард и го изгледа ледено.

— Пърси... — Госпожа Хейуд бе престанала да хлипа. — Спри, Пърси... Тя възнамерява да вземе Джорджи и не знам как ще я спрем. Заплаши да се обърне към съда, ако не приема предложението ѝ. Как да постъпим?

Уотс изгледа свирепо Едуард.

— Нямаме средства да се борим срещу нея там — промърмори той.

Сестра му го дръпна за ръкава.

— Ако поговоря с нея... Ако се извиня, може да отстъпи.

— Прекалено себична е да го направи — отсече брат ѝ.

— Разбирам защо е невъзможно вие и лейди Гордън да се разберете цивилизовано — обади се Едуард суховато. — Пълни сте с предубеждения.

— Не сте били свидетел как се държа тя! — срязва го Уотс.

— Вашите постъпки също не са похвални.

— Тогава какво предлагате, сър? — попита госпожа Хейуд и прокара престилката през очите си, за да попие сълзите.

— Ще застане на нейна страна — промърмори Уотс.

— Млъкни, Пърси. Ще приема всякаква помощ, ако това ще ми помогне да задържа Джорджи.

Едуард я изгледа изучаващо. Лицето ѝ изразяваше тъга, но в очите ѝ все още имаше надежда.

— Тя обича Джорджина — заговори той нежно. — Много, при това. Каквито и недоразумения да е имало между вас, тя желае единствено щастието на племенничката си.

Брадичката на госпожа Хейуд потрепери, но все пак тя кимна.

— Ако и вие искате същото, тоест най-доброто за Джорджина, трябва да го признаете. Така целта ви ще е една и съща и няма да стигате до повече сблъсъци.

Госпожа Хейуд затвори очи и залитна. Брат ѝ промърмори нещо и ѝ се притече на помощ, но Едуард не чу думите му. Долавяше високия тон, с който се водеше разговорът във всекидневната. Уотс очевидно също го дочу. Разтърси сестра си, чийто очи се разширяваха, докато го слушаше. В настъпилата тишина в коридора се извиси гласът на Джорджина, макар и неясно през затворената врата. Звучеше раздразнена, дори сърдита. На Едуард му се стори, че се спомена името на Пърси, а после долови тихия глас на Франческа.

— Карат се — прошепна госпожа Хейуд съвсем ненужно.

— Не! — изкънтя гласът на Джорджина. Отекнаха забързани стъпки. — Не! Мамо!

Елен Хейуд пресрещна на колене и с разтворени ръце малката, когато Джорджина изскочи през вратата. Прегърна момиченцето, а по страните ѝ отново закапаха сълзи. Франческа се появи на прага с посивяло лице. Сърцето на Едуард замря.

— Мамо, не искам да те оставям — проплака Джорджина на рамото на Елен. — Не ме карай да отида с нея!

Госпожа Хейуд я люшкаташе леко напред-назад и ѝ говореше нежно.

— Не се налага да отидеш с нея, Джорджи — обяви Уотс и погледна самодоволно Франческа.

Едуард не изчака отговора ѝ. Сграбчи господин Уотс за ръката и го задърпа по коридора.

— Пусни ме! — настоя мъжът. — Ще извикам полиция, ако ме изхвърлиш от собствения ми дом!

— Непременно го направи.

Едуард го избута през входната врата и преди да затвори и залости вратата погледна многозначително застаналия наблизко свой прислужник. Уотс започна да тропя, но бързо се отказа.

В коридора хлипанията на Джорджина поутигнаха.

— Мамо, не искам да живея с леля Франи — проплака тя умолително.

— Няма да те насилвам — обеща госпожа Хейуд и попи с кърпичка сълзите на детето.

— Баща ѝ настояваше аз да я отгледам — заяви Франческа овладяно, но Едуард долови тъжните нотки в тона ѝ. — Постъпвам съгласно желанието на родителите ѝ.

— Татко не го е казал, нали? — Джорджина се обърна с надежда към госпожа Хейуд.

Жената прехапа устни.

— Ами, Джорджи, каза го... Но преди много години.

— Преди малко повече от година — поправи я Франческа тихо. — След като Джулиана почина, Джон искаше аз да отгледам Джорджина вместо майка ѝ.

Лицето на госпожа Хейуд пребледня.

— Но той не подозираше колко ще се привържа към нея.

— Татко... Татко е искал да живея с леля Франи ли? — попита момиченцето с несигурен глас, вече беше спряло да плаче.

— Искаше да имаш прекрасен живот, скъпа. Пълен с хора, които те обичат. — Франческа разпери безпомощно ръце. — Искаше да си щастлива.

— Да, Джорджи, така е — потвърди госпожа Хейуд. — Ако решиш, че ще си щастлива да живееш с леля си... — Направи пауза. — Е, искаш ли?

Джорджина погледна плахо Франческа, която ѝ се усмихваше притеснено. Беше възвърнала самообладанието си, но Едуард забелязваше стиснатите ѝ устни и скованите рамене. Макар и с горчивина изпита гордост от самообладанието ѝ в такъв тежък момент.

— Н-е-е-е... — отвърна Джорджина несигурно. — Но тя ми липсва. Искам да ѝ гостувам, ако може.

Последва мълчание. Кокалчетата на ръката на Франческа побеляха, когато хвана дръжката на вратата.

— Много ще се радвам да ми гостуваш, Джорджина — обяви тя тихо накрая. — Винаги, когато поискаш.

Госпожа Хейуд схвана, че това е протегнатата ръка за примирие.

— Да, Джорджи, винаги можеш да я посещаваш.

— Не ѝ ли съобщи къде се местим, мамо? — Вече не плачеше и Едуард долови част от духа на Франческа в момиченцето, което се измъкваше от прегръдките на госпожа Хейуд. — Тя каза, че не си.

Госпожа Хейуд пребледня, ала успя да отговори:

— Така е, но не бях права.

Джорджина изгледа двете жени.

— Татко наистина ли желаше леля Франи да ме заведе в Италия, когато порасна?

— Да, истина е — потвърди госпожа Хейуд съсипана.

Детето бавно кимна.

— Ще ми бъде приятно. Ще живея тук с мама и хлапетата и ще гостувам на леля Франи в Лондон. А когато порасна, може да поискам да отида в Италия.

Госпожа Хейуд погледна Франческа с очакване.

— Това приемливо ли е, лейди Гордън?

Пребледняла и напрегната, Франческа погледна Джорджина тъжно. После кимна леко.

Госпожа Хейуд възкликна с облекчение.

— Благодаря ти. Благодаря.

Джорджина погледна плахо Франческа.

— Съжалявам, задето ти се развиках, лельо Франи.

Франческа махна снизходително.

— Прощавам ти, скъпа.

Протегна ръце и втурналата се към нея Джорджина я прегърна през кръста. Франческа също я прегърна и за миг опря глава в бузата на детето.

— Чудесно! Наистина много ми липсваше. Лельо Франи, трябва да те запозная с Ротър. — Обяви го така щастливо, все едно не бе имало никакво спречкване. Навън кучето продължаваше да лае. — Видяхте ли го, когато дойдохте? Мама смята, че Ротър не е подходящо име за куче, но вуйчо Пърси му вика така. Ротър е добро куче, с изключение на моментите, когато е непослушен. Обича да спи под леглото ми нощем. Искаш ли да го видиш?

Франческа кимна. Джорджина изтича до вратата и я отключи. Вътре влязоха Пърсивал Уотс и лаещият черен териер, който се втурна в коридора и после отново изскочи навън, гонен от заливащата се от смях Джорджина. Едуард пристъпи към Франческа и я хвана под ръка. Трепереше, независимо от старанието си да го прикрива. Стисна ръката ѝ с надеждата това да облекчи страданието ѝ.

— Да тръгваме ли?

Тя кимна едва забележимо.

— Значи Джорджи само ще ти гостува? — поиска да се увери Уотс, който шепнешком бе провел трескав разговор със сестра си. — Само толкова, нали?

Франческа вирна брадичка и го изгледа неодобрително.

— Да, господин Уотс. Засега.

Той се ухили победоносно. Едуард разбра защо Франческа ненавижда този човек.

— Господин Уотс — продължи Франческа, — не те харесвам особено. Знам, че и ти не ме харесваш. Заради Джорджина съм готова да запазя приличие, но само ако и ти се държиш така. Най-добре ще е двамата да не се срещаме често.

— Чудесна идея — побърза да се намеси госпожа Хейуд. — Пърси, ще отидеш ли при момчетата за минута?

Той изсумтя недоволно, но тръгна по коридора. Госпожа Хейуд хвърли плах поглед към Франческа.

— Значи наистина я оставяш при мен?

— Тя желае така — отвърна Франческа с безизразен тон. Едуард усещаше потреперването на тялото ѝ. — Не съм имала намерение да я вземам насила, ако е щастлива тук.

— Благодаря, лейди Гордън — промълви Елен и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Аз... я обичам. Не е моя дъщеря, но... Благодаря ти. Нещата помежду ни вече ще бъдат съвсем различни.

— Искрено се надявам — отвърна Франческа.

Излязоха навън и пресрещнаха Джорджина с териера в ръце. Франческа се усмихна и остави кученцето да близне пръстите ѝ. Племенничката ѝ заръкопляска радостно и обеща следващия път, когато леля ѝ дойде, да покаже какви номера знае Ротър.

— Възхитителни са, убедена съм. — Усмивката на Франческа беше напрегната. — А сега трябва да вървим. Едуард?

— Разбира се.

Направи знак на кочияша. Останалите прислужници вече бяха заели местата си, а един държеше отворена вратата на каретата.

— Довиждане. Нямам търпение пак да се видим. — Отново прегърна Франческа. — Довиждане, сър — обърна се тя постеснително към Едуард.

— Довиждане и на теб, госпожице Хейуд. Беше истинско удоволствие да се запознаем — отвърна ѝ той и ѝ се поклонил дълбоко.

Джорджина прегърна и него и му се усмихна, а той ѝ намигна. После се обърна към Франческа: — Добре ли си, скъпа? — попита той тихо.

Тя кимна.

— До скоро — сбогува се тя с Джорджина.

Пресилената усмивка остана на лицето ѝ, докато се настаняваха в каретата, не изчезна и докато махаше на племенничката си чак до завоя, където къщурката изчезна от погледа им. Тогава устните ѝ бавно се отпуснаха и тя покри лице с ръце. Едуард я придърпа в обятията си и я остави да се потопи в мъката си.

ГЛАВА 24

Едуард я отведе в дома си. По пътя Франческа не продума. Тъгата прекърши силите ѝ и сломи непреклонния ѝ дух. Той я държеше в прегръдките си и ѝ предлагаше цялата си безмълвна утеха. Каквото и да кажеше, нямаше да облекчи болката от думите на Джорджина, каквото и да направеше, нямаше да намали усещането на Франческа за провал. Затова само я държеше и я остави да излее сълзите си на отчаяние. Приемаше болката ѝ като своя, съкрушеното ѝ изражение го пронизваше в сърцето, защото отлично знаеше какво е да изпитваш чувството на загуба на всичко ценно в живота ти.

На площад „Баркли“ Едуард ѝ помогна да слезе от каретата и да влезе в къщата. Направи се, че не забелязва смаяното изражение на иконома и отведе Франческа горе, в своите покои. Мястото ѝ беше там и там искаше да е тя, завинаги. Започваше съвсем ясно да го проумява.

Тя се посъвзе малко, докато той даваше наставления на появилата се на вратата прислужница.

— Редно е да си вървя — Франческа избърса поредните сълзи.

— Остани — настоя той.

Придърпа я към себе си и опря устни в челото ѝ, раменете ѝ се отпуснаха и тя въздъхна.

— Тя не ме иска — долетя шепотът ѝ. — Предпочете да остане с Елен и Пърсивал.

— Дете е — напомни ѝ Едуард. — Мисълта ти е неприятна, но за нея Елен е майка ѝ. Всъщност не ми се видя жесток или безразличен родител.

— Не — призна тъжно Франческа. — Но и аз няма да бъда. Ако Джорджина беше живяла с мен през последната година и мен щеше да ме обича толкова. Загубих я, защото проявих предпазливост и мекушавост. Трябваше да настоявам Елен да ми я даде, когато Джон почина. Трябваше да опра пистолет в главата на страхливеца Кендъл и да го принудя да изпълни задължението си. Трябваше... Трябваше да

отведа Джорджина, дори да се налагаше да убия Пърсивал! — Опита се да се измъкне от прегръдките му. — Каква глупачка съм!

Хвана я за раменете и я задържа въпреки съпротивата ѝ.

— Франческа, чуй ме. Не се кори за всичко това. Предложила си да я вземеш след смъртта на Джон, но Елен е отказала. Наистина ли смяташ, че щеше да е по-добре, ако размахваш пистолет пред хората?

— Не ме интересува! — извика тя истерично.

— Напротив — възрази той. — Не искаш да се криеш или да живееш в изгнание, което евентуално щеше да те сполети, ако беше действала прибързано. Да, щеше да имаш Джорджина, но с цената на какво и за нея, и за теб? Щеше ли тя да ти благодари, че си я откъснала от всички, които някога е познавала? Сестра ти би ли искала да отгледаш детето ѝ по този начин?

— Не би искала Джорджина да е бавачка на децата на Елен!

— Имаш предвид на своите полубратя ли? — Вдигна въпросително вежди. — Погледни от положителната страна. Тя е щастлива, гледат я добре. Елен я обича и обеща да я посещава винаги щом пожелаеш. След време, когато порасне, Джорджина дори може да промени решението си. Няма лошо да расте без излишно глезене.

Франческа го изгледа свирепо. Очите ѝ бяха зачервени, а лицето — подпухнало, но беше най-красивата жена, която някога бе виждал.

— Мразя да си толкова разумен и прав, Едуард! — отсече тя.

— Нима? — Задържа я, защото тя се опитваше да се отскубне, и я повдигна. — Ще ти олекне ли, ако ти кажа, че в този случай бих предпочел да греша?

— Не. — Тя обгърна врата му и отпусна глава на рамото му. — Пусни ме.

— Щом искаш.

Прекося стаята и я положи на леглото. Свали сакото си и легна до нея. Тя се завъртя, за да се измъкне, но той я придърпа към себе си. Тялото ѝ прилягаше идеално на неговото.

— Съжалявам, скъпа — прошепна той.

Тя плъзна ръка в неговата. Той преплете пръсти с нейните и погали кокалчетата ѝ с палец.

— Благодаря — промълви тя. — За всичко.

— Ще ми се да имаше начин да променя нещата.

Тя въздъхна. Чувстваше се толкова крехка и безпомощна в прегръдките му, сякаш всички жизнени сили я бяха напуснали.

— Никой не може. Ако я бях отвлякла, нямаше да издържа да слушам как плаче и иска да се върне при Елен.

— Знам. — Прокара ръка по гърба ѝ. — Знам.

— Нямаше да издържа да е нещастна с мен — продължи тя. — Да ме мрази.

— Едва ли щеше да те мрази.

— Но можеше.

Дълго я държа в обятията си. Усети как мускулите ѝ се отпуснаха и дишането ѝ стана равномерно, когато заспа. Дори и тогава той не помръдна, доволен да я държи близо до себе си.

Въобще не си представяше, че денят ще протече така. Снощи, докато лежеше буден в леглото на Франческа, дълго обмисля какво ще каже и какво ще направи в Гринуич. Покани я импулсивно, но щом тя прие, видимо доволна да бъде с него навсякъде, в главата му се зароди мисълта да ѝ предложи брак. Струваше му се напълно разумно по онова време, когато очакваше Джорджина скоро да заживее в къщата на Франческа и напълно задоволяваше копнежа му да е с нея в леглото всяка вечер, на масата сутрин и в прегръдките му при всеки удобен случай.

Изненада се от себе си колко бързо и лесно идеята се загнезди в ума му. Предложението за брак на Луиза беше плод на обсъждане с баща му, анализ на собствеността на семейство Халстън, претегляне на предимствата от събирането им и на факта, че с Луиза се разбираха. Не стигна до това решение веднага. Дълго мисли и преценява. Сега въобще не претегляше недостатъците от брак с Франческа: неуреденото положение с наследството му, различното им социално положение, краткото време на връзката им, различните им темпераменти. Виждаше единствено предимствата: безграничното щастие в нейно присъствие, как го размива, неудържимото привличане, което постоянно го съпътстваше. Преди време си повтаряше: „Това е само похот, ще премине“, но сега знаеше, че не е вярно. До много скоро Едуард смяташе, че любовта се култивира и се появява на подходящото място, ала вече откри, че тя може да е дива, опияняваща, да расте, където не я очакваш, и даже да се опиташ, да не можеш да я задушиш.

Докато слушаше спокойното равномерно дишане на Франческа, знаеше, че тя е за него, независимо дали обществото одобрява или не. Нямахше значение дали е лорд Едуард де Лейси, брат на херцога на Дърам, или просто Едуард де Лейси, без никаква собственост и на практика без пукната пара. Щом тя е с него, нищо друго на този свят не го интересуваше.

Франческа се събуди след няколко часа. Не подозираше колко е уморена, докато Едуард не я сложи в леглото, а там пълното изтощение взе връх.

Отне ѝ няколко секунди да осъзнае къде се намира. Небето имаше цвят на индиго, сенки изпълваха стаята. Надигна се леко и се възхити на красивия балдахин, на мраморната камина, на елегантните мебели и декоративните предмети. Не беше виждала такава голяма спалня, напълно достойна за знатна особа. Изведнъж се почувства не на място.

Стана от плътния мек дюшек и видя Едуард. Седеше зад голямо бюро в другия край на стаята, близо до прозорците. Вдигна поглед, щом я чу да се размърдва, и остави листата, които четеше.

— Как се чувстваш?

Тя се усмихна тъжно и прекоси помещението, за да стигне до него.

— По-добре, но и по-зле.

По лицето му се изписа разбиране. Изправи се и я хвана за ръката.

— Не се учудвам.

Последва неловка пауза. Франческа прехапа устни. Поне на нея ѝ беше неловко. Едуард видимо се чувстваше съвсем удобно в покоите си. Тя не се вписваше тук с измачкания си костюм за езда, подпухналите от сълзите очи и коса, която сигурно изглеждаше ужасно.

— Трябва да вървя. Госпожа Хочкис ще ме обяви за изчезнала.

— Пратих човек да ѝ съобщи, че си тук.

— Благодаря.

— Гладна ли си? Да наредя ли да донесат поднос с храна?

Не беше яла от сутринта, но поклати глава.

— Не. Наистина трябва да вървя.

Едуард я хвана за брадичката ѝ вдигна главата ѝ.

— Защо? — попита той.

Щеше да се натъжи, ако се върне вкъщи, където приготвената за Джорджина стая щеше да остане празна.

— Достатъчно ти се натрапих за днес. Сигурно си имал други планове.

— С готовност ще ги променя. — Погали я по шията и зарови пръсти в косите ѝ. — Има голяма баня — обяви той между нежните целувки по челото. Пръстите му започнаха да измъкват фибите. — Изкъпи се с мен.

Както винаги, тя не можа да устои на увещанията на Едуард да направи нещо. Банята се намираще до будоара му. Вероятно беше планирал тази баня, докато е спала, защото дълбоката медна вана беше напълнена с гореща вода почти мигновено. Прислужниците излязоха от стаята и двамата останаха сами.

— Никога не съм се къпала с мъж — призна тя, докато той разкопчаваше дрехата ѝ.

От парата в помещението косите ѝ се накъдриха, а тя с облекчение свали вълненото горнище на костюма.

Без да откъсне очи от нея Едуард свали вратовръзката и сакото си.

— Ще се постарая да запомниш изживяването.

Тя се усмихна. Той се опитваше да ѝ помогне да прогони спомена от отказа на Джорджина. Затова настоя да остана, мислеше си тя, макар той да я разсъбличаше със сексуално настървение в очите. Най-добре щеше да се откъсне от меланхоличните си мисли в прегръдките на Едуард, когато се отдаде на изпепеляващата страст помежду им. Поне за известно време щеше да забрави тъгата си.

Той я люби във ваната и два пъти я докара до оргазъм, преди водата да изстине. После я отнесе в леглото и обсипа с целувки цялото ѝ тяло. Тя прималя съвсем, а съзнанието ѝ бе замъглено от щастие. Но това не продължи вечно. Франческа бавно се върна в действителността и въздъхна.

— Наистина вече трябва да си вървя.

— Защо, за бога?

Устните му гальовно целуваха шията ѝ.

— Мястото ми не е тук.

Едуард вдигна глава.

— Защо мислиш така?

Лицето ѝ леко поруменя.

— Какво ще каже брат ти, ако разбере, че си довел любовница в дома му?

Едуард се усмихна при мисълта Чарли да погледне неодобрително на идеята за любовница; Чарли, който вероятно щеше да направи оргия, щом влезе във владение на къщата. Поклати глава, а после се разсмя.

— Въобще не го познаваш — увери я той все още ухилен. — Пък и това е само къща, не дом.

Даде си сметка, че наистина е само къща. Да, елегантна, но все пак постройка от камък и дърво. Честно казано, не изпитваше особена привързаност към мястото. Мислеше, че ще е готов да се бие до смърт, за да го задържи, но сега си даваше сметка колко по-щастлив ще е в дома на Франческа или където и да било, стига тя да е до него.

— Само къща е — повтори той. — Пък и Чарли последен не би одобрил присъствието ти. Като се запознаете, ще се увериш.

— Дори да прояви великодушие...

— Мястото ти е тук. — Прокара ръка по извивката на бедрото ѝ. — С мен. Повярвай ми. Не си отивай тази вечер. Искам да останеш.

В дома ѝ всичко щеше да ѝ напомня за Джорджина и за дълго градените планове. Не виждаше причина да откаже.

— Добре. Но само тази вечер.

На вратата се почука леко. Едуард не обърна внимание, ала след минута тропането се повтори. Стана от леглото и се пресегна за панталона.

— Веднага се връщам. Какво има? — тросна се той на Блэкбридж, отваряйки вратата.

— Извинете за безпокойството, сър — прошепна икономът. — Негова светлост дойде и ви вика.

На Едуард му трябваха секунди, за да осъзнае, че прислужникът говори за брат му, а не за баща му. Мисълта, че Чарли е херцогът — колкото и несигурна да беше титлата засега, го накара да се ухили.

— Добре. Слизам.

Блэкбридж се поклони, а Едуард затвори вратата. Върна се при Франческа.

— Трябва да се видя с брат си. Колкото повече чака, толкова по-неприятно ще се държи.

— Добре. — Тя стана и наметна халата му. Червеникавата ѝ коса контрастираше приятно с тъмносинята дреха. — Ще пратя бележка на госпожа Хочкис да ѝ кажа какво стана.

— Непременно. Във второто чекмедже има хартия. — Посочи към бюрото и я притегли за още една целувка. — Този халат ти отива — прошепна той и прокара ръка по гърба ѝ.

— Брат ти те чака — напомни тя, докато отвърщаше на целувката му.

— Мътните да го вземат! — Едуард отново я целуна напористо. За малко да ѝ направи предложението в момента, но си даде сметка, че съвсем няма да иска да я остави след това, а щеше да е невъзпитано да ѝ поиска ръката и веднага да се втурне към брат си. — Ще се върна бързо — обеща той и си облече ризата.

— Ще бъда тук — отвърна тя усмихната.

Намери брат си в библиотеката. Търсеше нещо в шкафа до френския прозорец с изглед към градината. Почти не погледна влезлия Едуард.

— Татко не държеше ли тютюна тук? — промърмори той. — Никъде не го откривам, а ми харесва мекотата.

— Нямам представа. Татко не е стъпвал тук през последните три години.

Чарли премигна.

— Сериозно? Толкова дълго ли? Е, значи ще е изветрял.

Неохотно затвори чекмеджетата.

— Защо си тук? — попита Едуард.

Чарли не се беше отбивал, откакто Едуард дойде в Лондон, а сега изглеждаше ядосан и неспокоен.

— Как вървят нещата с адвоката? — попита на свой ред Чарли.

— Затънал е в тресавището на законите — отвърна Едуард леко озадачен. За пръв път брат му проявяваше някакъв интерес. — Уитиерс е подготвил солидни доводи за претенциите ни и съответно за твоите права над титлата. Искът е готов и внесен. Писа ми, че го е направил вчера.

— Отлично! — възкликна Чарли видимо облекчен. Ухили се и потупа Едуард по рамото. — Чудесно си се справил. Знаех, че няма

защо да се безпокоя, щом ти си се захванал.

— Всичко може да пропадне, ако Дороти Коуп се появи жива и здрава. Даже да се е споминала и да я няма, трябва да е прекарала трийсет години в гроба — уточни Едуард. — В противен случай Уитиерс не може да направи нищо, макар да съм му дал указания да се бори със зъби и нокти. Освен това е безсилен и ако Огъстъс има претенции към титлата. Бог знае какво би станало тогава, но все пак Уитиерс е инструктиран да открие факти, изобличаващи Огъстъс.

Лицето на Чарли потъмня.

— Какво ще правим? Ти какво би правил?

— Доста повече от теб — сопна се Едуард. — Аз бях дотук!

— Как така „дотук“?

— Това е твоя битка. Става въпрос за твоята титла и твоето име. Ти си претендентът, не аз.

— Ти не си ли? — попита Чарли смаян. — Явно си полудял. Ще загубиш колкото и аз.

— Щом не се бориш за нещо, явно не държиш на него — заяви Едуард. — Не аз съм херцогът, а ти, Чарли. Или поне трябва да станеш. Ако искаш Дърам, бий се за него.

— Всички ще останем бездомни нищожества! — възкликна Чарли. — Ти съвсем откачи. Заради онази жена ли?

Едуард се усмихна.

— Да, заради нея приключих. Не аз ще водя битката ти. Ще ти помагам с каквото мога, но сега нещо друго се нуждае от вниманието ми.

Чарли се намръщи недоволено.

— Последен аз би трябвало да недоволствам, ако се заплеснеш по някоя фуста за няколко месеца, знам. Но ти не си такъв, Едуард. Въобще не си.

— Прав си. — Усмивката не слизаше от лицето му, нещо нетипично за него. — Сутринта ще ти пратя копия от кореспонденцията си с Уитиерс, за да продължиш начинанието.

— Какво?! Не! По дяволите, нищо подобно няма да правиш! — Брат му изглеждаше потресен. — Едуард, бъди разумен. Представа нямам какво се прави с кореспонденция и документи. Поне с това продължи да се занимаваш.

Едуард огледа стаята преднамерено бавно.

— Тогава най-добре започни да опаковаш вещите. — Брат му изруга, но Едуард вдигна ръка. — Знаеш ли, че татко подозираше подобна реакция от теб? До последния си дъх искаше да ти поиска прошка, защото очакваше да се сринеш под такова напрежение. — Чарли го изгледа свирепо, но Едуард само сви рамене и невъзмутимо продължи: — Положително ще съобразиш какво да направиш, стига да се захванеш с разрешаването на проблема, а не да се криеш от него.

Убийствено измъченото изражение на брат му си заслужаваше всички нерви от спречкването. Доста доволен от себе си, Едуард се усмихна и се обърна да си върви. На прага го догони гневният възглас на Чарли:

— Ти си безсърдечен манипулатор!

— Намирам това за едно от положителните ми качества.

— Така е — изсумтя Чарли, прекоси стаята и излезе през вратата, която Едуард държеше отворена. През рамо подхвърли: — Надявам се тя да заслужава стореното от теб.

— Дори нямаш представа колко го заслужава — увери го Едуард.

ГЛАВА 25

Едуард се качи горе с учестен от радостно предчувствие и пулс. Ще коленичи, за да разбере тя колко сериозно е обмислил предложението за брак. Инстинктивно започна да изброява доводите в полза на женитбата им, ако тя започне да възразява. Не беше свикнал да му отказват, а в случая беше готов на всичко, за да я склони. Никога не се бе чувствал така уверен в правотата на действията си. Прехвърли отговорността за запазването на титлата на Чарли и сега се чувстваше изненадващо щастлив, а съвсем скоро щеше да има и Франческа.

Отвори вратата и я видя застанала до бюрото му с наведена глава. Светлината от пламъка в камината се отразяваше в косата ѝ. Все още беше с халата, но Едуард добре знаеше, че под него е гола. Затвори вратата и почти прекоси стаята, когато тя се обърна.

Застина на място. Боже! Изражението ѝ нямаше нищо общо с очакванията му. Побиха го тревожни тръпки от обвинителния ѝ поглед. — Какво е това? — попита тя в тягостната тишина.

Вдигна няколко листа... Докладът за нея, който Джаксън му бе дал.

Проклетата история. Защо не го изгори?

— Не пише нито за Джорджина, нито за Елен Хейуд, нито за Пърсивал Уотс — продължи тя с вече разтреперан глас. — Тук пише за мен. Каза, че наетият човек бил неграмотен, а това са страници за родителите ми, за брака ми и за приятелите ми. Защо са ти?

Едуард стоеше замръзнал на място. Боже, лъжа, за която беше забравил, докато се мъчеше да задуши интереса си към нея.

— Защо? — попита тя отново. — Ако ме беше попитал, щях да ти кажа всичко, което пише тук.

Гърлото му се беше стегнало. Как да ѝ обясни любопитството си по времето, когато нямаше никакво основание да я пита направо?

Как да я убеди, че го е пленила почти от първия момент на тяхната среща? Как да признае постъпката си на пълен глупак и дълбокото си съжаление, защото разбира какъв удар и обида е това

върху честната ѝ душа? Как да ѝ каже сега, че я обича и е бил готов да падне на колене и да ѝ предложи брак?

Той стоеше безмълвно, а тя метна доклада по него. Едуард трепна. Листовите се разпиляха наоколо като пера от наранена птица.

— Съжалявам — промълви той. — Беше грешка.

— Грешка ли?! — Тя скръсти ръце и вирна брадичка. Ето, това беше тъй добре познатата му безстрашна Франческа.

Сега вече видя проблясващите сълзи в очите ѝ и се почувства ужасно.

Отвори уста, за да обясни, но думите излязоха неубедително.

— Не мога да се защитя — заяви той безпомощно.

— Бях готова да приема почти всичко, което би ми казал — прошепна тя.

— Исках да знам всичко за теб. — Всяка дума произнасяше с усилие и горчивина. — Не биваше да го правя. Трябваше да изчакам ти да ми кажеш каквото ме интересува за теб. Беше редно да устоя на желанието да контролирам нещата... — Прочисти си гърлото. — Съжалявам.

За миг тя затвори очи и Едуард почувства как се изпълва със страх и надежда, надежда тя да приеме извинението му и да държи достатъчно на него, за да не допусне това да ги раздели; и страх... да не стане така, страх, че е дал сърцето си на жена, която не отвърща на любовта му, страх, че е допуснал същата грешка, както с Луиза, но този път несравнимо по-голяма. Да се ожени за Луиза му се струваше интелигентна и рационална постъпка, да преследва и ухажва Франческа бе истинска лудост, но той не се спря и се влюби безгранично, нямаше представа как би оцелял без нея. Когато Луиза го отхвърли, се ядоса. Но ако Франческа го изостави, ще бъде съсипан.

— Кога? — попита тя. — Кога поиска тази информация от господин Джаксън?

Предпочете да не влошава положението с нова лъжа.

— Когато интервюирахме адвокатите тук. — Видя я как присви очи. Явно си припомняше деня. — Първоначално поисках да открие госпожа Хейуд и Джорджина — продължи той трескаво с надеждата да я умилюсти. — Прецених, че ще бъде трудно да се намери адвокат да поеме случая ти. Най-добре беше да се възложи на частен детектив да

издири Джорджина. Признавам, действях без да те уведомя, но търсех бърза развръзка. И ти го потвърди, когато ти изложих доводите си.

Тя свъси вежди и попита:

— За да се отървеш по-бързо от мен, така ли?

— Защото ме изкушаваше — призна той. — Твоето привличане ме плашеше. Реших, че ще е най-добре всичко да приключи за няколко дни, да.

Тя започна да клати глава в началото плахо, после все по-решително.

— Ти не ме хареса. Смяташе ме за досадница. Принудих те да ми помогнеш, въпреки че ти не ми дължеше нищо.

Едуард изруга наум и прокара пръсти през косата си.

— Да! Но не можех да се откъсна, макар — по думите ти — да бях направил достатъчно и да съм свободен да си вървя. Оказа се невъзможно да се откъсна, независимо че беше разумно да постъпя така.

— Значи всичко е било едно неустойимо желание — заключи тя и хвърли поглед към омразните листове, разпилени по пода. — За да се впуснеш във връзка с мен още преди нещата да стигнат дотам, си се подсигурил, че съм достатъчно безопасна.

Едуард преглътна мъчително. Несъзнателно изправи рамене и се стегна, готов да поеме предстоящия удар.

— Не, не беше така — възрази той.

Тя го погледна в очите и отсече:

— А на мен ми изглежда така.

Той не каза нищо. Тя имаше право, сега наистина изглеждаше така. От самото начало знаеше, че не бива да възлага на Джаксън да събира информация за нея. Не бе очаквал всичко да се обърне срещу него.

Франческа мълчаливо се обърна, прекоси помещението, взе си дрехите, отиде в банята да се облече и си тръгна, като затвори вратата след себе си.

Едуард имаше чувството, че въздухът изчезна от стаята заедно с нея. Стигна до един стол, преди коленете му да се подкосят. Притисна глава с ръце и се опита да мисли, но не му хрумваше нищо, чувстваше се окаян. За пръв път не знаеше как да постъпи. В главата му не се въртеше никакъв план, пък било то и неподходящ.

Изчака да мине час и ѝ прати бележка, искаше позволение да я посети на следващия ден. Нареди на прислужника да не се връща без отговор, дори ако се наложи да стои цяла нощ пред къщата. Полученият отговор обаче се оказа по-лош, отколкото си представяше: тя отказваше да го види; никакво сбогуване, никакви упреци, никаква покана да се извини отново... Нищо.

Едуард изкара безсънна нощ, вторачен в огъня на камината, пиеше от най-хубавото бренди на баща си и се питаше какво да предприеме. Най-накрая измисли три варианта, но нито един не му харесваше особено.

Първо, ще изчака тя да се съгласи да го види отново, надявайки се това все някога да стане. Всеки неин отказ за среща беше като сол в раната. Цял живот се бе гордял с търпението си и силата на духа, ала перспективата да чака повикване, което може и да не дойде, го съсипваше. Това не бе примамлив вариант.

Второ, да нахълта насилствено в дома ѝ и да излее сърцето си, като обясни причините за постъпката си. Ако го изхвърли, ще застане пред прозорците ѝ, ще крещи, за да го чуят всички, и ще се моли тя да му прости. Съществуваше обаче вероятността подобно поведение да я възмути и никога повече да не му проговори. Едуард не се бе натрапвал на дама и нямаше представа дали ще успее. Ако тя избухне в сълзи и го отпрати да си върви, вероятно ще отиде и ще скочи в Темза.

Оставаше му третият вариант. Не му харесваше повече от първите два, затова изпи още доста бренди, в опит да измисли четвърти или пети вариант. Накрая се оказа, че изпълващият го с ужас трети вариант е единственият, който съвестта му позволява.

* * *

Потропа няколко пъти и едва тогава вратата се отвори. Очевидно не вдъхна доверие на прислужника с мътен поглед, но Едуард мина край него и заяви настойчиво:

— Кажи на лорд Алкънбъри, че настоявам да го видя незабавно.

— Милордът още не е станал. Елате в по-приемлив час.

— Настоявам да го видя — обяви Едуард и изгледа прислужника с най-ледения си поглед. — Веднага.

Човекът свъси вежди, но преди да успее да възрази от горната площадка на стълбището долетя глас:

— Да не гори къщата, че долу цари този шум?!

Едуард вдигна поглед.

— Искам да поговорим, Алкънбъри. За лейди Гордън.

Баронът слезе бавно по стълбите. Очевидно току-що беше станал.

Беше по халат, а косата му разрошена. Направи знак с ръка на прислужника да ги остави. Мъжът покорно затвори вратата и се изниза.

— Слабо ме интересува какво имате да ми кажете за нея.

— Не е каквото си мислите — парира го Едуард.

Алкънбъри го погледна учудено.

— Да не би да заминавате за Китай с намерението никога да не се върнете.

Може би.

— Дошъл съм да ви помоля за услуга.

— Така ли? — подхвърли Алкънбъри суховато.

Ръцете на Едуард неволно се стиснаха в юмруци. Прехапа устни, за да запази самообладание.

— За нея, не за себе си. Опасявам се... — Поколеба се за миг. — Опасявам се, че ще ѝ трябва някой. Разбрах, че сте били незаменим, когато съпругът ѝ е починал.

Съмненията на барона видимо намаляха. Едуард изобщо не го харесваше, но трябваше да признае, че чувствата на Алкънбъри към Франческа са истински, което обаче само правеше нещата по-трудни за него.

— Какво ѝ е? Какво не е наред Де Лейси?

— Нито е пострадала, нито е болна. — Дори студената резервираност, култивирана отдавна, не правеше нещата по-поносими. Наложил се Едуард да извърне очи от загриженото лице на Алкънбъри, защото знаеше, че именно той ще утешава жената, която обича и която вероятно бе загубил благодарение на глупостта си. — Просто научи някои нелицеприятни неща за мен. В момента определено се нуждае от приятел.

Алкънбъри го изгледа подозрително.

— Предупредих я, че ще я нараните.

— И сте били прав — въздъхна Едуард.

— Знам — погледна го баронът навъсено.

— Бил сте й истински приятел, когато съпругът ѝ е починал — продължи Едуард, ненавиждайки всяка дума, която се налага да произнесе. — Време е пак да се покажете като такъв.

— Ще се опитам — отвърна Алкънбъри бавно.

Едуард кимна в знак на благодарност. Сърце не му даваше да го изрече на глас, когато предлагаше на Алкънбъри нов шанс да спечели сърцето на Франческа. Рано или късно тя ще реши, че е по-добре да се влюби в мъж, готов веднага да я подкрепи, когато друг е разбил сърцето ѝ.

— Благодаря за посещението — добави Алкънбъри, нарушавайки мислите му. — Ще се отбия при нея тази сутрин.

Едуард си представи как Франческа се усмихва на барона по време на закуска, как пие шампанско с него в притъмнения театър, допуска да прокарва пръсти по ярката ѝ, лъскава коса и му причерня. Нямаше повече работа тук.

— Хубав ден — пожела той, мина покрай барона и остави вратата да се затръшне зад гърба му.

Франческа изкара безсънна нощ, мятеше се и се въртеше в леглото. Най-накрая се отказа и стана още на зазоряване. Още беше шокирана от постъпката на Едуард: беше я разследвал! С каква цел?

Толкова силно го привличала, а той не успял да ѝ устои, макар да знаел, че не постъпва правилно. Е, звучеше малко като нейното оправдание, когато го целуна... И когато го покани вечерта в дома си с намерението да го съблазни... Но тя поне действа открито и честно!

А какво ли щеше да направи той, запита се тя, ако Джаксън му бе съобщил нещо неприятно? Щеше ли да ѝ обърне гръб, или въпреки всичко щеше да легне с нея, но със съзнанието, че всеки момент може да я изостави? Ако беше декларирал чувства към нея, щеше да се вкопчи в думите му и да си внушава, че това е истината между тях.

Ала той никога не спомена и дума. Не го направи и когато тя почти го умоляваше да го стори; дори да беше лъжа, той не я изрече.

Отчаяно търсеше начин как да спре да мисли за Едуард и реши да посети Джорджина. Нали Елен разреши да я вижда по всяко време? Франческа бе купила за племенничката си подаръци и дрехи. Сметна

за подходящо да ѝ ги занесе. Докато ги подреждаше горе, госпожа Хочкис ѝ съобщи, че лорд Алкънбъри чака във всекидневната.

Слезе да го види, доволна от появата му. Част от сърцето ѝ бе разочарована, защото не е Едуард, дошъл да я спечели отново, да я вземе в обятията си и да я люби до захлас, докато тя забрави, че я е проучвал, преди да легне с нея... Но нали тя го помоли да не идва, напомни си строго. Не може да го вини, задето изпълнява желанията ѝ. Само защото тя щеше да постъпи така на негово място, не беше причина да очаква, че и Едуард ще го направи. Надяваше се Алкънбъри да ѝ помогне да не мисли постоянно за Едуард.

— Алкънбъри, колко мило да се отбиеш да ме видиш — протегна тя ръце към него. — Липсваше ми.

— И ти на мен. — Целуна я по бузата и отстъпи, за да я огледа по-внимателно. — Изглеждаш уморена.

Тя се засмя унило.

— Какъв ласкател си! Ще ми откраднеш сърцето с такива приказки.

Той се пресегна и отметна кичур от слепоочието ѝ.

— Свободно ли е, за да бъде откраднато?

Не. Насили се отново да се усмихне.

— Ще останеш ли за закуска? Още не съм яла, но ми се стори, че замириса на кафе. Госпожа Хочкис с радост ще ти поднесе чаша.

Алкънбъри я изгледа изпитателно.

— Сутринта имах странен посетител. Преди часове едва не счупи вратата ми. Реших, че има обир или пожар, но се оказа Де Лейси.

Сърцето на Франческа трепна при споменаването на името му.

— Боже! Колко невъзпитано.

— Много — съгласи се Алкънбъри. — Помоли ме да се отбия при теб. Смяташе, че тази сутрин ще ти трябва приятел.

Усмивката ѝ беше неуверена.

— Винаги се радвам да те видя, Хенри.

— Не, не е вярно — прекъсна я той. — Тогава в театъра ми каза да не идвам, защото се надяваше той да е тук и сутринта.

Тя издърпа ръцете си от неговите и отиде в трапезарията, където госпожа Хочкис вече беше приготвила масата. Колко жестоко от страна на Алкънбъри да ѝ го напомни. Та тогава тя бе като девойка, омаяна от

Едуард и безумно радостна, че я е догонил в театъра, независимо от евентуалния скандал. Тогава тя бе лудо и сляпо влюбена в него.

Алкънбъри я последва.

— Франческа, какво направи той?

Тя започна да оглежда блюдата, оставени на бюфета.

— Всъщност нищо.

— А ти какво искаше да направи той?

Проницателният му въпрос я жегна. Наложил се да си поеме няколко пъти въздух, за да не се разплаче.

— Казах ти нищо — отвърна тя съкрушено. — Не ми е давал никакви обещания, а аз не съм очаквала нищо от него.

— Не си ли очаквала? — попита той.

Тя продължи да гледа чиниите, макар да бе огледала всички без да си хареса нещо за ядене.

— А какво искаше? — не я оставяше на мира Алкънбъри.

Искам да ме обича така силно, както аз го обичам. Тъжно поклати глава.

Той я хвана нежно за раменете и я обърна с лице към себе си.

— Преди седмица лицето ти засияваше при неговата поява. Сега твърдиш, че не очакваш нищо от него. Аз обаче виждам обратното. Различавам любовната мъка, Франческа.

По бузите ѝ закапаха сълзи.

— Той не ме обича — прошепна тя. — Мислех, че ме обича, или поне би могъл, но той никога не го каза.

Алкънбъри я притегли в обятията си и тя зарови мокрото си лице в гърдите му.

— Не всички мъже са прекрасни и честни като мен, скъпа. Повечето пребледняват само спомене ли се думата „любов“ и далеч не са склонни да паднат на колене и да признаят колко са влюбени. — Повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. — Ако преди две седмици ми беше казала „да“, всяка сутрин щях да ти декларирам чувствата си.

— Знам — промълви тя. — Трябваше да ти кажа „да“.

Той се засмя, но после въздъхна.

— Нищо подобно не биваше да правиш. Откъде въобще ми хрумна да ти предложа? Знаех, че си влюбена в него или поне не в мен. И, ако не греша, той е силно влюбен в теб.

Тя избърса мокрите си очи.

— Събирал е информация за мен. Предварително.

— Той е негодник, който обича да контролира нещата — обясни Алкънбъри. — Не съм изненадан, че го е направил.

— Защо просто не ме попита, щом е искал да знае кои са родителите ми и какво се е случило със Сесил?

— Тайните на семейството ти не се появяват в клюкарските вестници, както е случаят с него.

Тя трепна. Сети се как всички вестници огласиха семейната история на Едуард. Това го вбеси, но той не даде израз на гнева си.

— Той не го заслужава.

— Разбира се. Никой не го заслужава. Но някои го приемат по-стоически от други.

— Според теб ме е разследвал, защото е бил в ужасно настроение заради клюката ли? — погледна го тя със съмнение.

Алкънбъри се усмихна язвително.

— Твърдиш, че мъжете са склонни към идиотщини. Ако аз бях на път да загубя всичко, ако цялото ми семейство е превърнато в обект на подигравки по всички лондонски салони, а непокорна червенокоса изкусителка насилствено влезе в живота ми с настояването да ѝ помогна, и аз бих извършил нещо, за което после бих съжалявал. — Наведе се към нея и добави по-тихо: — Особено ако не мога да ѝ устоя.

Франческа се освободи от прегръдката му. Едуард спомена нещо подобно... Толкова силно го привличала.

— Говориш така, за да ми стане по-добре.

— Естествено. Но вероятно отговаря на истината. Независимо от мотивите му тогава, сега той е напълно искрен. Споделих ли как ме събуди на зазоряване, за да ме увещава да дойда да те утеша?

Тя само сви рамене. Щеше ѝ се Едуард лично да бе дошъл да я утеши. От друга страна, как да го направи, когато му забрани да се появява? Още не бе готова да се изправи пред него, но разговорът с Алкънбъри за него разпали силно желанието ѝ да го види. Най-неприятно ѝ беше, че се чувстваше объркана и ужасно съжаляваше за отправената към него забрана да я търси.

— Вече заявих колко невъзпитано е постъпил — напомни му тя.

— Да. Едуард де Лейси често е невъзпитан. Истински дивак в поведението си. — Тя го изгледа свирепо, но той продължи невъзмутимо: — Как посмя да се яви на прага ми на зазоряване, с помътнели от алкохол очи и, колкото и да му беше неприятно, почти ми нареди да утеша жената, на която съм предложил брак? Жената, с която го е виждал целия град. Този човек е лунатик. Или пък... е луд по теб.

Навярно беше така, помисли си Франческа, поне ѝ се искаше да е.

— Благодаря, че дойде, Алкънбъри — заяви тя вече с по-сигурен глас. — Съветите ти винаги са безценни.

ГЛАВА 26

Франческа потропа със свит стомах на вратата на Елен Хейуд. Днес успя да огледа по-подробно къде живее Джорджина. Стълбището беше изметено и саксия с разцъфнали ярки цветя красеше прозореца до вратата. Градината беше голяма и добре поддържана. Делата на семейството явно вървяха към по-добро, пък и Елен обеща да са по-различни, но все пак затаи дъх, когато вратата се отвори.

— Моля те, влез, лельо Франи — посрещна я Джорджина с грейнали очи и вежлив реверанс.

Сърцето на Франческа се изпълни с облекчение, докато отвърщаше на жеста.

— Благодаря, госпожице Хейуд. Удоволствие е да те видя отново.

Племенничката ѝ се засмя, хвърли се към нея и обгърна с ръце талията ѝ.

— Толкова се радвам да си тук! Стори ми се, че мина много време.

Франческа прегърна момиченцето.

— И на мен. Донесох ти разни неща, но се забавих с опаковането им.

— Аз се радвам на теб — отвърна Джорджина.

В този момент господин Хочкис извади голямата кутия от каретата и очите ѝ радостно се разшириха. Хвърли тревожен поглед през рамо, но Елен, появила се на прага на всекидневната, кимна.

— Добро утро — поздрави я Франческа.

— Добро утро, лейди Гордън — отвърна Елен. — Влез.

Господин Хочкис внесе кутията във всекидневната, където Франческа я разопакова. Беше донесла на Джорджина рокли, книжки, както и медальона, който Джулиана ѝ бе дала преди години. Племенничката ѝ изглеждаше все по-смаяна, а Франческа не преставаше да вади подаръци от кутията, сякаш Дядо Коледа бе подранил. С известно затруднение Франческа прогони недоволството си, задето Елен я бе държала настрана от Джорджина през последните

шест месеца. Утешаваше се със забелязаните приятни промени — за Джорджина се грижеха добре, дългата ѝ тъмна коса беше сресана и лъскава, бузките ѝ имаха цвят, а очите ѝ сияеха, не оставяше впечатление на разглезено дете.

— Благодаря ти, лельо Франи! — възкликна момиченцето, вдигнало поглед от новите си съкровища. — Не очаквах толкова много подаръци.

Франческа се усмихна. Един от синовете на Елен влезе в стаята и Джорджина веднага го сложи на стола до себе си, за да му покаже илюстрациите на басните на Езоп. Зад нея Елен се размърда, готова да изведе момченцето, но Франческа отново бръкна в кутията.

— Донесох още няколко неща. За малките — обяви тя.

Изненадата по лицето на Елен, премесена с известно объркване, беше нещо безценно за Франческа. Тя извади няколко дървени фигурки на животни, достатъчно малки, за да се поместят в ръката на дете. Подаде една на Джорджина, а тя се обърна към момченцето до нея и му я показа.

— Виж, Били, какво е донесла леля ми Франи за теб. Нали е много мила?

Момченцето погледна дървеното конче с големите си сини очи, после го взе от Джорджина и пъкна опашката му в устата си. Джорджина се засмя, Франческа се усмихна, а Елен изхлипа, скочи на крака и побягна от стаята.

Франческа подаде на Джорджина дървен делфин и последва Елен. Завари я в антрето, покрила лице с ръце. Чу стъпките на Франческа и я погледна.

— Моите извинения — прошепна Елен. — Бях си съставила погрешно мнение за теб.

Франческа леко се усмихна и призна:

— Същото важи и за мен. По-добре е да сме по-честни една с друга и не така бързо да изпусваме нервите си. — Протегна ръка. — Свързва ни нещо много специално.

Елен ѝ се усмихна през сълзи. Сладкият глас на Джорджина долетя от всекидневната, където бе започнала да чете на малкото си братче. Елен пое ръката на Франческа и леко я стисна.

— Права си. Тя е чудесно момиченце. Обичам я като своя дъщеря.

— Така е. Сега вече го виждам.

Елен навлажни устни.

— Отначало се държах лошо, защото ме беше страх. Бях объркана и смятах, че ще ни я вземеш. Парите не бяха важни, макар да признавам издръжката ѝ доста ни помага. Ако ме интересуваха парите, бих се заклела на гроба на покойния си съпруг, че щях да ти я дам да я отгледаш, както баща ѝ ти беше обещал. Но мисълта да я загубя... — Елен млъкна, за да се съвземе от обзелата я тъга. — Тя е толкова мило дете. Всеки, който я познава, я обиква. И аз, и брат ми постъпихме лошо. Пърси толкова се притесняваше как ще ни издържа. Не беше на себе си, когато те изгони. Много съжалявам. Ти наистина я обичаш.

— Много — увери я Франческа.

Елен кимна.

— Знам колко боли да загубиш любим човек. Мислех само колко ще ми е тъжно, ако вземеш Джорджина. Оставих се паниката да ръководи постъпките ми.

Франческа се обърна към вратата на всекидневната, откъдето долиташе смеха на Джорджина — явно братчето ѝ я забавляваше.

— А аз, от своя страна, съжалявам, задето си изпуснах нервите. Според мен ви правех услуга, но когато не реагирахте както очаквах, се разстроих. После се ядосах и станах подозрителна. Накрая въобще не се замислях за вашата гледна точка.

Не отговаряше изцяло на истината. Беше си мислила колко ли ѝ е тежко на Елен като млада бременна вдовица, без средства и с доведено дете. Ала бе подценила вероятността Елен да заобича Джорджина колкото нея и затова никога не възприе действията ѝ като на майка, защитаваща детето си. На нейно място, при опасност да загуби любимо дете и със съзнанието, че претенциите над него лесно биха били отхвърлени, и тя вероятно щеше да постъпи така. Щеше да вземе Джорджина и да избяга в Италия или другаде, където не би я догонило решението на английския съд. Елен бе възпрепятствана да го направи — спираха я две малки деца и липсата на средства.

Франческа продължи.

— Надявам се да се разбираме по-добре оттук нататък. Джорджина е винаги добре дошла в дома ми. Ще се постарая да не я глезя, но някои забегки на една любеща леля трябва да бъдат простени. — Елен леко се усмихна. — А ако ви трябва нещо...

Елен се изчерви.

— Не, не. Много по-добре сме. Пърси продаде няколко картини и разчита това да продължи. Напускането на Лондон го вдъхнови.

Франческа мълчеше. Не я интересуваше вдъхновението на Пърсивал, но държеше Джорджина никога да не е гладна или бедна.

— Винаги си добре дошла в къщата ми — промълви Елен и така потвърди крехкия им мир. — Наистина.

Франческа само кимна. Не това искаше, не за това бе положила толкова усилия, но решението изглеждаше справедливо. Джорджина имаше семейство, което я обича; живееше в разбирателство с две братчета, а тази жена ѝ бе майка през целия ѝ съзнателен живот. Сега отново се бе появила и леля ѝ. Щеше да бди над нея, да я посещава и да се грижи никога да не забравя истинската си майка. Франческа избута в най-далечното кътче на сърцето си остатъците от разочарованието, породено от нежеланието на Джорджина да живее при нея. Надяваше се с времето то да избледнее и да изчезне.

Заведе племенничката си в Хайд Парк. Разходиха се под брястовете и край езерото. Джорджина не спря да бърби, впечатлена от тази непозната за нея част на Лондон. Франческа беше страшно щастлива от усмивките на момичето и от следобедното слънце. Малката бе наследила ведрия, енергичен характер на майка си. За шест месеца племенничката ѝ се бе превърнала от дете в порастваща млада госпожица с необичайно чувство за хумор и точни наблюдения. По детски обаче продължаваше да се интересува от единствената тема, която Франческа не желаше да засягат.

— Ще се омъжиш ли за джентълмена, с когото дойде? — попита Джорджина направо.

Франческа се препъна и едва не падна.

— Боже — успя да се усмихне тя, — откъде ти хрумна?

Джорджина я погледна невинно и невъзмутимо обясни:

— Защото не си женена, а той те нарече „скъпа“.

— Възрастните се обръщат така един към друг и без да са женени.

— Знам, но той те прегърна.

На Франческа ѝ трябваша няколко секунди, за да възвърне гласа си. Тук, в парка, далеч от Едуард и наслаждавайки се на компанията на момиченцето, трябваше да успее да запази самообладание. Нищо

подобно не стана. Думите на Джорджина ѝ припомниха всички подробности от последния ѝ разговор с Едуард и — още по-лошо — казаното от Алкънбъри същата сутрин. За миг затвори очи и ѝ се стори, че усеща солидната тежест на ръката на Едуард, донесла ѝ утеха, когато изживя жестокия шок в къщата на Елен Хейуд и чу отказа на Джорджина да я последва. После я остави да плаче на рамото му, докато я отведе в къщата си, където я люби и ѝ каза, че мястото ѝ е в живота и дома му. Но не я обичаше, поне не достатъчно, за да го изрече на глас. Не го каза, когато тя настоя за обяснение защо я е проучвал. Ако я обичаше, щеше да го изрече.

— Държеше се мило — обясни тя на Джорджина. — Не възнамерява да се жени за мен.

Момиченцето се замисли.

— Защо не? Изглеждаше доста загрижен за теб.

— Няма да се ожени за мен, Джорджина — повтори Франческа със заплашителни нотки в тона.

— Добре — племенничката ѝ се умълча за момент. После направо попита: — А ти искаш ли?

Франческа се закова на място. Ами ако всичко се свеждаше до това? Възможно ли бе Алкънбъри да е прав? Тя отлично знаеше, че Едуард не афишира чувствата си, както правеше тя, и невинаги казваше какво мисли, без да се съобразява с последствията... като нея. Беше се влюбила в него такъв какъвто е и трябваше да се досети, че е невъзможно да го промени; поне не толкова бързо. Почувства се шокирана ѝ наранена и си тръгна, без да му даде възможност да ѝ обясни, а после му забрани да я вижда. Май трябваше да е по-кротка. Нима нейната вина бе по-малка от вината на Едуард?

— Може би — отговори тя тихо.

Джорджина засия.

— Знаех си! — Видимо се успокои по темата и посочи напред. — Виж, лельо Франи! Да отидем при лодките.

Франческа се усмихна и кимна. Да, щяха да отидат при макетите на лодките във водата. Докато Джорджина възклицаваше радостно, Франческа се замисли как да накара Едуард да разбере, че не само са идеални един за друг, но и да се ожени за нея. Или поне да поиска да го направи.

Франческа потропа на вратата на семейство Дърам, отстъпи назад и зачака. Хвърли дискретен поглед към тъмните прозорци. Тази вечер и къщата, и площад „Баркли“ бяха тихи. Повечето ѝ посещения тук не бяха приключвали благополучно. Усети влажните си длани под ръкавиците и стисна чантичката си, сякаш искаше да я удуши. Ако сегашното ѝ посещение не мине по-успешно от предишното, сигурно щеше да е последното.

Вратата отвори Блакбридж.

— Заповядайте, мадам — покани я той с поклон все едно още бе желан гост.

Тя влезе в антрето. Горяха само няколко лампи и вътре бе почти толкова тъмно, колкото и отвън.

— Лорд Едуард вкъщи ли е?

Запита се дали ще ѝ отговори честно или Едуард е наредил на прислугата си да я отпраща с благовидни лъжи.

— Не ме е инструктирал, мадам — отвърна икономът, — но това, предполагам, не би ви спряло.

— Не — потвърди тя усмихната.

Направи знак на господин Хочкис да си върви. Липсата на карета пред вратата представляваше повод да остане по-дълго, а с известен късмет може и въобще да не ѝ потрябва тази вечер.

Последва Блакбридж по тихи, непознати коридори. Икономът потропа на една врата, миг след това я отвори и блесна светлина. Застанала в сенките зад прислужника, Франческа затаи дъх в очакване да чуе гласа му.

— Да? Какво има?

Звучеше изморен и сърцето ѝ леко подскочи.

Блакбридж застана на прага.

— Лейди Гордън е тук, милорд.

Последва тишина. Франческа понечи да мине край Блакбридж и да нахлуе в стаята, твърдо решена да изясни какво става, независимо дали Едуард е склонен или не, но икономът се отмести рязко настрана, а Едуард изхвърча напористо в коридора и почти се сблъска с нея.

— Франческа! — Очите му тревожно изучаваха лицето ѝ. —
Добре ли си?

Тя кимна и попита:

— Разрешаваш ли да вляза?

— Разбира се. Заповядай.

Подаде ѝ ръка и я въведе в помещението. Оказа се кабинет. Светлината на лампите осветяваше махагонови мебели и падаше върху масивно резбовано бюро, отрупано с книжа и книги. Стъклата на прозорците отразяваха огъня в камината. По лавиците се виждаше изобилие от елегантно подвързани с кожа томове, а на една стена имаше впечатляваща колекция от старо, но лъснато оръжие. Помещението миришеше на стара кожа, мек тютюн и съвсем леко на Едуард; или може би той бе попил аромата на тази стая, символизираща властта, богатството и престижа на мъжете, работили тук преди? Каквото и да беше обяснението, това бе неговият аромат и той страшно ѝ допаднаше.

Блакбридж тихо затвори вратата и дискретно ги остави сами. Франческа навлажни устните си.

— Извинявам се за късното си посещение.

— Не, не... Радвам се, че дойде. — Готвеше се да добави нещо, но промени решението си — Няма ли да седнеш?

Тя се настани на дивана, а той придърпа стол и седна насреща ѝ. През цялото време изпитателно изучаваше лицето ѝ, в опит да отгатне какво ще каже или какво ще направи тя, но се четеше и известна надежда. Тя изправи рамене и за момент отмести поглед, за да събере мислите си. Не искаше да реагира на близостта му както винаги. Погледът ѝ попадна на голяма пътническа чанта, отворена и поставена на бюрото. Явно си стягаше багажа.

— Нима заминаваш? — попита тя спонтанно.

Той премигна.

— Да, нещо такова... — Поколеба се и тя отново долови, че той я изчаква. — Нищо не ме задържа в Лондон.

— А искът на брат ти? — възкликна тя.

Не беше типично за Едуард да зареже всичко.

Той сви рамене.

— Чарли да си поеме отговорността. Титлата е негова. Снощи го предупредих или да се захване, или да си понесе загубата.

— Но ти също ще загубиш ценни за теб неща — удиви се тя.

— Премислих и приемам спокойно загубата на Дърам — отвърна той тихо. — Когато загубих теб, останах без най-скъпото.

— Кой каза, че си ме загубил?

Очите му засияха, но сериозното му изражение не се промени.

— Тръгна си. И отказа да ме виждаш.

— Казах, че не съм готова да те видя. Трябваше ми време да проведа свое разследване. — Той я погледна недоумяващо. Франческа бръкна в чантичката и извади няколко сгънати листа. — Искях да знам в какво се забърквам. Струваше ми се разумно.

Едуард изглеждаше леко озадачен. Франческа си прочисти гърлото и започна да чете.

— Покойният херцог на Дърам бил луда млада глава. Укротил се едва когато се сдобил с титлата на четирийсет и изведнъж си дал сметка, че му трябва наследник.

Тя го погледна очаквателно.

— Така е — потвърди Едуард бавно.

— Бил е упорит, целеустремен и без задръжки използвал богатството и положението си. Херцогинята починала, след като го дарила с трима сина, които той възпитал по свой образ и подобие.

— Никой от нас не прилича изцяло на него. Освен това беше мил и щедър към семейството си. — Едуард също си прочисти гърлото. — Останалото е вярно.

— Бил е и двуженец. Херцогът бил тайно женен за друга жена, макар никой да не я е виждал от дълги години. Кой може да каже как херцогът се е отървал от неудобната и нежелана първа съпруга? Сега братовчед му Огъстъс има шанс да наследи огромното богатство на Дърам и титлата, защото децата на херцога може да са незаконни и да нямат права над собствеността на баща си.

— Преувеличени догадки! — просъска той през стиснати зъби.

— Най-големият син на Дърам, лорд Грешам, е нехранимайко от класа. Бил се е в осем дуела, постоянно залага на хазарт, пие много, дружи с известни съмнителни типове и престъпници, поставил е рога на половината членове на Парламента, има заеми, възлизащи на двеста хиляди лири, и наскоро си е счупил крака при пиянска свада — продължи да чете тя.

Едуард свъси вежди.

— Дълговете му са една десета от споменатите, доколкото ми е известно. Счупил си е крака при падане по стълбите, защото е бил пиян, а осем дуела са прекалено много за инертния брат, когото познавам. Но останалото ми звучи съвсем като Чарли.

— Най-малкият син е офицер, толкова често порицаван за опасно поведение, колкото и хвален за проявена смелост. Подобно на най-големия си брат обича жените, особено доста по-младата съпруга на полковника си.

— Джерард е достатъчно умен. Едва ли поддържа връзка с жената на командира си — изкоментира Едуард и добави: — Поне се надявам.

Облегна се на стола. Изглеждаше малко по-спокоен, сякаш се досещаше какво е намислила.

Франческа взе втори лист и продължи:

— Средният брат е студен и пресметлив мъж — зачете тя, като се стараеше гласът ѝ да е овладян. — Безмилостен е в деловите въпроси и в любовта. Говори се, че е развалил годежа си с лейди Луиза Халстън, щом открил финансовите затруднения на баща ѝ, и изоставил хубавата дама в труден момент. — Едуард свъси вежди и си пое въздух, но Франческа вдигна предупредително пръст. — Говори се също, че лейди Луиза е била инструктирана от баща си да спечели сърцето на лорд Едуард и така да осигури благоденствието на семейството ѝ, но когато из града се разнесли слухове за „Дилемата Дърам“, тя го зарязала, отдавайки предпочитания на финансово по-надеждния маркиз Калвертън. В резултат лорд Едуард се е насочил към жени от по-долна класа, но понеже е на път да загуби богатството и положението си, това само илюстрира какви ще са бъдещите му избраници. — Едуард измърмори нещо под носа си и Франческа отново му направи знак да мълчи. — Говори се също, че лейди Франческа Гордън е спомогнала годежът да се развали и работи усилено да оплете лорд Едуард. По този начин е провалила надеждите на семейство Халстън и е разбила сърцето на лейди Луиза, само и само да се сдобие със съпруг от по-висок ранг.

— Откъде събра тези глупости! — възнегодува Едуард.

Докато тя четеше, изражението му ставаше все по-мрачно.

— От жълтия вестник на Слоан — отвърна тя. — Някои неща са от Режистер а ла мод, а някои от Скандалъс сосаети. Чета ги всичките.

— Това са лъжи!

Тя погледна към листовете си.

— Някои твърдения направо си противоречат — съгласи се тя. — Историите за брат ти са невероятни. Явно си го бива. Много по-трудно беше да се открие нещо за теб.

— Искала си да разбереш що за човек съм, така ли? — попита той бавно.

Наведе се напред на стола си и така се вторачи в нея, че кожата ѝ настръхна.

— Да — вирна брадичка, посрещайки погледа му. — Нямах време да наема частен детектив и затова се задоволих с подръчни материали.

— Щях да ти кажа всичко, което те интересува.

— Включително и за... — Погледна листата: — Насочването към жени от по-долна класа?

— Нямам какво да ти кажа за нея, което вече да не знаеш.

Франческа го изглежда изпитателно. Изражението ѝ беше строго, но очите ѝ сияеха.

— Всъщност за нея трябва да знаеш едно-единствено нещо. Тя е моето спасение.

— Очевидно няма на какво по-добро да се надяваш в новия си живот, в който ще си беден и отхвърлен от обществото.

Устните му се извиха в усмивка.

— Откакто я срещнах, не съм се надявал на нищо по-добро. — Франческа вдигна смаяно вежди, а той се пресегна и хвана ръката ѝ плахо, сякаш се страхуваше да не би да я отдръпне. — По-скоро бих загубил всичко свързано с Дърам, за да те имам теб, отколкото да задържа Дърам и да съм без теб.

— Не говориш сериозно! — сряза го тя, макар сърцето ѝ да преливаше от възторг.

Той се свлече от стола и застана на едно коляно.

— Цял живот Дърам беше всичко за мен. Татко се гордееше как го управлявам. Братята ми не се интересуваха от имението. Не се захванах с онова, от което те се интересуват, защото се вълнувах повече от реколтата, хората там и инвестициите. Бракът ми с Луиза щеше да е същият. Давах си сметка, че семейното ми богатство ще спаси Халстън от затруднението му, а собствеността им от

занемаряване, но Луиза никога нямаше да ме откъсне от счетоводните книги.

— Ти я обичаше.

— Защото не бях срещнал теб.

Докосна кокалчетата ѝ с устни, преди да притисне китката ѝ към бузата си и да въздъхне дълбоко, все едно е свалил огромен товар от плещите си. Франческа изпитваше същото. Когато Едуард обърна ръката ѝ, за да докосне меката ѝ длан, тя прехапа устни, за да не се хвърли в обятията му.

— Никога нямаше да я обичам така, както обичам теб.

Тя се престори, че изсумтява възмутено.

— Можеше да ми го кажеш снощи.

— Току-що беше открила, че съм постъпил като арогантен негодник и нямаше да ме чуеш. Освен това наистина няхах представа какво точно да кажа.

Тя постави ръце върху неговите, прималая ѝ от начина, по който той притвори очи от удоволствие при допира ѝ.

— В бъдеще не се колебай да го казваш — прошепна тя. — Прекалено много те обичам, за да ти се сърдя дълго, особено след като ме целунеш.

Пусна ръцете ѝ и плъзна нежно пръсти по лицето ѝ. Погали брадичката ѝ с палец.

— Позволи ми тогава да се поуча от грешката си. — Целуна я и Франческа щеше да припадне от усещанията, които я обзеха. Изчака я да отвори очи. — Обичам те — промълви той. — Ще се омъжиш ли за мен?

— Да — прошепна тя и отново впи устни в неговите.

— Дори да съм беден и отхвърлен от обществото? — попита я той между целувките.

— Особено ако си беден и отхвърлен от обществото. — Обви врата му с ръце. — Ще те издържам финансово, доколкото мога.

— Нямам търпение този момент да настъпи.

Притегли я към себе си и обсипа шията ѝ с горещи целувки.

Франческа отметна глава и въздъхна от удоволствие. Тялото ѝ се разтапяше от допира му.

— Искаше ми се ти да беше дошъл днес.

— Каза ми да не идвам — напомни той.

— Знам, но въпреки това исках. Мечтаех да строиш вратата ми и да ме любиш, докато забравя, че съм ти сърдита.

Бегла тревога пробягна в очите му.

— Не съм такъв мъж, Франческа.

— Знам. Затова аз дойдох при теб. Аз съм такава жена. — Тя се усмихна лукаво, когато по лицето му се изписа похот. — Дойдох да те любя, докато не се стовариш в краката ми, а аз не забравя за нашия спор.

— Знаех, че има много причини, заради които те обичам — промърмори той. — Много, много причини.

— Единствено негодувам, задето изпрати Алкънбъри, вместо да дойдеш ти — погледна го тя строго. — Събудил си го толкова рано. Беше страшно недоволен.

— Очаквах чувствата му към теб да разсеят раздразнението ти към мен.

— Ами ако отново бе поискал ръката ми?

Лицето му се вкамени.

— Той направи ли го?

— Не. Увери ме, че си отчаяно влюбен в мен, щом си го пратил да ме утешава.

Едуард сведе очи, за момент изглеждаше разкаян.

— Хрумна ми, че ако го видиш, ще си дадеш сметка колко ме предпочиташ пред него.

Тя прокара пръсти през косата му и леко го оскуба.

— Да не мислиш, че не го знам от известно време? — Той й хвърли един от чувствените си, похотливи погледи. Франческа се разсмя. — И къде точно се канеше да заминеш с този багаж? Щеше да ме караш да те преследвам чак до Съсекс ли?

— Франческа, събирах всичко необходимо Чарли да подкрепи иска си. Чантата е за него. Наистина го предупредих или да се бори, или да се примири със загубата на херцогството.

Тя свъси вежди, докато той навеждаше глава, за да я целуне отново по рамото.

— Каза, че заминаваш... Нищо не те задържало в Лондон.

— Освен ако не се беше появила, за да ме съблазниш отново. — Прокара пръсти по гърдите й. — Какво можеш да направя?

— Това!

Притисна тялото си към неговото.

Той я изненада, когато постави ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ти — промълви той.

Тя го целуна по слепоочието.

— За какво?

— Задето се върна при мен, задето ми даде още един шанс да ти обясня всичко. — Въздъхна. — И че ми прости за глупостта.

— Редно е аз да ти благодаря за търпението — отвърна тя тихо.

— Сдържа нервите си, когато аз ги отпуснах. — Отметна глава назад, за да види лицето му. — Това е най-големият ми недостатък. Не обещавам, че няма повече да се случва.

— Обичам и теб, и невъздържания ти темперамент.

Целуна я отново.

— А аз те обичам без пукната пара в джоба.

— Е... — Едуард я погледна леко смутено. — Не съм съвсем без средства. Имам скромно наследство от трийсет хиляди лири.

— Трийсет хиляди?! — Франческа го зяпна. — Това е цяло състояние! Подведе ме, че нямаш и два пенса.

Той се засмя.

— Щеше ли да ме приемеш и без два пенса?

— Разбира се. Но ти си... невъзможен! — Тупна го по рамото. — Мислех, че ще трябва да се откажем от каретата, да икономисваме, да стоим на свещи и да ядем овнешко.

— Не ме интересува, но понеже ще съм зависим от теб, ти реши.

— Престани! — Тя се засмя, когато той отново постави глава на рамото ѝ. — Зависим ли? Говориш глупости. Състоянието ти е три пъти по-голямо от моето.

— Франческа, това е по-малко от годишния приход от Дърам. Представлява една трета от зестрата на майка ми. Разделена е на три между мен и братята ми, както тя желаше, а татко се съгласи.

Погледна го привидно отегчена.

— Аз очевидно случих със съпруг, но ти направи лоша сделка.

— Скъпа, това е най-хубавата сделка в живота ми.

ГЛАВА 27

Сватбата беше скромна и в тесен кръг. Джорджина присъстваше в нова розова рокля, със сияещи очи и доволна да бъде шаферка на леля си. Елен Хейуд стоеше по-назад, някак несигурна дали е добре дошла, но Франческа я посрещна усмихната. Още я болеше да вижда Джорджина така привързана към Елен, но намираше удовлетворение във вниманието и любовта, които племенничката ѝ засвидетелстваше.

Алкънбъри не се появи. Оправда отсъствието си с неотложни семейни дела. Франческа имаше известни съмнения, а Сали Лъдлоу се кълнеше, че не знае нищо по въпроса. Сали дойде с мъжа си и изпита известно страхопочитание, прекрачвайки прага на семейство Дърам, но се поотпусна, след като Едуард любезно и дълго разговаря с тях. По-късно прошепна на Франческа, че наистина е толкова чаровен, колкото я беше уверявала и ако я обича, коя е тя да възразява.

Франческа се запозна с част от семейството на Едуард. Остана запленена от леля му и чичо му, граф и графиня Даулинг, представителна възрастна двойка. Лейди Даулинг я приветства топло с „добре дошла“ в семейството. Накара Франческа да обещае, че ще се отбие на чай до седмица и смъмри Едуард защо не ги е запознал по-рано.

— Ти и брат ти сте едни... — възнегодува графинята и го погледна с упрек. — Готова съм да ти издърпам ушите заради отношението ти към женитбата. Едуард се усмихна.

— Два пъти ти се извиних, лельо. Не можеш да ме виниш за поведението на Чарли.

— Не говоря за Чарли — промърмори графинята.

— А за Джерард ли? — Едуард свъси вежди. — Какво е направил Джерард по отношение на женитбата? Напусна града преди две седмици и оттогава от него няма ни вест, ни кост.

— Негова светлост, херцога на Дърам! — изкънтя гласът на Блукбридж в салона, преди графиня Даулинг да успее да му отговори.

Всички се обърнаха към входа. Херцогът явно го очакваше, защото се забави за малко на прага. Изглеждаше привлекателен, елегантен и изключително опасен. Дори Сали Лъдлоу, щастливо омъжена за господин Лъдлоу от десет години, се загледа как Негова светлост обхожда помещението грациозно като пантера, независимо от бастуна на който се подпираше.

Едуард видимо се забавляваше.

— Много мило, че дойде, Чарли — поздравявай този брат си. — Това е съпругата ми, Франческа. Скъпа, по-големият ми брат.

— Много мило, че ме покани, Едуард — провлечено отвърна херцогът. Впи тъмните си очи във Франческа и се поклони. — Чаках прекалено дълго, за да се запозная с тази дама.

— Но аз съм чувала достатъчно за вас, Ваша светлост — увери го Франческа и направи реверанс.

Дърам още държеше ръката ѝ и я наблюдаваше внимателно през присвитите си очи.

— Надявам се всичко да е било скандално.

— Определено, ваша светлост — увери тя.

— Отлично. — Той се усмихна бавно. — Добре дошла в семейството, скъпа, наричай ме Дърам.

— Радвам се най-после да го чуя — намеси се Едуард.

Херцогът го погледна раздражено.

— Надявам се, след като не си мръдна пръста.

Едуард само се усмихна и дръпна Франческа настрана.

— Явно най-после титлата го е заинтересувала — доволен ѝ прошепна той.

— Но и ти не си готов да се откажеш от имението — отвърна тя също така тихо.

Независимо от твърденията колко е безразличен към загубата на Дърам, Франческа знаеше, че държи много на имота, за да го даде без бой.

— Не, естествено. Но няма защо Чарли да знае. Ще е добре да се потруди малко.

Тя потисна напушилия я смях, а той ѝ намигна. Франческа се сети за първоначалните си впечатления за него, студен и безцветен и поклати глава. Беше сбъркала изцяло в преценката си. Не приличаше на нея, по-скоро я допълваше идеално. Неговата сила компенсираше

нейните слабости, а тя се надяваше, че нейните положителни черти правят същото за него. Определено не бе очаквала да срещне любовта в негово лице и постоянно се изненадваше колко силни са чувствата ѝ към него.

Блакбридж се приближи и възпитано си прочисти гърлото. Държеше доста смачкан плик.

— Това писмо, сър, пристигна току-що.

Едуард го пое. Франческа зърна думите „Изключително важно“, изписани отпред. Той кимна, за да освободи иконома, и разчупи печата. Известно време четеше мълчаливо, а после свъси вежди.

— Боже... — промърмори той накрая.

— Какво има?

Тя постави разтревожено ръка върху неговата.

— Брат ми Джерард — обясни той, докато все още четеше. Потърка с палец новия пръстен на ръката ѝ. — Забъркал се е в ужасна каша.

— Трябва ли да отидеш при него?

Едуард вдигна очи и улови погледа на брат си. Размаха писмото.

— От Джерард е.

Херцогът се приближи към тях.

— Убиец ли имаме вече в семейството? — поинтересува се той.

— За теб е.

Дърам го изгледа подозрително.

— Прочети го.

Дърам неохотно го взе. Отегченото му изражение изчезна, докато очите му сновяха по редовете. Накрая изглеждаше променен човек.

— Какво, по дяволите...

— Трябва да вземеш мерки веднага — посъветва го Едуард. — Нужна му е помощ.

— Мили боже — стрелна го брат му през присвити очи. — Адресирал го е до теб!

— Не мога да отида. Младоженец съм. — Едуард се усмихна на Франческа. — Чака ме планирането на сватбено пътешествие. — Херцогът изглеждаше онемял от възмущение. — Побързай и късмет, Чарли.

Едуард го изгледа непреклонно, после взе ръката на булката и поведе всички към трапезарията, където ги очакваше богатата сватбена

ГОЩАВКА.

Издание:

Автор: Каролайн Линдън

Заглавие: Една нощ в Лондон

Преводач: Ивайла Русева Божанова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: британска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-156-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8199>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.